

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 18

Dijous, 3 de maig de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 14, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de l'Institut Català Internacional per la Pau (debat de totalitat) (tram. 200-00013/08) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (debat de totalitat) (tram. 202-00006/08) (p. 14)

Proposició de llei

sobre l'accés social als gossos d'assistència per a persones amb discapacitat (debat de totalitat) (tram. 202-00007/08) (p. 24)

Proposta

de designació de sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00005/08) (p. 33)

Interpellació

al Govern sobre la política universitària (tram. 300-00037/08) (p. 33)

Interpellació

al Govern sobre els criteris d'actuació en matèria de recerca (tram. 300-00038/08) (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'actitud del conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (tram. 317-00044/08) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la política laboral i les previsions d'aplicació de l'Estatut en aquesta matèria (tram. 317-00047/08) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre les opinions expressades pel president del Partit dels Socialistes de Catalunya (tram. 317-00045/08) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00046/08) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre la situació del mercat de treball (tram. 317-00048/08) (p. 47)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00049/08) (p. 48)

→

al Govern sobre el futur de les emissions de TV3 al País Valencià (tram. 310-00062/08) (p. 49)

al Govern sobre els motius de l'acord de traspasar l'eix Ripoll - Olot a l'Estat (tram. 310-00063/08) (p. 50)

al Govern sobre els equipaments sanitaris del Garraf (tram. 310-00057/08) (p. 51)

al Govern sobre les actuacions en defensa dels usuaris dels serveis de rodalia i regional de Renfe
(tram. 310-00058/08) (p. 53)

al Govern sobre el planejament territorial al Camp de Tarragona (tram. 310-00061/08) (p. 54)

al Govern sobre la política de proveïment d'aigua (tram. 310-00060/08) (p. 54)

Interpellació

al Govern sobre la reforma de l'atenció primària (tram. 300-00039/08) (p. 56)

Interpellació

al Govern sobre la implantació de la sisena hora en el sistema educatiu (tram. 300-00040/08) (p. 61)

Interpellació

al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00041/08) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran
(tram. 302-00026/08) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària i de recerca
(tram. 302-00027/08) (p. 76)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra
(tram. 302-00028/08) (p. 81)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sector professional de la infermeria
(tram. 302-00029/08) (p. 85)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona
(tram. 302-00030/08) (p. 88)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 14.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (debat de totalitat) (tram. 200-00013/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants de diverses entitats que han treballat pel foment de la cultura de la pau, passo avui a presentar el Projecte de llei de creació l'Institut Català Internacional per la Pau, projecte que ja va ser presentat –aprovat en el Govern i presentat en el Parlament la legislatura passada– i que va decaure amb la convocatòria de les eleccions anticipades.

Enguany, commemorem el setanta aniversari del primer bombardeig de Barcelona per part de l'aviació franquista. Catalunya sap molt bé, malauradament, el que significa la guerra, la repressió i la violència. Potser per això, Catalunya ha volgut ser sempre un país de pau i un exemple de pacifisme. Pocs països compten amb un teixit associatiu i ciutadà de les dimensions, de la riquesa, de la diversitat i de la maduresa, amb una trajectòria històrica de més de cinquanta anys, com el moviment per la pau de Catalunya.

El conjunt de la societat catalana ha manifestat en més d'una ocasió les seves profundes conviccions pacifistes i el seu ferm compromís per aquesta causa, fins al punt d'esdevenir un referent internacional. Des de la valentia del seu naixement, en plena dictadura, amb la fundació de Pax Christi, fins a l'actualitat, trobarem nombrosos motius per a sentir-nos plenament orgullosos d'aquest clar compromís pacifista: l'enfrontament a la violència intrínseca del franquisme; la nombrosa causa dels insubmisos i dels objectors de consciència, veritables artífexs de la professionalització de l'exèrcit; la concentració d'un milió de persones condemnant l'assassinat

d'Ernest Lluch i demanant el silenci de les armes i l'inici del diàleg, o, més recentment, les manifestacions contra la invasió de l'Iraq als carrers de Barcelona, inundats de gent denunciant la barbàrie i la irresponsabilitat de la guerra, la qualificació popular de Barcelona com a capital mundial per la pau.

Per tot això, no volia començar la presentació d'aquest projecte de llei d'una altra manera que fent explícit el meu profund sentiment d'orgull per la llarga i admirable trajectòria del moviment per la pau a Catalunya. I així mateix, vull deixar constància del treball de tantes i tantes persones i entitats que des de fa anys s'han compromès activament en la lluita per la pau a Catalunya i que han esperat pacientment que les institucions de Catalunya assumissin un paper actiu, d'acord amb les seves responsabilitats i amb el seu compromís de treballar per eradicar, en la mesura del possible, la violència de la nostra societat. A totes elles, a totes aquestes persones, a tots vosaltres, perquè una bona representació d'aquestes persones sou aquí, el meu agraïment en nom del Govern català.

Així, doncs, la creació de l'institut, d'aquest institut, el que ve a fer és posar les institucions al nivell de la nostra societat civil, que sempre ha marcat el camí en aquest terreny.

En bona mesura, aquesta voluntat i aquest sentiment ja es recull en el nou Estatut de Catalunya, quan en el preàmbul s'afirma que «Catalunya, des de la seva tradició humanista, afirma el seu compromís amb tots els pobles per a construir un ordre mundial pacífic i just». En aquest sentit, doncs, aquesta llei de creació de l'institut també suposa el compliment d'allò que estableix l'Estatut, quan en l'article 51 diu: «La Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i accions de foment de la pau al món.»

Però a més de complir l'Estatut, aquest projecte legal dóna compliment a la Llei de foment de la pau, de l'any 2003. Aquesta llei va ser aprovada per unanimitat, i estableix que «en el termini màxim de cinc anys el Govern haurà de presentar al Parlament el projecte de llei de creació a Catalunya d'un institut internacional per la pau o de l'estructura organitzativa més adequada per a la consecució de les finalitats de foment de la pau».

Així, doncs, el projecte de llei que avui presento és fruit, d'una banda, d'una demanda social i ciutadana representada en el moviment per la pau, és fruit del compliment d'allò que estableix l'Estatut, és fruit del compliment del que estableix la Llei de foment de la pau i és fruit, també, de la voluntat política d'aquest Govern per tal que la promoció de la pau passi a ser impulsada i promocionada també a nivell institucional.

És possible que algú encara es preguntí per què un nou ens, per què un nou institut dedicat a la promoció de la pau, que algú es preguntí si no n'hi ha prou amb la feina que es fa des de les universitats, des de les entitats i realitzacions socials, en els temes de formació, de recerca, de transferència de coneixement o d'acció compromesa. Crec que és inqüestionable afirmar que la construcció de la pau és avui una necessitat de primer ordre en l'àmbit internacional i també en l'àmbit intern, atesa la convergència de les agendes de seguretat, pau, desenvolupament

lupament i drets humans. Si realment aspirem a un món en pau, cal que comencem a dedicar importants recursos per dur a terme recerques i polítiques de construcció de pau, a entendre i impulsar no només les causes de la guerra sinó sobretot les condicions de la pau. En aquest sentit, Catalunya pot jugar i ha de jugar un paper propi i destacat en aquesta matèria, pot construir una acció exterior, un rol a la societat internacional basat en la promoció de la pau i la defensa dels drets humans.

Existeixen, com vostès saben, en molts països experiències semblants. Països que han decidit enfocar la seva acció exterior per aquesta via. Són fonamentalment els països nòrdics i tots ells, des de fa anys, ja han creat instituts referents al món, com són el SIPRI a Suècia o el PRIO a Noruega.

En aquest sentit, Catalunya es pot convertir també en una autèntic referent mundial, i la creació de l'institut ha de contribuir a aquest fi. Catalunya pot oferir a la recerca i promoció de la pau existents fins ara al món les aportacions següents: l'experiència d'una llarga i forta tradició del moviment per la pau; la capacitat de jugar un paper propositiu en la línia de construir un nou paradigma de seguretat, més fonamentat en la justícia i els drets humans i menys en el militarisme; l'aportació, en tant que nació sense estat i realitat complexa en el vessant cultural i social, d'un projecte pacífic de convivència exitosa; la possibilitat d'exercir un rol actiu en el seguiment, el suport i la creació de processos de pau a tot el món i, amb un especial èmfasi, a la Mediterrània; la possibilitat de sistematitzar, fomentar, difondre, ensenyar i aplicar instruments de resolució pacífica de controvèrsies, no violència, i, en general, de resolució i transformació de conflictes.

Vull ara explicar quin ha estat el procés, el procediment pel qual finalment s'ha elaborat, s'ha proposat i s'ha aprovat en el Govern i s'ha presentat en el Parlament, el Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau. Els vull dir que l'objectiu fonamental ha estat la recerca d'un màxim consens social i polític. Des de l'inici del procés d'elaboració d'aquest projecte de llei, l'objectiu fonamental era que fos un projecte de consens perquè creiem que les entitats que treballen des de l'àmbit social permet això.

Per això, des del primer moment vam treballar amb el mateix moviment per la pau, amb les entitats i persones referents d'aquest, així, també, com amb el món acadèmic i, de forma genèrica, amb totes les entitats que treballen en el foment de la pau. Podem afirmar que aquest camí d'elaboració del projecte l'hem fet junts Administració i moviment per la pau, per definir un instrument al servei de les institucions, de les universitats i del conjunt de les entitats que conformen el moviment.

El primer pas va ser la creació de la comissió d'experts, presidida per Rafael Grasa. Els seus membres reflecteixen la pluralitat de veus que hi han participat. Són persones que han destacat o bé per la seva pertinença a entitats del moviment per la pau —és a dir, per la seva activitat dins del moviment per la pau—, o bé per haver desenvolupat la seva activitat universitària en l'àmbit de la recerca i la divulgació en els temes de foment de la pau. És en el marc d'aquesta comissió d'experts on

s'han anat perfilant a grans trets les línies mestres del futur Institut Català Internacional per la Pau, els seus objectius, la seva naturalesa jurídica i els seus àmbits de treball. Discussions i documents que han servit perquè el departament, posteriorment, prengué les decisions i elaborés el projecte de llei que ara estem començant a discutir al Parlament.

En aquest procés s'ha comptat amb l'assessorament d'eminenències dels centres de recerca de pau més prestigiosos, com el SIPRI suec o el PRIO noruec. Així mateix, també hi van intervenir persones de reconegut prestigi, com Adolfo Pérez Esquivel, premi Nobel de la Pau, o Francesc Vendrell, representant especial de la Unió Europea a Afganistan. Des d'aquí vull deixar constància del meu reconeixement al treball d'aquestes persones en el si de la comissió d'experts.

Així mateix, aquest projecte de llei ha comptat amb el dictamen prescriptiu del Consell Català del Foment per la Pau, que va aprovar per unanimitat aquest projecte en el seu plenari. Vull destacar aquesta unanimitat, dir que aquesta unanimitat té un valor molt gran si tenim en compte que els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra són presents al consell. Aquest fet ha quedat reflectit en el fet que no s'hagin presentat esmenes a la totalitat al projecte de llei, i crec..., i augura una ràpida i consensuada tramitació parlamentària d'aquesta llei.

Vull també expressar des d'aquesta tribuna, públicament, el meu agraïment a totes les persones membres del Consell Català de Foment per la Pau, personificant-lo en el seu president, el senyor Arcadi Oliveres, amic i company de tantes causes i lluites relacionades amb la pau, la justícia i la cooperació.

Quines són, de forma molt breu, l'estructura i les funcions de l'institut? No hem volgut apostar per crear una estructura estrictament governamental ni per crear un organisme exclusivament acadèmic. Hem optat —es va optar, i aquesta és una de les característiques essencials de la proposta sorgida del mateix moviment per la pau— per crear un organisme independent del Govern, per llei del Parlament, de titularitat pública, creat amb el màxim consens, no sotmès als canvis i variables polítics, i fruit de l'impuls de la societat civil. Tots els centres de referència que avui existeixen, i els quals han servit de mirall per pensar i definir el nostre institut, són institucions finançades parcialment o totalment per l'Administració pública, que compten amb òrgans de direcció formats per persones expertes, amb independència i referents en l'àmbit de la recerca i el foment de la pau.

Per tant, l'Institut Català Internacional per la Pau aspira a ser un referent més entre aquests centres pioners, un institut que lideri pensament, estratègia i propostes de canvi social, i, com a tal, ha d'incorporar —i es fa en l'esborrany de la proposició de llei— aquests criteris d'estructura jurídica i orgànica, per tal d'aspirar a la credibilitat, solvència i sostenibilitat que s'han demostrat beneficiosos arreu.

Quines són les funcions? L'institut pot fomentar la creació, la consolidació, l'assessorament i la implementació de polítiques públiques coherents i coordinades de suport als drets humans, al desenvolupament i la pau; polítiques que alhora serveixin de guia per a l'acció a tots

els sectors del país, públics i privats, i naturalment al Parlament de Catalunya. Un informe anual, presentat al Parlament abans de la seva difusió internacional, podria contribuir a fer-ho no només possible sinó, a més a més, molt més visible.

Concretament, l'institut creiem que té tres funcions fonamentals: les funcions de formació, les funcions de recerca aplicada i la transferència de coneixements, i, evidentment, una funció d'acció, d'acció de forma genèrica, de promoció concreta de solucions pacífiques de controvèrsies, el suport als processos de pau i al foment de la construcció de la pau, amb el ferm propòsit d'esdevenir protagonista i actor destacat, referent internacional.

En definitiva, un institut català internacional per la pau pot ajudar que el món civil i el món institucional català puguin ser més efectius en la seva feina en pro de la pau i, mitjançant diversos instruments, canalitzar la recerca i la transferència de coneixements en les direccions que aquestes polítiques públiques i les iniciatives civils considerin més necessàries.

Vull acabar dient que Catalunya ha estat des de fa segles un país impulsor de pau dins i fora del seu territori. Ho ha estat creant des de l'edat mitjana institucions que en terminologia actual transformaven, resolien i gestionaven conflictes amb el grau de violència més baix possible, com va esdevenir amb Pau i Treva. Ho ha estat creant formes i mecanismes de governança i governabilitat a diversos nivells, tot conjugant l'acció combinada de les administracions, de la societat civil i de les forces del mercat. Ho ha estat també impulsant des de la ciutadania valors, accions i propostes a favor de la pau, de la solidaritat internacional i del desenvolupament dels pobles, des d'accions concretes en molts conflictes armats i situacions de crisi, fins a accions, actuacions sostingudes vinculades a la no-violència. I, en darrer lloc, ho ha fet mitjançant el compromís i l'alt nivell de coneixement, recerca i voluntat de fomentar els valors i continguts vinculats a la pau de les diverses institucions educatives del país.

D'aquí, doncs, la principal fonamentació de la Llei de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau: posar al servei de Catalunya, de la societat internacional i de tots els pobles i de les persones del món un instrument que continuant la tradició de foment i construcció de la pau impulsi els valors i la pràctica de la cultura de la pau, la seguretat humana i la resolució pacífica dels conflictes i de les tensions socials.

I és cert que Catalunya té moltes coses per oferir. D'entrada compta amb un planter important en matèria primera, més enllà de la seva tradició: col·lectius, ONG, espais de docència i de recerca, innovació a la universitat, programes de sensibilització, investigadors, investigadors, configuren un actiu que ha tingut una projecció i reconeixement important més enllà de les nostres fronteres.

Però malgrat aquest valuós actiu, es pot fer més i millor. Catalunya i especialment des de l'àmbit institucional pot fer més. És per això que els proposem avui la creació d'aquest institut, que, amb finançament i suport públic i sota la iniciativa i empara del Parlament de Catalunya,

pugui exercir una tasca molt més ambiciosa, amb més projecció i capacitat d'incidència, i, a més, amb senyes d'identitat pròpies i explícites; un institut, per tant, clarament català i alhora plenament internacional.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar ara posició els grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyors representants que ens acompanyen, del Moviment per la Pau i de les entitats. Podia haver constatat en aquest preàmbul..., vostè, de fet, ha fet un petit repàs, no?, de la trajectòria en aquest país en defensa dels valors de la pau. Hi podien haver constatat, doncs, fites com el resultat del referèndum de l'OTAN, per exemple; jo crec que això podia haver constatat en aquest preàmbul. Hi podia haver constatat d'una manera molt més precisa la promoció de la prestació social substitutòria arreu d'aquest nostre país, no?, la supressió del servei militar –vostè també hi ha fet una referència–, el rebuig a la guerra il·legal d'Iraq... Hi podien haver constatat moltes coses; segur que ens posaríem d'acord a més a més en tot això, no? Tampoc crec que calgui específicament; simplement volia fer menció de tots aquests fets, no?

No tothom ha estat, de totes maneres, i vostè ho sap, conseller, en aquestes fites exactament de la mateixa manera, no? Convergència i Unió sí. I de fet no li ho dic per presumir-ne, perquè no es tracta pas d'això, però sí per posar d'entrada quin és el nostre historial en aquestes qüestions durant tota aquesta pila d'anys, fins ara, no? Perquè només des d'aquest punt de vista ens atrevim a fer-li un comentari crític, molt crític, sobre el text que vostès ens presenten, no?

Vostè ha constatat que és evident que no hi ha cap esmena a la totalitat en relació amb aquest projecte de llei, no podia ser d'una altra manera. Nosaltres varem votar a favor de, diguem-ne, la llei marc que empara aquesta iniciativa, l'any 2003, vostè en té referència; per tant, nosaltres som absolutament partidaris de crear aquest institut, no? Però no –no– en la línia del que vostè avui ens planteja o ens proposa, o ens proposa el Govern, no?, des del punt de vista de l'ens de la proposta que se'ns formula, no?

Jo crec que val la pena tenir present la cronologia més immediata que ens ha portat avui en aquest debat, no? El 4 de juliol de 2003, vostè, conseller, ho ha recordat, es va aprovar en aquest Parlament per unanimitat la Llei de foment de la pau. En la seva disposició addicional segona, es proposava, es plantejava, la creació de l'Institut Català Internacional de la Pau, no? El 7 de gener del 2004 es va reestructurar el departament, de fet es va crear el departament de Relacions Institucionals i Participació, i es creava un programa dedicat explícitament a la qüestió, diguem-ne, d'impuls d'aquest institut, no? El 31 de maig del 2005 es va crear per decret el Consell Català de Foment de la Pau, que ja estava previst en

la llei del 2003. El 21 de setembre, vostè, del 2005, va anunciar, va presentar el projecte de l'Institut de la Pau, no?; va dir que havia de servir per desenvolupar la política pública de foment de la pau i dotar-se dels instruments necessaris per dur-la a terme. I de fet, de tot això, des del 21 de setembre del 2005, no en vàrem tornar a sentir a parlar, públicament almenys, d'una manera evident i notable, fins el 20 de juny del 2006 –fins el 20 de juny del 2006.

I de fet un es pregunta, ahir repassant els papers de tot això, per què s'havia tardat tant, no?; nou mesos entre que vostè havia presentat públicament el projecte d'institut fins que el Govern havia aprovat aquest mateix projecte, no? I repassant papers, a l'última memòria del departament que vostè presideix, publicada, almenys l'última publicada, se'ns explica, la memòria del departament mateix, eh?, se'ns explica que abans d'aprovar aquesta llei cal negociar amb la Secretaria de Relacions Internacionals i amb la Secretaria de Cooperació Exterior i amb els partits polítics presents al Govern. Un ja, diguem-ne, entreveu que aquí, dintre del que és el mateix Govern i dels partits que li donen suport, a darrere d'això, també hi ha hagut diferències de criteri, no? De fet, m'imagino que no deu ser una coincidència que s'aprovi el projecte aquest de llei per primera vegada el 20 de juny del 2006, no?, quan Esquerra Republicana ja no formava part del Govern tripartit, no?

El 16 de gener del 2007, se'ns torna a aprovar el projecte de llei, se'ns remet a aquest Parlament, no? I estem amb el mateix text del juny del 2006. Jo gairebé m'atreviria a dir que això és com l'institut de la Seu, eh?, vist finalment del que es tracta, que és una simple eina jurídica, molt important des del punt de vista de la potencialitat, però finalment una simple eina jurídica, no?

I quin projecte tenim, no?, què és el que de fet ens presenten, què és el que ens porten, no? Doncs, jo crec, sincerament, conseller, i espero que en la tramitació que ara encetarem es pugui resoldre, que vostès ens presenten un autèntic embolic administratiu, no? I ho entenc, eh?, perquè després de les discussions que hi han hagut dintre de vostès mateixos darrere d'aquest projecte, doncs, es pot acabar comprenent, no?

Fixi's bé, vostè n'ha fet bandera, a més a més, i ha dit que era la intenció del Govern, que aquest institut havia d'actuar, i ho diu de fet així en l'article 1, no?, amb plena independència de les administracions públiques, no? Però si un es llegeix atentament aquesta llei, ja veu que tot això no va d'aquesta manera. En l'article 4, per exemple, es diu que per constituir consorcis, fundacions, societats i altra mena d'entitats de caràcter associatiu o per participar-hi simplement es necessita l'autorització del Govern. Ja em dirà quina mena d'independència, no? La junta de govern està composta, segons aquest projecte de llei, per dotze membres, nou elegits per aquest Parlament, tres pel Govern. Els nou elegits pel Parlament s'escullen d'una manera certament peculiar –jo crec que d'això en podem parlar–, però els tres del Govern van d'una altra manera, no? I un té la sensació que els tres del Govern vindrien a ser una mena de comissaris polítics presents en aquesta..., i a més són tres, vaja quina casualitat, no?, aquests tres, una mena de

comissaris polítics presents en la junta de govern de la institució, no?

Si es fixen bé i llegeixen atentament l'article 7 de la llei, del projecte de llei, ja es faran càrrec que tot plegat és un autèntic garbuix, no? El règim jurídic, article 12, és el de les administracions públiques, com no podia ser d'una altra manera, per tant, independència, de fet, poca no?

Però n'hi ha un que per mi és molt definitiu, l'article 14. Diu que per al seu funcionament l'institut disposa dels recursos següents. I la primera lletra, diguem-ne, la més definitiva, a més a més, diu: «Les assignacions pressupostàries establertes al pressupost de la Generalitat», no? Un no ha pas de tenir, diguem-ne, massa capteniment, que es diu en termes parlamentaris, per constatar que això i un organisme independent no és exactament el mateix, no?

De fet, si això no és així, per tant, eh?, si no hi ha independència, real, del Govern, perquè els ho acabo de demostrar, de qui es depèn? Això tampoc queda clar amb aquest projecte de llei. I m'agradaria que es pogués resoldre, no? A l'article 3, vostès hi llegiran que en l'exercici de les seves funcions l'institut ha de mantenir relacions regulars –que també és una expressió que Déu n'hi do, no?–, relacions regulars, amb l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, és a dir, perquè la gent que ens escolta ens entengui, el departament del senyor Carod, per entendre'ns, no? I a l'article 17, es diu que l'institut es relaciona amb el Govern de la Generalitat per mitjà del Departament de Relacions Institucionals, és a dir, el senyor Saura. Jo crec que això s'hauria d'aclarir, simplement, perquè la gent ho sàpiga exactament, que fins i tot aquells que en formin part, de l'institut, tinguin clar exactament quin és el punt de referència.

Mirin, Convergència i Unió acabarà tenint una posició final en un sentit o un altre. I evidentment es pot imaginar que la nostra voluntat és de ser-hi a favor, perquè, diguem-ne, ens sentim tan pares de la criatura com vostè, a partir de les consideracions següents, a discutir en els propers dies en la tramitació parlamentària. Jo crec que ens hem d'aclarir, sincerament ens hem d'aclarir, en quin és el model d'aquest institut: si és dependent o és independent, no? Jo crec que el que no es podria fer, no es pot fer, per absurd, simplement per absurd, és la primera ONGG del món mundial, és a dir la primera organització no governamental governamental, perquè jo crec que tot això seria fer un ridícul estrepitos. I com que últimament, de ridículs, doncs, n'anem sobrats, no cal que ens hi emparem, no?

El segon comentari que crec hauríem d'aclarir també, eh?, és..., és a dir, si és evident que vostès el que volen és tenir un organisme controlat i tutelat des del Govern, si això és el que realment volen, home, hauríem d'aclarir amb qui es relaciona principalment, aquest organisme, si amb l'àrea d'affers exteriors, que podria tenir tot el sentit del món, no?, o amb l'àrea de relacions institucionals, que també en podria tenir. Decideix-ho vostès. Si jo, pobre de mi, en això no hi entraré, però hauria de ser, diguem-ne, una relació clara i definida, perquè després no hi haguessin confusions i discussions, perquè finalment tots ens coneixem, no?

Tercer, jo crec que s'hauria de garantir, perquè crec sincerament que hauria de ser veritablement un organisme independent..., crec, creiem que s'hauria de garantir un finançament adequat a través de la fórmula del contracte programa. I això hauria de poder constar a l'articulat, no?, en aquell article relatiu al tema de com es finança aquesta institució, no? El que no pot ser és el que passa ara. Tenim ara el projecte de pressupostos del Govern de la Generalitat entrat en aquesta casa, que en va començar la discussió ahir, i la memòria econòmica d'aquest projecte de llei, i els números ja no quadren; ja hi ha un diferencial de més d'1 milió d'euros amb quina és la previsió que feia la memòria econòmica d'aquesta llei i el que consta en els pressupostos de la Generalitat. Ja comencem malament, per tant, no?

El quart punt. Jo crec, sincerament creiem que s'hauria de simplificar, que de fet s'hauria d'eliminar algunes estructures de la Generalitat. No té cap sentit, des del nostre punt de vista, que es creï un institut, que és de fet el que també plantegem i proposem, i al mateix temps es mantingui una oficina que tingui, almenys pel nom, pràcticament les mateixes funcions, no?

I finalment, ja que aquests dies, a més a més, hi ha hagut un debat intens i a més a més un té la sensació que no hi ha massa idees clares respecte a això, creiem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...que podria ser una bona proposta situar la seu d'aquest institut al castell de Montjuïc. Ho creiem sincerament. Entre altres coses, perquè si vostès miren la memòria econòmica que acompanya aquest projecte de llei, veuran que hi ha prevista una despesa de 516.303 euros, aproximadament vuitanta-sis milions de les antigues pessetes, en concepte de lloguer que ens podríem estalviar si situéssim aquest institut al castell de Montjuïc. I a més a més jo crec que això ajudaria a tenir les idees més clares sobre el tema del castell de Montjuïc i fins i tot donar-li un ple i major sentit del que ja té, que ja el té tot, eh?, per fer-lo efectiu, el traspàs aquest, que un té la impressió que ha sigut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...un traspàs ful, no?

En fi, tots aquests elements configuraran la nostra posició en aquestes properes setmanes en la tramitació, i a partir d'aquí, oberts als diàlegs, com no podria ser d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, convidats que ens acompanyeu a la tribuna, jo també vull començar, com ha fet l'honorable conseller Saura, fent un homenatge al moviment per la pau a Catalunya. Jo crec que tots som conscients que aquesta llei ha sigut possible no exclusivament, però si en bona mesura, per la feina que ha estat fent aquest moviment per la pau històricament al nostre país. I d'alguna manera, per tant, aquesta llei és filla d'aquest moviment. I jo crec que a més és important que les institucions, ja ho he dit altres vegades, el Parlament especialment, siguin permeables a les bones, a les sòlides iniciatives de la societat civil, a tot allò sòlid que procedeix dels moviments socials. Jo crec que bé, és imprescindible que ho fem, perquè estem aquí per fer-nos ressò de les bones i de les sòlides iniciatives de la societat catalana. I aquesta és una d'elles. I, per tant, amb la creació d'aquest institut d'alguna manera testimoniem, testifiquem que hi ha un compromís de la societat catalana important amb la causa de la pau, diguem-ne.

Jo crec que Catalunya efectivament ha estat un referent per al moviment per la pau. Recordarem tots, per exemple, aquella manifestació del 15 de febrer del 2003. Algú ha definit aquella manifestació com la primera manifestació global de la història de la humanitat, perquè era el primer cop que, en molts llocs del planeta, de fet en tots els continents del planeta, es manifestava, al mateix lloc, no a la mateixa hora, però pràcticament, gent pel mateix tema, diguem-ne; era una manifestació en xarxa, no? Jo recordo fins i tot que es van manifestar els científics de l'estació internacional de l'Antàrtida. Van sortir vint persones al mig del gel i es van manifestar, diguem-ne. Bé, aquella va ser la manifestació més petita; doncs, la manifestació més gran en tot el món, aquell dia, sembla que va ser la de Barcelona, que va aplegar més d'1 milió llarg de persones, probablement molts dels que estem aquí hi vam anar. I ho poso només com un exemple per fins a quin punt Catalunya, eh?, aquell dia Barcelona feia de representant de tot el país, per tant fins a quin punt Catalunya és un referent en qüestions de pau.

Per a què serveix l'Institut? A l'article 3 se n'estableixen clarament les funcions. N'hi ha deu, no cal insistir-hi, les ha explicat el conseller. Jo en vull esmentar quatre per poder fer una petita reflexió en relació amb això. Diu l'article 3 de la llei que ha de servir per a fer recerca teòrica i aplicada, recerca empírica. Diu aquest article que ha de servir també per formar i preparar aquelles persones especialitzades en la intervenció sobre el terreny; per tant, té un peu en l'acció, no només en la teoria. Diu que ha de treballar en l'observació, la facilitació i la mediació de conflictes i en la construcció de la pau, per altra banda, diputat Homs, com fan la majoria de referents europeus en la matèria, que han estat els exemples que s'han seguit, els dels països escandinaus, no literalment, però sí que s'han tingut en compte, a l'hora d'establir les funcions d'aquest institut. I ara m'entretindré amb això. I finalment, bé, hi ha moltes altres funcions: difusió i sensibilització de la pau...

Per què explico això? Ho dic perquè d'alguna manera aquest institut permetrà donar cos al que el mateix Estatut de Catalunya, en vigor, aquest molt bon Estatut que

tenim, diu sobre l'acció exterior. Catalunya, sabem que no té competències en relació exterior, però l'Estatut –article 193 i següents, oi?– preveu que tinguem acció exterior, com a Generalitat. I de fet l'article 51.1 de l'Estatut –«Principis rectors»– parla de com «la Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i les accions de la pau al món» –ho cito literalment.

Jo crec que només per això, només per complir amb l'Estatut, només per complir amb aquest principi rector ja hauríem d'haver creat l'Institut Català Internacional per la Pau o alguna cosa similar a aquest institut, no?, de la mateixa manera que no podríem complir el principi rector següent, que parla de cooperació, si no tinguéssim una Agència Catalana per a la Cooperació al Desenvolupament.

Per tant, prenem consciència que aquest institut no és només un compromís de la societat catalana amb la pau, com deia a l'inici, sinó que també és una de les maneres com Catalunya es presenta davant del món, eh? Jo crec que hem de ser conscients que a través de l'ICIP ens mostrem al món, i és important que a Catalunya els instruments públics que ens representen a nivell internacional no siguin només instruments de tipus econòmic, que està molt bé, però que fins ara han sigut bàsicament el nostre braç a l'exterior –el Copca, etcètera. És important que instruments com aquest permetin donar una imatge complementària del que és la societat catalana a escala internacional.

Per tant, siguem conscients que nosaltres, com dic, no tenim política exterior però sí que tenim acció exterior, i que això s'emmarca dins d'aquesta voluntat de tenir acció exterior. De fet, llegeixo l'article 2 de la llei; diu: «L'institut és una institució de recerca, divulgació i acció adreçada a promoure la cultura de la pau al món, en la nostra societat i en l'àmbit internacional, i té la intenció de donar a Catalunya un rol actiu com a agent de la pau al món», eh? Insistiria en això: «agent de la pau al món».

Jo crec que amb l'institut hem demostrat que sabem estar a l'alçada del temps i del lloc on està, on li ha tocat viure a la societat catalana en aquests moments; i m'explico. El temps: el nostre món d'avui és molt diferent, és un món interdependent, hi ha molta més interdependència, nous tipus de conflictes; nous perquè les causes són diverses i perquè la forma d'expressar-se d'aquests conflictes són diverses. Hi ha conflictes armats de nou tipus, terrorisme..., hi ha causes noves o que prenen un relleu especial, causes per recursos naturals, a més a més de les causes religioses, culturals, econòmiques, etcètera. No cal entrar en detall.

En tot cas, què vull dir amb això? Que la manera d'intervenir a nivell internacional, la manera d'intervenir en aquest nou món interdependent també ha de canviar, també ha de ser diferent. S'obren noves possibilitats d'intervenir en aquest escenari internacional. És a dir, ara es tracta no només de disposar d'instruments, els instruments clàssics de la política exterior, allò que en relacions internacionals s'anomena *hard power*, eh? –la diplomàcia, l'exèrcit, etcètera–, sinó que cada vegada té més sentit utilitzar instruments d'intervenció del que s'anomena *soft power* –mediació, influència. L'autoritat

moral és un instrument, és una forma d'intervenció en la política internacional. Jo crec que, per tant, en aquest món diferent, amb conflictes diferents, amb més interdependència, no només hi ha una possibilitat d'intervenir a través del *soft power*, sinó que hi ha una necessitat, i, d'alguna manera el que hem fet amb l'institut és aprofitar aquesta possibilitat i respondre a aquesta necessitat, eh?, per responsabilitat.

Per tant, fixem-nos, els estats independents tenen política exterior tradicional, tenen exèrcit; nosaltres tenim una cosa diferent, no tenim exèrcit però tenim l'Institut Català Internacional per la Pau, la qual cosa em sembla fantàstic. És a dir, siguem conscients de les oportunitats que els organismes subestats tenen per participar en el concert internacional, a través de la seva acció exterior, d'una manera diferent. Jo crec que això és el propi del segle XXI.

Però, com us deia, també estem a l'alçada del lloc on ens ha tocat viure, no només del temps que ens ha tocat viure, perquè –i no m'allargaré amb això– sabem que Catalunya és una societat que està inscrita en la gran frontera del món, que és el Mediterrani. El Mediterrani és la gran frontera, el Mediterrani és la frontera econòmica amb un abisme més gran de rendes a nivell mundial, és on hi ha una diversitat cultural i religiosa més gran, i per tant el potencial de conflictes del nostre context geogràfic és altíssim.

Jo crec que, per tant..., no seré jo qui decidirà els àmbits preferents d'acció de l'Institut Català; ho poso només com un exemple de fins a quin punt té sentit un instrument així, vist el lloc on està situada Catalunya al món. O potser la societat catalana, a través dels seus òrgans públics i institucions, com per exemple aquesta, no ha de dir re en un conflicte com el de l'Orient Mitjà, amb un problema com el de Palestina? –per posar-ne un exemple. Per tant, des de la independència absoluta de l'institut, és evident que ens afecta el que passa al Mediterrani, i ens afecta i, d'alguna manera, hem d'estar a l'alçada d'aquesta responsabilitat.

Jo vull acabar amb unes breus reflexions sobre l'estructura i l'organització de l'institut, sobre –i amb això faré una mica de rèplica al diputat que m'ha precedit en la paraula– la independència de l'institut, sobre la relació amb la societat civil i sobre la seva política de retiment de comptes.

Senyor Homs, jo crec que vostè, amb tota la bona fe del món, ha incorregut en una petita confusió, perquè que un organisme sigui independent no té res a veure amb el fet que sigui de la societat civil. Es pot ser institució però independent. Aquest institut és institució, no és societat civil, per tant no té re d'OG, però tampoc és una OG..., no té re d'ONG –perdonin–, però no és una OG; no és ni una ONG, perquè no és societat civil, però tampoc és una OG, perquè no és governamental. És, com tantes altres institucions de l'entramat institucional de la Generalitat de Catalunya, un ens independent... –podria citar l'article 1, però no ho faré per manca de temps.

Al mateix temps, aquest institut vol respectar el principi de subsidiarietat pel que fa a la relació entre la societat civil i les institucions. És a dir, tot allò que fa la societat civil, no cal que ho facin les institucions. Aquesta

institució independent del Govern, que té una junta de govern amb dotze membres, de la qual nou són elegits a proposta del Consell Català de Foment de la Pau, doncs, respectarà el treball previ de la societat civil i cooperarà, òbviament, amb la societat civil. I finalment, sabem que a qui retrà comptes aquest institut serà al Parlament de Catalunya, com així correspon.

Deixin-me acabar amb una cita d'un dels pares del moviment per la pau a nivell mundial al llarg del segle xx. Gandhi deia: «La violència és la por als ideals dels altres.» Bé, jo crec que amb aquest institut Catalunya demostra no només que no tem els ideals dels altres, sinó que es compromet a treballar per tal que ningú, cap poble, cap grup social, cap país sigui presoner d'aquest temor.

Gràcies, senyor president, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en primer lloc, permetin-me que saludí els membres del Moviment per la Pau que avui ens acompanyen, perquè avui ells són la continuació, la continuació històrica, d'aquest compromís que sempre ha tingut el poble de Catalunya amb la pau; una continuació històrica que ens recordava Pau Casals l'any 1956 a l'ONU, quan parlava de les assemblees de Pau i Treva, la primera de les quals va tenir lloc, precisament, aquest any fa 980 anys.

Segurament el nostre poble, pel fet de no comptar amb un estat propi i d'haver tingut en els darrers anys, doncs..., haver set víctima de molts conflictes armats, ha convertit la pau en una necessitat, més enllà, doncs, també, d'un convenciment. I, per tant, Catalunya està convençuda que la pau, a part de ser una necessitat, és una eina de resolució de conflictes.

En els darrers anys, aquest compromís de Catalunya amb la pau s'ha fet més palès, ja des de finals dels vuitanta i principis dels noranta, amb la lluita dels insubmisos, amb la tasca de la societat civil, dels moviments socials, l'any 2003, sobretot, doncs, amb les manifestacions contra la Guerra de l'Iraq, però amb una tasca que avui continua al dia a dia i que val la pena de recordar, com per exemple la que es fa en solidaritat amb el poble sahrauí, la que es fa amb la Taula per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, la de els entitats que donen suport al procés de pau al País Basc, etcètera.

La llei que avui tenim sobre la taula no surt del no-res, no és una invenció de quatre persones interessades en el moviment per la pau i que avui dona la casualitat que per aritmètica parlamentària estan en el Govern, com traspua d'algunes intervencions que hi han hagut en aquest hemicicle.

En primer lloc, és una previsió legal, i és important remarcar-ho; la Llei 21/2003, de foment de la pau, així ho estableix, que s'han de crear dos òrgans: el Consell

Català de Foment de la Pau, que ja està creat, i l'Institut Català Internacional per la Pau. I és important que les lleis de foment, aquelles lleis que fan previsions de polítiques actives, que no són només d'intervenció, es portin a terme. I per tant avui estem donant compliment a una llei de foment.

I, en segon lloc, és important perquè és un suport a la societat civil. Perquè avui estem cristal·litzant, estem inicialitzant la cristallització legal d'una tasca que ja fa molts anys que moltes entitats porten a terme. Avui Catalunya, com que no té estat propi, compta, però, amb una diplomàcia per la pau molt activa. Des de la gran tasca que han fet personalitats com Arcadi Oliveres o Fèlix Martí, avui hi ha moltes entitats, molt joves –i gent no tan jove–, que estan, doncs, a llocs en conflicte construint pau. I, per tant, el Govern, les institucions, han de donar suport a la iniciativa de la societat civil.

Per tant, quan parlem de donar suport a la iniciativa privada, quan parlem de donar suport al tercer sector de societat civil, avui precisament estem donant suport a això. Hi estem donant suport, un suport que ja fa molts anys que s'ha accentuat, sobretot a partir de l'aprovació de la llei, també amb la tasca feta des de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, però aquest institut ha de ser un pas endavant: ajudar a la formació dels actors de pau que es formen a Catalunya, a la recerca i a l'acció; per tant, un suport de les institucions públiques a una iniciativa ciutadana.

El nostre grup donarà ple suport a aquest projecte; ple suport perquè estem convençuts que Catalunya ha de ser un actor internacional per la pau. Primer per necessitat –i ho ha apuntat el diputat Comín en l'anterior intervenció–, i és que en el segle XXI les societats cada vegada són més complexes, més interdependents, i per tant aquells conflictes sense resoldre, aquells conflictes armats que puguem tenir a centenars de quilòmetres de Catalunya, dels Països Catalans, o a milers de quilòmetres, ens afecten. No només ens afecten econòmicament, ens afecten a les nostres societats, perquè avui Catalunya té una societat d'orígens diversos, i avui també hem de recordar que aquests conflictes, en els quals l'Institut Català Internacional per la Pau, el Moviment per la Pau, en definitiva, la societat civil compromesa i les institucions compromeses amb la pau..., no són només conflictes de caràcter convencional, no són només les guerres de caràcter convencional que coneixíem d'ahir, sinó que cada vegada més aquelles guerres no convencionals, altres tipus de conflictes armats, com la violència política –i en tenim casos a l'Estat espanyol, per exemple–, el terrorisme internacional, els tenim a l'entorn, i per tant cal actuar-hi, i Catalunya no ha de desapropiar cap oportunitat que tinguí al seu abast per actuar-hi.

Deia que la creació d'aquest institut..., la voluntat del nostre grup de donar-hi suport ho era perquè creïem que era una necessitat, però també per convenciment. També per convenciment perquè tenim l'oportunitat d'ajudar a construir encara més una diplomàcia catalana de pau. No podem tenir una diplomàcia convencional d'estat, però podem tenir una diplomàcia catalana de pau, i fer-ho al costat de la societat civil. Per construir diplomàcia catalana, sigui del tipus que sigui, qualsevol iniciativa sempre tindrà el suport del nostre grup parlamentari.

I, pel que fa a la estructura, a la independència o dependència, i les relacions amb el Govern d'aquest organisme, nosaltres estem convençuts que la proposta que tenim sobre la taula és la bona; que evidentment tot es pot millorar; que en un moment en què cada vegada hi ha més estructures administratives i més ens públics, doncs, hem anat veient al llarg dels anys que potser la solució que era bona ahir avui s'ha de millorar, però en tot cas avui, en aquests moments, l'any 2007, la millor proposta és la que recull aquest projecte de llei. En primer lloc, perquè dota d'independència l'organisme; que hi participi el Govern no vol dir que aquest organisme sigui dependent del Govern. En segon lloc, perquè facilita la participació del Moviment per la Pau; intentar crear un institut d'aquest tipus obviant tota la feina que ha fet la societat civil seria un error. Però compromet el Govern; el compromet pressupostàriament, però el compromet també –i això és important– políticament, perquè el treball per la pau ha d'impregnar tota la tasca que hagi de fer el Govern, amb totes les relacions i l'acció exterior, i amb les relacions també dins de casa nostra.

Per tant, per aquestes raons, el nostre grup donarà suport a aquest projecte de llei, perquè per construir pau, per construir diplomàcia de pau i per estar al costat de la societat civil, qualsevol projecte tindrà sempre Esquerra Republicana al seu costat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, diu el preàmbul de la llei que el moviment per la pau va esdevenir durant la primera meitat de la dècada dels anys vuitanta un dels moviments socials més importants de la història contemporània de Catalunya. Tot i que ho creiem un xic exagerat, en bona lògica, doncs, des del nostre grup parlamentari volem que ho continuï essent, tot i que no creiem que la redacció d'una llei sigui el millor camí, o possiblement un dels millors camins, per a la defensa de la pau ni dels moviments socials, els quals, doncs, afortunadament neixen i desenvolupen al marge de regulacions normatives que en bona lògica els encotillen.

Entenem que un concepte tan genèric i universal com és el de la pau difícilment ha de buscar aixopluc en una norma jurídica, ja que la pau, com hem dit, afortunadament, es desenvolupa de manera espontània en la nostra societat. I que es corre el perill –i que es corre el perill– de fer-ne una apropiació indeguda amb lleis com aquesta pels governs de torn, i més quan aquest text normatiu, doncs, pateix –tal com s'ha dit en intervencions..., en la intervenció del senyor Homs, que m'ha precedit– d'unes certes figures de control, les quals creiem que s'hauran, amb bona lògica, d'esmenar en el tràmit parlamentari corresponent.

Però bé, en termes generals, el projecte de llei presentat pel Govern ens sembla positiu. Cap grup parlamentari, ni cap formació política amb dos dits de seny desitja, no?, en ple segle XXI conflictes armats –de fet, no desitjaríem conflictes de cap tipus. Per tant, qualsevol iniciativa que des de la responsabilitat política del Govern o des de la responsabilitat política –també, per què no dir-ho?– de l'oposició s'adopti en aquest sentit i en aquest àmbit ens sembla i ens semblarà positiva.

I pel que fa al projecte de llei en concret, entenem que, més enllà de millores tècniques que enriqueixin el text i que el puguin millorar, s'hauria d'aprofundir en un aspecte que creiem cabdal i que el text o el projecte obvia. I en aquest sentit, entenem que caldria vincular el foment de la cultura de la pau i la resolució pacífica dels conflictes amb la cultura de les societats democràtiques. Des de la nostra perspectiva, entenem que la cultura de la pau és consubstancial a les democràcies occidentals i que precisament els conflictes no resolts pacíficament i que han generat guerres i conflictes armats deriven de l'existència de règims polítics que rebutgen i fins i tot lluiten contra el sistema polític democràtic. En aquest sentit, una part o una bona part de les nostres esmenes aniran dirigides a enfortir el lligam pau - democràcia. Sembla una obvietat, és cert, però si volem que el text sigui complet, hauríem de plantejar, i, de fet, plantejarem, esmenes en aquest sentit.

Per altra banda, existeix també un aspecte que pel nostre grup parlamentari és clarament contradictori. Entenem i aprofitem que el nou organisme es configuri com un ens públic independent de les administracions públiques, però creiem que aquesta independència formal no es correspon amb el fet que una part dels seus membres, tal com ja s'ha dit, sigui designada per la majoria governamental, la majoria que es formi a cada legislatura. Si una cosa, precisament, caracteritza els òrgans independents és, precisament, la seva desvinculació del Govern de torn, per garantir un treball més objectiu i tècnic, allunyat de pressions i interessos polítics partidistes.

En aquest sentit, promourem esmenes encaminades a enfortir l'origen plural dels membres que componen el màxim òrgan rector de l'Institut Català Internacional per la Pau i que esperem, lògicament, siguin compartides per tots els grups de la cambra.

I em permetrà, honorable conseller, i no era *ab initio*, no?, la nostra intenció fer un parell de matisacions, no?, perquè, és clar, un cau en la temptació, perquè quan la temptació és fàcil, és també positiu caure-hi, i a aquest diputat se li ha criticat de cops, no?, doncs, que abusi d'aquest tipus d'intervencions. Però, escolti, quan vostè ha presentat la llei, ens ha posat una sèrie d'exemples, no?, de les mobilitzacions que ha dut a terme la ciutat de Barcelona, ha parlat únicament i exclusivament de la ciutat de Barcelona, de l'aniversari del bombardeig de Barcelona, dels moviments que es van produir arran dels diferents conflictes armats a Barcelona. Escolti, hi ha dues qüestions aleshores que a nosaltres no ens acaben de quadrar, no?, perquè, és clar, o bé estem parlant del Projecte de llei de l'Institut Internacional per la Pau de Barcelona o aleshores no és internacional ni és de Barcelona, però tampoc és català. Perquè, és clar, jo sé que estic redundant en una qüestió, no?, que sembla

una obvietat, però, escolti, és que l'obvi es produeix i reitera a diari. En què quedem, que fem l'institut català internacional o fem l'institut de Barcelona per la pau? I, escolti, aquí s'han citat una sèrie d'exemples, no? Jo ho he dit al llarg de la meua intervenció, que no creiem que per promoure la cultura de la pau, doncs, sigui precisament el mitjà més adequat una norma jurídica, ara bé, que la presentació de la llei, el conseller que la presenta, doncs, ens parli únicament i exclusivament dels conflictes als quals ha intervingut Barcelona en defensa d'aquest concepte tan universal i que és propi de tota persona ben nascuda d'aquest món, doncs, ens sembla que no és adient. I li diem, honorable conseller..., al diari de sessions consta la seva intervenció i jo n'he pres nota amb tota la cura que he pogut.

Per altra banda, també, lògicament, els moviments per la pau, doncs, ho repeteixo, són patrimoni de tota la societat. I són patrimoni de la societat de Barcelona o de la societat catalana i de la comunitat internacional, no?, però en això, doncs, també entenem que hi pot haver una certa arrogància, un cert caire de petulància, no?, en atribuir-nos la defensa internacional de la pau. Nosaltres creiem que això són qüestions, escolti, de dret natural, honorable conseller, no?, i que, en definitiva, doncs, amb bona lògica, ho repeteixo, hi ha altres possibles actuacions per defensar els interessos de tots els ciutadans i no encotillant amb una norma jurídica un concepte universal i que és patrimoni de tots els ciutadans, i dels quals no se'n poden fer apropiacions, degudes o indegudes, de conceptes, ho repeteixo, tan universals com són el de la pau.

En definitiva, honorable conseller, nosaltres hem dit..., i per aquest motiu, lògicament, no vam formular, ni hem formulat esmena a la totalitat, perquè creiem que de la mateixa manera, doncs, que hem adoptat aquest posicionament, creiem sincerament que no era una qüestió susceptible d'esmena. Això ho repeteixo, hem fet una sèrie de matisacions i puntualitzacions. Però esperem que quan siguin debatudes les esmenes a l'articulat, que el nostre grup parlamentari presentarà en el moment oportú, puguem arribar a acords respecte a això i deixar ben clar quin és el posicionament del nostre grup parlamentari, però també quin és el posicionament del nostre grup en temes tan cabdals com són el de la pau, i tan genèrics, i que són patrimoni de tots els ciutadans.

Moltes gràcies, honorable president; honorable conseller...

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Lluís

Gràcies, senyor president. Jo vull començar també parlant de la satisfacció que avui ens produeix poder portar el debat a la totalitat d'aquesta llei, per fi, i de la creació de l'institut. Probablement, amb més satisfacció farem el debat final de l'aprovació de la llei, i, per tant, avui comença tot just l'inici d'aquesta tramitació. I començar també donant un agraïment a la part de la gent que avui

ens acompanyen d'aquest moviment per la pau, que ha estat citat ja en diverses ocasions i que està al darrere, òbviament, del fet que avui puguem parlar d'una llei de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, i, per tant, d'una iniciativa com aquesta.

S'hi han fet diverses referències, al fet que aquesta és una iniciativa de la societat civil, de les diferents organitzacions, d'un moviment que a Catalunya s'ha anat configurant al llarg del temps, igual que la mateixa idea de la pau; un moviment, a més a més –i avui deien que en tenim diversos representants–, molt plural, també plural en el territori. És veritat, no només a Barcelona les manifestacions en contra de la guerra, per exemple, van ser nombroses, ho van ser arreu del país. També a Tarragona s'ha destacat un moviment en contra que hi hagi, per exemple, vaixells militars atracats. També a Figueras hi ha un moviment a darrere del castell. També arreu del país hi ha diversos moviments, per tant, i organitzacions que treballen amb aquesta finalitat. Heterogeni no només en el territori, sinó en la seva voluntat, en els seus objectius, en la manera d'organitzar-se, en les persones que el constitueixen, en edat, en creences, en ideologies. I que deia que ha anat evolucionant al llarg del temps i que ha anat madurant una idea com la de l'ICIP, com la d'un organisme que des de les polítiques públiques reconegui, impulsi, fomenti i sigui també un reconeixement alhora de la feina que des de la societat s'ha estat fent. Per tant, una reivindicació d'alguna manera també a un reconeixement i a una feina feta per part de les organitzacions.

La mateixa idea de pau també ha anat evolucionant, des de la mateixa oposició als conflictes armats purament com a idea d'aturar la lluita i com a idea de resoldre els conflictes d'una altra manera que no fos la guerra, fins a l'idea que la pau és alguna cosa més. I la lluita per la pau és la lluita també per la justícia i per les condicions que porten al conflicte i a la guerra. O el treball ingent de rescatar de l'oblit aquells conflictes permanents, oblidats per la llunyania i també pel temps que permanentment..., que existeixen permanentment, però que van desapareixent també de la visibilitat i del nostre dia a dia. Una feina que també fan aquestes organitzacions.

Molts catalans i moltes catalanes avui a Catalunya, arreu del país, treballen des d'escoles, des d'entitats, des d'esplais, des d'escoltes, des de casals d'avis amb la idea de la pau i de la lluita per la pau, d'aquesta cultura de la pau, d'anar introduint conceptes que facin també la nostra societat i el nostre dia a dia més adreçats a la resolució pacífica de conflictes que no pas al conflicte armat o al conflicte en negatiu. Però també molts catalans i catalanes ho fan arreu del món. Alguns treballen a Palestina, al Sàhara, a Colòmbia, i avui mateix amb aquest objectiu. I, per tant, l'ICIP és també un reconeixement i un instrument al servei d'aquesta gent, a la seva formació, a la seva tasca.

S'ha comentat també que Catalunya s'ha destacat en aquesta defensa per la pau. Probablement el fet que siguem un país sense estat també hi ajuda. Algú comentava que no tenim els instruments clàssics de la política internacional de la pau, no tenim exèrcit. I, evidentment, quan parlem de pau, aquesta ha de ser un avantatge i no una limitació. Tampoc diplomàcia oficial. Però es pot

construir una diplomàcia alternativa, una diplomàcia paral·lela, una altra manera de mitjançar, d'observar, de resoldre conflictes i, probablement, en això Catalunya potser no podem ser pioners ja, però podem ser-ne un actor internacional destacat. I, com a mínim, l'ICIP ha de néixer i neix amb aquesta vocació i amb aquest objectiu de fer també una aportació a aquesta acció exterior de Catalunya en el món, que ha d'estar adreçada cap a aquest objectiu de la pau i no pas un altre.

Es parlava de la tardança amb què arriba el projecte de l'ICIP al Parlament. A mi m'agradaria recordar, el conseller no ho ha fet, però, que la primera proposició de llei que arriba al Parlament per parlar d'una llei de foment de la pau la va presentar l'any 91, precisament, en Joan Saura quan era diputat del Grup d'Iniciativa en aquell moment en el Parlament. I que des de l'any 91 no va ser possible fins l'any 2003 aprovar una llei de foment de la pau. Van ser dotze anys en què la insistència, entre d'altres, dels grups de l'oposició i finalment en la sisena legislatura, de forma molt insistent, de Joan Boada i de Joan Surroca, del Grup de Ciutadans, van permetre que finalment la llei s'aprovés l'any 2003 amb el consens de tots els grups. Una llei que, com hem dit, després ha permès plantejar la creació de l'ICIP. I, per tant, aquesta sí que ha estat una gestació lenta o ho va ser, com a mínim, la Llei de foment de la pau.

I és veritat que ha estat una gestació que ha pres el seu temps, la de la llei de l'ICIP, perquè s'ha volgut sobretot construir a partir del consens real, polític, es deia, però també social, amb les organitzacions que hi ha al darrere. Un consens que, evidentment, pren temps. Vull recordar que no només la iniciativa ve del mateix moviment, sinó que s'encarrega, en aquest cas, a la Fundació per la Pau un estudi comparatiu, una anàlisi comparada per veure exactament quins altres instituts, quins altres instruments existeixen a nivell mundial, arreu del món, perquè no hem inventat res nou, com ICIP, que existeix arreu del món per conèixer què es fa a nivell internacional, per veure quin és el model que més pot encaixar a Catalunya, de què podem aprendre i què podem variar. Una anàlisi comparada..., també la formació d'una comissió d'experts, molts dels quals avui ens acompanyeu aquí, que han anat elaborant un model propi per a Catalunya, un model propi basat en la pròpia tradició catalana, però amb vocació i també capacitat a nivell internacional. I que, finalment, un projecte madurat com és el de l'ICIP, consensuat, treballat, ha passat també pel Consell Català de la Pau amb la unanimitat, com deia, dels seus membres, que són ajuntaments, ONG i representants de les diferents federacions d'ONG, el mateix Govern i també els diferents grups parlamentaris.

Evidentment que és un procés costós, perquè el consens quan és real i no és mer mutisme és costós en temps i en recursos, i aquesta és la forma de participació i de consens en què creiem que cal basar projectes com aquests.

Finalment, tenim un projecte d'institut independent i de titularitat pública –no faré esment del que es deia ja, perquè ja s'ha contestat–, evidentment, amb finançament públic, però això no significa que hi hagi dependència governamental com passa amb moltes altres estructures i organismes que existeixen a Catalunya; creat pel Par-

lament i on els nou membres de la junta de govern són nomenats també pel Parlament; català i amb vocació internacional, i amb vocació de servei al moviment per la pau, a les entitats, però també a les administracions, institucions públiques, siguin el Govern i/o els ajuntaments. I amb diverses finalitats, es deia. Probablement, en una de les que caldrà esmerçar-s'hi més és en la mateixa recerca. Sabent que la fortalesa de la investigació militar està molt justificada, hi ha grans defensors d'aquesta investigació que argumenten els beneficis que aporta i la rendibilitat que aporta la investigació militar, i el que ens cal, sobretot, és la fortalesa de la investigació per la pau, precisament per demostrar les falsedats d'aquests beneficis de la indústria militar i d'aquests beneficis de la indústria de guerra. I aquesta és, probablement, una de les tasques fonamentals que caldrà impulsar.

O el suport a moltes administracions, que avui ja fan tasques de sensibilització, de cooperació, de drets humans, també de pau i d'ajudar-les i de recolzar-les en aquella feina que puguin estar fent. O en formació, o en pròpies actuacions de l'ICIP a nivell internacional, ja siguin d'observació o de mediació. Hi ha un gran camí per recórrer i per aprendre, i probablement és una tasca que des de l'ICIP s'haurà d'anar impulsant.

També és un projecte que pot néixer amb reticències, algunes les hem sentides i potser en sentirem alguna més. Hi ha qui pot pensar que és innecessari fer una política pública de pau perquè mai aconseguirem els nostres objectius, perquè la gent que treballa des del moviment per la pau i les organitzacions saben que sovint els objectius estan molt lluny del que es va aconseguint en el dia a dia, però això no porta mai a la frustració, i nosaltres des del nostre grup, com a mínim, estem convençuts que aquesta no és una inversió erra, sinó que, precisament, és d'aquelles inversions transformadores i que poden canviar les coses.

Finalment, només dir-li..., fer un comentari al senyor Homs, quan ell ens parlava de les apreciacions que feia o dels comentaris que feia la llei. Jo li agraeixo els comentaris que ha anat fent. Sincerament pensava que els del seu grup parlamentari anirien cap a una altra direcció, que serien d'una altra volada, atès el sentit i crec que el caire que té un projecte com aquest que és de país. Són apreciacions tècniques, organitzatives i jurídiques de les quals estic segura que els lletrats ens podran aclarir algunes de les qüestions, en tots els temes organitzatius que vostè ens ha anat precisant. En tot cas, en tot allò que vostè no hagi acabat d'entendre, sobre l'organisme, ja li anirem explicant, o li podrem explicar altres organismes que funcionen igual.

I només, per acabar, comentar que, a més a més del consell del castell de Montjuïc, probablement un altre castell que també té un projecte darrere és el de Figueres i també l'ICIP haurà de pensar què fer amb aquests equipaments que hauran d'esdevenir algun dia equipaments per la pau.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, movimiento de la sociedad civil que nos acompaña en este acto, nuestro grupo no ha presentado enmienda a la totalidad en relación con el proyecto de ley del Instituto Catalán Internacional por la Paz, y no lo ha hecho porque, ¿cómo podíamos oponernos a nada que tuviese como fin tan loable logro como es el de conseguir la paz mundial y la convivencia pacífica entre todos los pueblos y naciones que son y serán?

Como declara literalmente el propio proyecto en su preámbulo, la paz es un ideal común, perseguido por todos los seres humanos del mundo. Sin duda, si planteásemos un plebiscito sobre el tema, ignoro cual sería la participación que lograríamos, pero con toda seguridad el resultado favorable a la paz sería o se acercaría al cien por cien.

En este sentido no se va apartar, nuestro grupo parlamentario, de la corriente principal que aboga por la paz en el mundo; es más, con ello cumplimos un mandato de la Constitución española, que en su preámbulo declara que la nación española, con el deseo de establecer la justicia, la libertad y la seguridad, y de promover el bien de todos los que lo integran, en uso de su soberanía proclama la voluntad de colaborar en el refuerzo de unas relaciones pacíficas y de cooperación eficaz entre todos los pueblos de la tierra. Sería conveniente que la amplísima exposición de motivos se encontrara un hueco para esta cita.

Lo que discutimos aquí y ahora, en este momento, es el proyecto de ley que hoy nos trae a colación. El proyecto de ley despierta nuestras reticencias que abarcan tanto lo ético como lo estético, tanto su forma como su contenido, su expresión como el espíritu que lo anima. El proyecto de ley del Instituto Catalán Internacional por la Paz adolece, en nuestra opinión, de lo que lleva camino de convertirse en la marca de esta casa, el grave defecto que gobierna tantas y tantas iniciativas presentadas por este Gobierno y este Parlamento: la grandilocuencia, el gigantismo y los delirios de grandeza.

Esta afectación del espíritu se plasma ya en el preámbulo, en el que se traza la génesis del pacifismo catalán, hasta, como no, la Edad Media, ese momento mítico nacionalista, edad dorada seminal, después de lo que todo ha sido decadencia y caída, donde el proyecto sitúa unas ignotas protonaciones unidas con sede en Cataluña, que anunciaban ya lo que sería la tónica no violenta y dialogante del pueblo catalán durante los siglos venideros, tradición que una pirueta argumentativa..., se enlaza con la insumisión o la objeción fiscal.

Veleidades antisistema aparte, quizás debiéramos dejarnos llevar por los vientos del revisionismo histórico que nos asolan, rescribir el célebre grito almogávar de *Desperta ferro!* y sustituirlo por el de *Parlem-ne*.

Pero hablemos del instituto –hablemos del instituto–, y para nosotros el futuro del instituto, y así se dice, es una herramienta imprescindible para construir un proyecto nacional creíble. Institución que, no nos vayamos a olvidar, ha de ser internacional y al mismo tiempo cla-

ramente catalana, con señas de identidad evidentes y explícitas de su origen y tradición.

Como vemos, una cosa no quita la otra, y ante tanta insistencia uno acaba teniendo la sospecha de que el énfasis altruista y humanitario no sea como tantas otras veces más que una máscara tras la que ocultar intenciones menos confesables. Esta combinación de pretenciosidad y localismo tiene como expresión y resultado final un instituto a todas luces excesivo y con numerosas sombras. Nos parece que entre toda la gama de institutos posibles este Gobierno ha optado por el modelo más complejo, más completo, disponible en el mercado de instituciones similares.

Nuestra objeción a ello es doble. Por un lado tenemos serias dudas acerca de las posibilidades reales de intervención de dicho instituto como mediador de conflictos violentos internacionales, de una forma independiente y ello en cuanto que la orientación política del instituto tiene que estar acomodada al hecho que la acción exterior, en principio, se tuviera que tener en cuenta, corresponde al Gobierno central, al Estado.

Se ha dicho aquí que Cataluña no tiene ejército, que Cataluña no tiene diplomacia oficial. Es obvio decirlo que sí tiene ejército y tiene diplomacia, lo que representa... Se ha hablado de Cataluña, no de la Generalitat. Es evidente que sí lo tiene, lo representan las fuerzas armadas españolas y el Ministerio de Asuntos Exteriores. Cataluña sí que tiene ejército, tiene fuerzas armadas y tiene diplomacia, bien representada además.

En esta línea sí consideremos conveniente que se tenga en cuenta que el carácter independiente del instituto que aquí se ha marcado conlleva un carácter académico y de acción, se ha dicho, pero no debe olvidarse que es un ente público de carácter institucional, que depende de los recursos públicos y que entre sus funciones prevé las tareas de observación, facilitación, mediación y construcción de paz en conflictos violentos internacionales o internacionalizados, o el establecimiento de relaciones con instituciones y redes similares internacionales, o ejecutar las actuaciones de paz que el Gobierno le encomiende.

¿Cuál es la coordinación de esa actividad con el Gobierno español, que según el artículo 149.1.3 tiene como competencia exclusiva las relaciones internacionales? ¿Le dará igual al Instituto la posición del Gobierno español ante determinados conflictos internacionales? ¿Participará en países en conflicto, los que participe como mediador ya España? En definitiva, debieran incluirse algunas cautelas en el proyecto, que precisamente respetará la acción exterior española.

Otro aspecto, y aquí se ha hecho hincapié en él, es el de la relación del instituto con el poder político. Repetidamente a lo largo del texto del proyecto se afirma su ineludible autonomía e independencia del poder político, que queda asegurada, según el texto, por la misma creación y la composición de sus órganos de gobierno. Esto debiera ser necesariamente así por las propias finalidades del instituto, y una de ellas, se ha de recordar, es el asesoramiento al Parlament, al Gobierno de la Generalitat y a otras administraciones públicas en sus políticas y actuaciones de paz, queda puesto en

entredicho, y alguna mención se ha hecho al respecto, por el sistema de elección de las personas miembros de la junta de gobierno. ¿Hasta qué punto podrá ser un órgano independiente una junta compuesta por nueve personas, escogidas por el Parlament, bien es cierto, pero tres directamente nombradas por el Gobierno, y que depende, y aquí ya se ha dicho, financieramente de los recursos de la Generalitat?

En definitiva, la combinación de todo lo anterior resulta, a nuestro parecer, un preocupante panorama, que debemos tener en cuenta. Por un lado, salen las posibilidades de un instituto loable, una creación de un organismo, quizás desproporcionado, sin duda, la disposición adicional segunda de la Ley de fomento por la paz establecía la creación de un instituto catalán por la paz o bien una estructura organizativa administrativa destinada a tal efecto, se ha optado por la vía del instituto, pero a nuestro juicio el organismo que se crea, que se alumbra en este proyecto de ley, es claramente desproporcionado, con gastos desmesurados y que funcionará como mera prolongación del poder político.

Esperemos que a lo largo de la tramitación del proyecto de ley, y así nos empeñaremos en ello con nuestras correspondientes enmiendas, mejore su contenido y haga posible que al final del proyecto obtenga el voto favorable de nuestro grupo parlamentario.

Muchas gracias, señor *president*.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. No s'han presentat esmenes a la totalitat. El projecte, per tant, continua amb la seva tramitació ordinària.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (debat de totalitat) (tram. 202-00006/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Presenta la iniciativa, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és habitual, a vegades, iniciar un torn d'intervencions començant amb aquella frase que no deixa de ser un tòpic, afortunat, que diu: «Em plau, doncs, pujar en aquesta tribuna per tal de defensar una proposta, en aquest cas, de Convergència i Unió, de modificar una llei...», però, la veritat és que en aquest cas, probablement, sense deixar de ser cert això també podria començar-la exactament al revés, dient: «Em dol haver de pujar en aquesta tribuna per tal de defensar una obvietat com la que ens ocupa després d'haver-hi pujat tantes i tantes vegades.» I parlo de la necessitat, a parer nostre ja indefugible de totes totes, de modificar la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Aquest no és un debat nou en aquesta cambra, l'hem tingut a l'inici mateix de l'anterior legislatura, a proposta, en aquell cas, del Grup Popular –es va fer una pròrroga–; al final de la anterior legislatura, aquest diputat que els parla en nom i representació del Grup de Convergència i Unió també va tornar a fer esment en una llei, l'única, de fet, que es va aprovar de matèria ambiental en la darrera legislatura, l'anterior legislatura, doncs, de la necessitat i del compromís –i tinc aquí les paraules que vaig pronunciar en nom de Convergència i Unió des d'aquesta mateixa tribuna– d'aprofitar aquella pròrroga que vàrem fer a finals de la legislatura, aprofitar aquest any que venia per modificar-la substantivament.

Per centrar una mica el tema, i sé que alguns dels intervinents coneixen perfectament quin és l'abast i què és el contingut d'aquesta llei, però permetin-me fer una breu recordança.

La Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental es va aprovar l'any 98, aviat farà deu anys –aviat farà deu anys–, ha estat objecte de quatre pròrrogues, la qual cosa ja demostra, doncs, que no ha acabat de funcionar, que perseguia unes finalitats, jo crec que eren lloables, fonamentalment dues: una, transposar una directiva comunitària, la ITPC, de control integrat de la contaminació, per tant, res a dir. I, l'altra, agilitzar els tràmits des del punt de vista dels emprenedors, de les indústries, de les empreses, de les activitats que tinguessin algun tipus d'afectació sobre el medi ambient.

Per tant, aquesta és una llei –i s'ha de recordar en qualsevol debat sobre la mateixa– que és procedimental. És la llei que regula els procediments pels quals una activitat econòmica que té una incidència ambiental del tipus que sigui –la llei les cataloga en tres tipus d'incidència: molt important, mitjana o de baixa incidència ambiental–..., quines són les actuacions que ha de fer davant de l'Administració per tal d'adequar-se, per tal de legalitzar-se. Substituïa un vell reglament –el reglament anomenat d'activitats classificades– que havia estat, doncs, ja obsolet i que no donava resposta.

Aportava aquella idea un concepte important que no es pot perdre de vista, però que en la pràctica hem vist –ho hem vist i hi han hagut governs de Convergència i Unió i governs, en aquest cas, el tripartit, i la cosa a parer meu no ha canviat i crec que a parer de molts dels usuaris d'aquesta llei, molts dels emprenedors, molts sectors econòmics de petites i mitjanes empreses, del sector hotel·ler o tants i tants altres sectors–, s'ha demostrat que no funcionava, que és el concepte aquell de la finestreta única, de l'agilització dels tràmits, de la desburocratització.

Constatat això, ja fa temps –no constatat recentment, ni la darrera campanya electoral, sinó constatat a inici ja de l'anterior legislatura–, el Grup de Convergència i Unió va fer un *mea culpa* públic, i si volen el tornem a fer des d'aquesta tribuna. Aquesta és una llei que perseguia nobles objectius i que en la seva aplicació pràctica no ha acabat de funcionar. D'evidències, n'hi han moltes. Primera, el clam de tants i tants sectors econòmics –l'hotel·ler, les petites i mitjanes empreses–, de tants i tants i tants sectors que demanen que, per favor, s'adeqüi, es canviï, s'actualitzi aquesta llei. Però n'hi han

d'altres, d'evidències: el simple fet que estiguem parlant d'una llei del 98, és a dir, de gairebé fa deu anys, que encara no hagi entrat en vigor per la seva totalitat, ja demostra que la seva aplicació és, pel cap baix, complexa o que aquelles bondats que perseguia, per les raons que siguin –i si volen, després, en parlem tant com convingui–, doncs, no han estat possibles.

A partir d'aquí, nosaltres, a l'anterior legislatura, vàrem intentar ja fer aquesta reforma. Ho vàrem intentar amb la Llei de mesures ambientals que va portar en aquest Ple l'anterior Govern de la Generalitat, intentant modificar aspectes substancials –que després m'hi referiré– d'aquesta llei. Això no va ser possible, però sí que va ser possible una cosa –val a dir que a mi sempre m'ha quedat la sensació que això va ser possible mercès al trencament del Govern a la darrera part, doncs, de l'anterior legislatura–: vàrem assolir una unanimitat per prorrogar l'entrada en vigor d'una part d'aquesta llei fins al 31 de desembre d'aquest any.

I aleshores des de Convergència i Unió –i que cadascú respongui pels seus, de compromisos–, nosaltres en vàrem adquirir, en dir: «Aprofitarem aquest any de pròrroga per modificar la llei. Aprofitarem aquest any no només per anar tirant la pilota endavant, sinó per modificar aquesta llei en alguns aspectes concrets» que ara els passo a detallar. Aquest era un compromís, per tant, concret en aquesta tribuna; aquest era un compromís escrit, negre sobre blanc, en el nostre programa electoral, i aquest era un compromís expressat davant de moltes i moltes i moltes organitzacions empresarials de molts i molts sectors econòmics, que veuen en aquesta llei un problema seriós per desenvolupar-se amb normalitat, per situar-se en la legalitat, per, en definitiva, esdevenir i ser competitiu.

Què és el que nosaltres pretenem i proposem en aquest text? Mirin, els seré molt clar: no pretenem que s'aprovi allò que proposa Convergència i Unió en sentit estricte; pretenem portar el debat sobre aquesta llei i obrir aquesta llei per modificar-la. I per què ho fem ara? Doncs, ho farem ara, primera, perquè era un compromís des d'aquesta tribuna; segona –els ho he dit–, perquè era un compromís amb moltes organitzacions; tercera, perquè era un compromís en el nostre programa electoral, i quarta –i molt important–, perquè creiem que el Govern ha tingut el temps més que suficient per portar una proposta. A nosaltres ens hauria agradat que el Govern ens hagués posat damunt la taula un text articulat; lamentem que no ho hagi fet. Ni tan sols és descriptible l'interès del Govern respecte a aquest tema; contrasta, i molt, amb el que dèiem tots a la campanya electoral. Ja es veu l'interès del Govern: ni un conseller, ni el de Medi Ambient, ni el responsable de les activitats econòmiques...

Què pretenem amb aquesta modificació de llei? Obrir el debat sobre aquesta llei. Nosaltres posem damunt la taula quatre aspectes. Que se'n poden posar quatre més, si vostès volen? Estem oberts a fer-ho. Que algun d'aquests s'ha de corregir o s'ha de reorientar d'una altra manera? Parlem-ne. La nostra voluntat és dir: escolteu, ha passat massa temps, fa massa temps que anem de pròrroga en pròrroga, hi ha massa clam al carrer de moltes i moltes activitats econòmiques que ens reclamen

això. Hi havia –i dic «hi havia», en passat, perquè ja, hi insisteixo, per l'interès, ha desaparegut– un sentiment compartit per part de tots els grups parlamentaris, expressat des d'aquesta tribuna i expressat al llarg de la campanya electoral, que això s'havia de revisar.

Quins són els quatre aspectes que nosaltres, per obrir aquest debat, posem damunt la taula? Doncs –no els dic per cap mena d'ordre–, la llei organitza les activitats en funció del seu grau d'afectació sobre el medi ambient; les que tenen menys afectació són aquelles que la llei situa en l'anomenat «annex 3». Què pretén Convergència i Unió respecte a l'annex 3 d'aquesta llei? Tornar a l'origen. El text que l'any 98 el Govern va trametre a aquesta cambra deia que les activitats de l'annex 3, aquelles que tenien un grau menor d'incidència ambiental, es podien legalitzar pel règim de comunicació. Després d'un intens debat parlamentari en aquesta cambra, es va obrir una porta que hi hagués o bé règim de comunicació o bé un altre procediment reglat, i que, per tant, requereix més temps, per a aquestes activitats. Pretenem, nosaltres, el que proposem a la cambra és tornar a l'origen: règim de comunicació per a les activitats de l'annex 3, amb la qual cosa d'un paquet important d'activitats en podem desencallar la legalització.

Això no vol dir que traguem cauteles sobre aquestes activitats, ni molt menys. Aquesta, els ho recordo, és una llei procedimental, aquesta és una llei que regula els procediments, no els continguts ni les exigències respecte a seguretat o respecte a salut o respecte a qüestions ambientals. No, no altera absolutament res. Per tant, proposem això.

Respecte a l'annex 2, que és on hi ha probablement l'escull més important, proposem fer un canvi que és substantiu –proposen fer un canvi que és substantiu. És, els aspectes de salut i de seguretat que estan a dintre de la Llei d'intervenció integral, posar-los a part, és a dir, reservar la integralitat de la llei exclusivament per als aspectes ambientals; és a dir, que el Departament de Medi Ambient autoritzi, legalitzi les empreses atenent només aquells criteris estrictament ambientals: la qüestió d'emissions o la qüestió de les aigües, tractament de residus, etcètera. I els temes de salut i de seguretat, que afecten tantes i tantes empreses i tants i tants col·lectius i gremis –per exemple, un dels més afectats és el gremi turístic, que té, a l'hora de legalitzar, doncs, des de l'informe de bombers en temes de seguretat, des de l'informe, per exemple, de sanitat respecte a molts aspectes alimentaris...–, eliminar-ho, això, de la Llei d'intervenció integral.

Això vol dir eliminar cauteles? En absolut –en absolut. Això vol dir que hi han reglamentacions paral·leles que afecten aquests aspectes, que segueixen exactament de vigents. Què ens permet, això? Doncs, que moltes d'aquestes activitats, que moltes vegades no és per una qüestió ambiental que no poden rebre l'autorització, rebin aquesta legalització i després s'adeqüin als aspectes, a les normatives sectorials. Amb això permetríem, a parer nostre –però estem obert a parlar-ho, i per això ho portem en aquesta cambra–, situar en la legalitat, treure l'ai al cor a moltes i moltes, centenars, a molts milers d'activitats econòmiques en aquest país.

Encara proposem dues coses més, de modificacions. Hi insisteixo, és la proposta que fem, estem oberts a emmotllar-la, a buscar consensos amb tots els grups, perquè creiem que és possible. Respecte a les taxes, com a mínim, hi ha dos problemes greus en aquesta llei, detectats, jo crec, per tothom que l'ha seguit de la vora: per la gent que està en el món local, per la gent que des d'un àmbit parlamentari seguim això o per la gent que des de l'Administració, en un o altre moment, hi ha tingut o hi té responsabilitats.

El primer problema: la disparitat de taxes que hi ha en el món local respecte a una mateixa activitat. Hem detectat..., hi han institucions prou solvents, com Foment del Treball, que han fet estudis sobre la disparitat de l'import de les taxes d'activitats econòmiques per fer una mateixa activitat. La disparitat arriba a ser del 1.000 per 1. (*Veus de fons.*) Per tant, estem penalitzant moltes activitats econòmiques.

Els ajuntaments moltes vegades han utilitzat el fet de la taxa per frenar o per accelerar o per permetre o per no permetre la implantació de determinades activitats. Això no és justificable des de cap punt de vista; no pot ser que per fer una mateixa activitat hi hagi 946 taxes diferents, segons de quins municipis parlem, i que la disparitat, la forquilla, sigui d'aquesta amplitud. No estem dient res que atempti contra l'autonomia local; hi hem de ser respectuosos, hem d'escoltar la veu dels municipis, l'hem d'escoltar a través de les seves organitzacions, Federació de Municipis o Associació de Municipis, però hem de trobar fórmules per acotar aquesta forquilla.

Entenem que legalitzar una activitat té uns costos: hi han unes responsabilitats des dels ajuntaments, que s'hi ha de front, o des dels consells comarcals, s'hi han d'esmerçar uns tècnics; requereix, doncs, evidentment, el pagament d'unes taxes, però aquestes han de tenir a veure amb allò que la llei, doncs, diu que són les taxes. No pot ser que hi hagi aquesta disparitat. Per tant, aquí també posem el dit a la nafra i fem una proposta concreta.

I, encara amb relació a l'aspecte de les taxes, fem una segona proposta. En alguns casos, en l'annex 2 es donen casos de doble tributació. En l'annex 2.1, que en fa una part de la tramitació la Generalitat i una part l'ajuntament, hi ha qui ha de tributar una taxa a l'ajuntament i una part a la Generalitat. Això no té cap sentit. La proposta nostra és molt simple: que el receptor de la llicència tributi a aquell qui la hi dona. Si és l'ajuntament, doncs, ho tributa tot a l'ajuntament, i aquest ja s'entendrà, que busqui les fórmules... Creiem que, en una societat de la informació tan desenvolupada i amb tants projectes, hi han fórmules que haurien de facilitar aquesta entesa entre administracions. Per tant, que no més es tributi una vegada.

Nosaltres posem damunt la taula aquests quatre aspectes, i posem també una proposta de, compte!, un correctiu. Hi ha moltes indústries en aquest país –i això crec que és positiu, i també s'ha de dir des d'aquesta tribuna– que, malgrat aquestes complexitats, l'han fet, l'esforç de posar-se al dia. Aleshores, creiem que no és un bon sistema dir: «Escolta, hem anat prorrogant la llei i ara la modifiquem...», quan hi ha una part del

teixit emprenedor d'aquest país que ha fet els deures. A aquesta gent, d'alguna manera, si entrem per la via d'aquesta reforma, se'ls ha de donar alguna compensació, se'ls ha de fer algun reconeixement.

Nosaltres proposem dues possibilitats per fer aquest reconeixement. L'una, home, que aquestes empreses que han demostrat anar per davant, voler fer aquest compliment de la llei, fins i tot molt per davant dels terminis, tinguin una atenció des de l'Administració, que creiem que podria consistir en convocatòries específiques, acotades a aquestes empreses, per poder-se acollir, per exemple, a fer certificacions ambientals, ISO o EMAS certificats, que tinguin ajudes per fer això; atès que són punteres, atès que tenen aquesta voluntat demostrada, perquè s'han legalitzat abans, fins i tot, del que els exigien els mateixos terminis de la llei, que tinguin aquest petit reconeixement des de l'Administració.

O bé un altre sistema..., que per nosaltres no entra en contradicció amb aquest, sinó que podrien ser complementaris de fer aquest reconeixement, perquè ningú se senti dir: «Escolta, no serveix de res complir les lleis, fer l'esforç, perquè després les prorroguem quan hi ha una majoria, doncs, que té dificultats a adaptar-s'hi.» L'altre sistema que nosaltres proposem, que és ben senzill..., un és poder-se acollir a aquestes subvencions i l'altre és que els controls que preveu la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental –col·loquialment, «iaia»– es puguin espaiar uns anys més, és a dir, que no s'hagin de sotmetre a un control aquelles que s'han legalitzat, quan n'hi han d'altres que competeixen amb elles en el mateix mercat i encara no han fet la legalització. Creiem que això en res distorsiona, sinó que en el fons acaba..., reconeixement.

Hi insisteixo, aquesta és la voluntat amb què portem aquest text, i lamento haver-lo de portar després de mantes promeses per part del Govern de la Generalitat de fer aquesta revisió. Jo crec que és un clam de molts i molts sectors. Hi insisteixo, fem aquesta proposta amb voluntat de cercar el consens, amb voluntat de mirar endavant, i per aquesta voluntat de sumar estem disposats a modular, a modificar, a incorporar nous aspectes o modular els que hi han.

Com a mínim aquests quatre problemes, crec que pràcticament tothom estaria disposat a reconèixer que hi són, en l'aplicació, en la praxi d'aquesta llei. Aquesta és la nostra proposta, aquesta és la nostra voluntat, amb una darrera reflexió –i amb això acabo, senyor president. Jo vaig ser present i vaig ser el ponent en nom de Convergència i Unió, l'any 98, d'aquesta llei, i recordo perfectament els ponents dels altres grups: per part socialista era la senyora Tura; el senyor Portabella per part d'Esquerra; el senyor Boada, crec, per part d'Iniciativa... Vàrem fer un debat exclusivament –i no dic que s'hagi d'obviar, ni molt menys–, exclusivament des de l'àmbit de les competències municipals. El debat de la LIIAA, si vostès van a l'hemeroteca, van al textos, van al diari de sessions, veuran que es va centrar gairebé exclusivament sobre qui fa què i com regulem les relacions entre administracions.

Sense obviar aquest debat –que hi ha de ser i no podem desatendre ni desoir el món local–, jo crec que hi hem

d'incorporar la veu d'aquells que són els beneficiaris directes o haurien de ser els beneficiaris directes d'aquesta llei, que són els sectors emprenedors...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

En aquest debat és imprescindible que obrim bé les finestres i que deixem permeabilitzar la veu dels sectors econòmics, dels sectors emprenedors, que en definitiva són els que creen riquesa en aquest país.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena a la totalitat presentada pels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per a la seva presentació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, una coincidència evident amb les bones intencions que van impregnar la llei de l'any 1998. Es tracta d'una llei que realment volia clarificar quin era el panorama que hi hauria en el que són les tramitacions administratives relacionades amb les activitats industrials i comercials. I de fet es va avançar en moltes coses, i des d'aquest punt de vista és una llei a la qual se li han de reconèixer uns mèrits importants: un repartiment de competències segons la complexitat de la instal·lació, que abans no teníem; una segmentació en la tramitació, circuits diferents per impactes ambientals diferents; la inclusió de tota l'avaluació ambiental, de tota la tramitació administrativa ambiental, modificant una realitat anterior que es deia, allò, que era profusa, difusa i sovint confusa, i la integració de matèries no estrictament ambientals, però sí sotmeses a règim d'autorització administrativa, i la que ha portat més cua i més complexitat, amb tota probabilitat, la prevenció d'incendis.

Les obres perfectes no són pròpies dels humans, i, en tot cas, segur que aquesta no ho va ser, i amb els anys li hem anat coneixent els defectes. I no ha sigut el menor defecte la diferència *de facto* que es pot donar en aquests moments pel que fa referència a graus de compliments per a diferents sectors o a graus de compliments també dins del mateix municipi. I, argumentant a la contra, tampoc no podem estar satisfets, per exemple, de com es tramiten les activitats que en van quedar excloses, les llicències d'ús. Per tant, no tot és culpa de la LIIAA, o «la iaia», o la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que de totes maneres se la coneix.

Per tant, d'entrada, una coincidència clara en la necessitat de modificació d'aquesta llei. I, de fet, es va començar a treballar l'any 2006 i, de fet, existeix el compromís que es presentarà i es podrà resoldre dins d'aquest

any 2007, amb un procés que va començar i que continuarà.

Per tant, modificació, és clar que sí. Però aquest cop intentem, intentem-ho en la mesura del possible, fer bé aquest canvi. I posaré dos exemples, no? Per exemple, quan parlem de la reducció de l'àmbit –i se'ns proposa a la proposta que vostès fan– de l'objecte i de la finalitat de la llei a les matèries estrictament connexes amb el medi ambient. És a dir, que l'autorització ambiental no inclogui aspectes que no siguin ambientals, tal com incendis, tal com protecció de la salut, tal com ordenació ramadera, etcètera. D'entrada, els hauria de confessar que el Departament de Medi Ambient estic convençut que estarien encantats. Però a continuació ens sorgirien uns altres problemes. Segur que algunes coses s'hauran de mirar. Segur que, si estem donant una sala o un bar musical, voldrem mirar les condicions d'incendis. Hem de crear els circuits per tal d'assegurar-nos que això es fa i hem d'intentar que, a més a més, siguin uns circuits que tinguin els punts de coincidència necessaris per tal d'evitar que no tinguem una autorització sinó que en necessitem dues, tres, quatre o ena. I com es podria arribar a complicar el calendari si anem incrementant el nombre d'autoritzacions, si no ho lliguem bé..., potser s'haurà de fer, però si no ho lliguem bé? La meua experiència com a regidor responsable de llicències d'una ciutat mitjana em fa pensar que si això no ho fem de la manera adequada, fins i tot podria arribar a ser pitjor el remei que la malaltia.

Una segona proposta que se'ns fa: eliminar la potestat dels ajuntaments de modificar el règim de les activitats de l'annex 3, de comunicació a llicència ambiental. O la proposta d'unificar la capacitat dels ajuntaments a determinar les seves taxes. Passo per alt el debat de si és convenient en tots els casos, que possiblement n'hi haurien alguns que els hauríem d'exceptuar. La pregunta és molt més simple: podem fer-ho? En el seu moment –i vostè se'n recordarà molt millor que jo, perquè vostè hi era i jo no– la Llei 3/98 va ser durament atacada i es va discutir de si era inconstitucional perquè no respectava les competències municipals. I aquestes competències municipals no s'han modificat. I aquí mateix va ser objecte de transacció i de modificació en el tràmit parlamentari precisament per adequar-se a aquestes competències municipals. Hi insisteixo: competencialment podem entrar directament, sense un procés previ d'acord amb el món municipal, en aquests aspectes?

Un tercer aspecte que trobem a faltar en la proposició que se'ns presenta. La LIIAA també caldrà adaptar-la a la nova legislació bàsica de l'Estat, eh?: la Llei 16/2002, de prevenció i control integrats de la contaminació, i la Llei 6/2001, d'avaluació de l'impacte ambiental, entre altres. Per tant, ja que fem la modificació, també caldrà posar-hi aquests aspectes.

Podríem posar molts més exemples, però jo vull entrar ara en el que és la part més important de la nostra exposició. Precisament per les seves característiques, que s'han expressat clarament i de manera brillant, precisament per això, aquesta és una modificació que s'ha de fer amb el consens del món local i dels sectors empresarials afectats. O sigui, qualsevol modificació que es fes i que no estigués acordada amb aquests interlocutors,

que són els seus receptors i que són els que l'han d'administrar en bona part, està condemnada al fracàs. Podria ser el fracàs legal o, en tot cas, un fracàs fàctic.

I és per aquests motius que en aquests moments es treballa intensament en la recerca d'aquests consensos. I en aquests moments existeix un primer nivell d'acord amb els representants municipalistes –*imprescindible*–, de tots, a més a més, diguem-ho de pas, de la Federació de Municipis i de l'Associació. I en aquest acord s'inclou la definició d'un conjunt d'activitats que, de mutu acord, restarien subjectes de forma homogènia i inalterable a règim de comunicació. I les altres es mantindrien a criteri dels ajuntaments. I en aquests acords es contempla la creació d'una comissió paritària d'unificació de criteris per a les taxes, per part de qui ho pot fer, per part de qui pot determinar les taxes: els ajuntaments.

S'ha considerat també el parer dels col·legis professionals, que aquesta és una llei que els corporativismes també hi juguen el seu paper –i qui els parla és enginyer. I s'han incorporat els requeriments formulats per PIMEC, Foment i les cambres. I, per tant, amb aquest treball de trobar els consensos necessaris estem, i, per aquest motiu, la previsió i el compromís que mantenim i que ha sigut també reiterat en diverses ocasions per l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge és que l'avantprojecte pugui plantejar-se a exposició pública abans de l'estiu i que es pugui iniciar la tramitació del projecte legislatiu corresponent dins d'aquesta anualitat.

I, miri, penso que precisament pel que avui s'ha dit, pels consensos, per les coincidències que hi poden haver, crec que en aquesta modificació consensuada abans amb els elements importants, amb els estaments importants fora d'aquesta cambra, penso que serà fàcil trobar, amb les línies que avui s'han apuntat, els consensos necessaris aquí dintre.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Espadaler, vol fer ús d'un torn en contra de l'esmena a la totalitat? (*Pausa.*) Sí?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, no... Vejam, en primer lloc, agrair, doncs, algunes de les puntualitzacions que fa. Des de la decepció. Per què? Des de la decepció en el sentit de dir..., escolti, m'han de dir: «Estem d'acord que cal modificar la llei», de dir: «En alguns aspectes hi estem d'acord; en d'altres, no.» No esperàvem que estiguessin d'acord en tots els aspectes amb relació a la llei. Doncs, fa un anunci que ens sona a *déjà-vu*, ens diu: «I abans de l'estiu tornarà.» Miri, li llegiré un fragment que diu: «El calendari previst és que en aquest primer semestre pugem ja tenir formulat l'avantprojecte de llei i que a finals d'any puguem fer tot el procés de participació, i enguany..., de tal manera que pugui quedar aprovada a primers de l'any 2006.» Això se'ns va dir el 3 de febrer de 2005 des d'aquesta mateixa tribuna. És exactament el mateix anunci.

Escolti, si tan consensuat ho tenen, si tant han escoltat tots els agents socials, si tant s'ha escoltat la gent de PI-

MEC, la gent de les organitzacions empresarials, el món local, portin la llei, portin-la ja. Perquè és que, a més a més, nosaltres hem decidit portar-la ara no gratuïtament. Hem esperat un temps prudencial, evidentment; fa cinc mesos que ja funciona la reedició del Govern, el tripartit 2, que en diem col·loquialment, i hem esperat a portar-la ara, primera, perquè crèiem que aquest text, que se'ns havia anunciat el 2005, que se'ns havia tornat a prometre el 2006, ja era prou madur. I per una raó, perquè tenim de temps fins el 31 de desembre d'enguany, perquè no tenim més temps, perquè no pot ser que haguem d'entrar en una cinquena pròrroga d'aquesta llei. I atès que hi estem d'acord, perquè ho ha dit, en molts dels aspectes... Estem d'acord en la substància: cal modificar aquesta llei. Doncs, escolti, comencem a treballar en aquest text i vostè hi sumi i hi aporti tots aquells consensos que ha estat capaç, des del Govern o des dels grups parlamentaris, d'aportar. I aquesta és la nostra proposta.

I, per tant, lamentem haver de sentir allò que vam sentir el 2005, allò que vam sentir el 2006 i que ho tornarem a sentir, no per primera ni per segona, sinó per tercera vegada. En altres condicions els farem confiança i diríem: «Miri, retirem el text, fent-li confiança.» Però entengui que, després d'haver sentit això des d'aquesta mateixa tribuna, no els podem fer la confiança. Per tant, mantenim aquest projecte de llei en els termes expressats: obert perquè s'hi facin les aportacions que vulguin, que hi puguem afegir allò que calgui, que en puguem treure, que en puguem modular aquells aspectes, doncs, que siguin modulables.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Senyor Pi, poden encara utilitzar un torn de contrarèplica tots dos oradors per un temps màxim de tres minuts. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

No esgotaré pas el temps que se'm dona. L'any 2006 es van fer els tràmits necessaris; l'acabament de la legislatura no va permetre de finalitzar-ho. En aquests moments jo dono la màxima importància a l'aspecte d'aconseguir els consensos necessaris.

I, miri, tot és opinable. Vostè pot dir que ho ha portat aquí perquè en aquest moment procedimental considera que toca. També jo podria opinar, eh?, que vostès ho porten aquí simplement, en aquests moments, amb la voluntat d'evidenciar una suposada manca de compliment d'uns objectius. S'ha dit que això es presentarà a dins d'aquest any i que es presentarà amb els consensos adequats, i així es farà.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pi. Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, a veure, li podria dir..., a més a més, m'ho apuntava algun company: doncs sí, la portem en el moment que

el grup parlamentari creu oportú. Però li ho diré d'una altra manera: primera, perquè hi tenim el dret; però, segona, és que facin números sobre les dades que ens ha donat vostè de calendari. Ens ha dit: «Ara farem el procés de participació», que ens sembla molt bé, i... Quan entrarà aquesta llei, aquí? Quan hi entrarà?, just abans de l'estiu? Quan? Després hauré de fer les compareixences, que alguna n'hauré de fer. No hi som a temps. Per això la portem ara, nosaltres. Primera, perquè tenim dret a portar-la quan ens sembli oportú, amb qualsevol criteri. Però és que, a més a més, el substantiu és dir: «Escolti, és que no tenim temps»; és que no podem, a partir de setembre, segona quinzena, fer tot el tràmit parlamentari d'aprovar una llei que entri en vigor abans de 31 de desembre, que és quan ens venç el termini que ens varem donar, unànimement –vull recordar-ho: unànimement–, i els podria llegir els textos de tots els que van intervenir en aquell debat; que tots varem contreure el compromís de fer aquesta modificació. Nosaltres hem esperat perquè creïem que el Govern el portaria.

I no em digui que no ha tingut el temps suficient perquè, escolti, la directora general en qüestió, de Qualitat Ambiental, va convocar els diputats de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, ponents de temes ambientals, just al final de legislatura i no ens va donar un text però ens va presentar uns criteris, que a més a més els compartim. Guaiti si estava madur, a finals de legislatura; guaiti si estava madur. Doncs, escolti, portin-ho però no ens ho portin just a la porta de les vacances d'estiu perquè no hi serem a temps –perquè no hi serem a temps.

Per tant, reiterem que nosaltres mantenim, evidentment, aquest text, per aquestes raons, perquè cal que les empreses sàpiguen abans del 31 de desembre quin és el seu destí. Perquè és que, si no, altra vegada no podem fer una cinquena pròrroga d'aquesta llei. No podem fer una cinquena pròrroga. La primera la vam fer perquè s'acostaven les eleccions municipals de l'any 99; compartida, unànime. Després en vam fer una segona a mig mandat, en vam fer una... No pot ser, no en podem fer una cinquena. I, sobretot, el que hem de fer és donar seguretat –seguretat– a tots aquests sectors econòmics, emprenedors d'aquest país; molt particularment n'he citat uns, però en podríem citar molts i molts més.

I aquesta és la nostra intenció i per això..., i amb aquesta voluntat, hi insisteixo, oberta, de diàleg, per parlar-ho amb el Govern i amb els grups parlamentaris, mantenim evidentment aquest text.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Espadaler mostrava la seva decepció des de l'escó ara fa un moment, no? Jo recordo que el conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar, aproximadament fa un parell de mesos, no sé si hi arriba, va comparèixer a la comissió corresponent i din-

tre dels anuncis legislatius que va efectuar n'hi va haver un molt clar i molt precís, no?, que era la modificació de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

El compromís és aquest, i jo crec que quan la llei entri en el Parlament sempre podem, senyor Espadaler, acordar tots els grups parlamentaris la tramitació urgent d'aquesta llei, i fins i tot vostès podran renunciar, com espero que facin, a esgotar totes les pròrrogues possibles per ajudar que la tramitació d'aquesta llei sigui el més ràpida possible.

Dit això, la proposició que avui han presentat o que s'està discutint, vostè mateix ho ha dit, és calcada, és idèntica a les esmenes que en el seu dia ja van presentar al Projecte de llei de mesures en matèria ambiental. Per tant, cap novetat. I és cert que en aquell debat tots coincidíem que l'aplicació de la llei havia demostrat que hi havien tot un seguit de problemàtiques que s'havien manifestat i que calia abordar, no?

Algunes d'aquestes problemàtiques ja li reconec que la seva proposició, doncs, n'aborda algunes; jo crec que n'hi han d'altres que no s'aborden en la seva proposició i que, per tant, el compromís del Govern, el compromís del meu grup parlamentari és abordar la modificació integral d'aquesta llei. És el mateix debat i el mateix compromís que fa no gaires mesos, encara no fa tot just un any, adquiríem tots els grups parlamentaris en aquesta tribuna. Almenys el meu grup així ho va fer.

Dit això, clar, el que no es pot posar és tota la prova de la càrrega, el nou funcionament d'aquesta llei –la llei actualment vigent–, en el món local, com a mi m'ha semblat observar de la bateria d'esmenes que el Grup de Convergència i Unió està presentant.

Jo crec que la solució..., més que a la solució, això ens podria portar a un conflicte, a un enfrontament amb el món local que el Grup Parlamentari Socialistes no abonarà. Ho han recordat tant el proposant com el senyor Pi en la seva intervenció de rebuig de la proposició de llei. Quan al seu dia es va discutir, l'any 98 –jo no hi era–, aquesta llei –ho vaig seguir des del meu ajuntament en qualitat de regidor–, ja sabem que va haver-hi un enfrontament seriós respecte a la limitació de les competències entre la Generalitat i el món local. Per tant, nosaltres entenem que la modificació d'aquesta llei s'ha d'abordar i s'ha d'acordar després d'aconseguir –també s'ha dit avui des d'aquí– un ampli consens amb els sectors empresarials, però també amb el món local, amb els ajuntaments, eh?, segurament també amb els sectors tècnics que hauran d'acompanyar necessàriament la llei.

Per tant, més enllà dels aspectes formals, jo vaig entendre en el debat que vam produir en termes similars el mes de juny de l'any passat –juny de l'any passat– que el que volíem tots era, després de reflexionar sobre els inconvenients d'aplicació de la llei actual, anar a una reforma d'un cert calat, no?; que calia una modificació en profunditat d'aquesta llei que es va fer en l'anterior etapa de governabilitat de Convergència i Unió.

Estàvem, aleshores, nosaltres, i hi seguim estant en aquests moments, d'acord que s'ha de fer la modifica-

ció de la llei. El Govern s'havia compromès ja en aquell moment a aquesta modificació; el Govern actual també, i hi ha un compromís del Govern amb els grups parlamentaris i amb els sectors econòmics a impulsar la modificació.

Què és el que s'ha estat fent al llarg d'aquests mesos? És el que s'està fent també en aquests gairebé cinc mesos de legislatura. S'ha explicat, no? A principis del 2006 es va iniciar, per part del departament, tot un seguit de treballs preliminars, de converses amb els agents empresarials, amb els col·legis professionals, amb altres entitats ambientals, també amb el món local, que ha donat fruit –tots els que hem seguit la tramitació d'aquests treballs ho coneixem– a un document de treball que, en qualsevol cas, és cert que pel procés electoral va quedar més o menys en suspens, però que el nou Govern ha emprès i ha reprès per tal que un text articulat pugui ser aprovat pel Govern i tramitat en el Parlament, doncs, de manera ràpida, per tal que puguem abordar aquests temes abans que s'acabi l'any 2007.

Nosaltres entenem –i li ho deia, senyor Espadaler– que el que no pot ser és que tots els problemes d'aquesta llei els fem recaure en el món local. Hi ha aquí una càrrega molt forta, entenem nosaltres, de reduir les competències de l'Administració local respecte a la tramitació de les llicències ambientals. També pel que fa referència a la necessària autonomia que tenen els ajuntaments per tal de fixar les seves taxes. Aquesta unificació de criteris no es pot produir, des del nostre punt de vista, si no aspirem a tenir un acord amb les entitats municipalistes que representen el món local d'aquest país i que estiguin d'acord amb els continguts exactes d'aquesta llei, no?

S'ha suscitat també en el debat si la modificació de la llei ha de resoldre..., o s'ha de cenyir estrictament a una autorització o a una llicència ambiental, com alguns sectors són conscient que demanen..., o la necessitat de mantenir integrades en una única autorització tot el seguit de reglamentació que afecta l'atorgament de llicències.

Tot i reconeixent que el marc és complex, manifestant un cop més la necessitat de fer una llei complidora que no dificulti el procés general de crear empreses en el nostre país, garantint, això sí, als ciutadans, a la població, la seguretat, i manifestant a tothom que la seguretat de les empreses que hi hauran ubicades i que hi han ubicades al nostre país són segures i que no incidiran negativament en el medi ambient ni en la salut de les persones, nosaltres entenem que és bo que tots els procediments de legalització o adequació de les empreses es facin amb procediments paral·lels o simultanis. En qualsevol cas, la llei ja acabarà definint com això s'ha de produir, però sí que, sobretot en els casos de legalització de noves empreses, s'haurien de produir aquests procediments paral·lels o simultanis.

Per anar acabant i per no tornar a reproduir el debat que ja es va fer palès l'any 98, i que alguns, sobretot l'Administració local, amb raó, considerava que hi havia alguns elements d'inconstitucionalitat en el projecte de llei, eh?, que va ser fruit d'acord i transacció en aquesta cambra..., necessitem un gran acord a l'hora d'abordar

l'aprovació d'aquesta llei amb els sectors empresarials, també amb el món local. Jo crec que aquests dos pilars són bàsics per tal de tirar endavant aquesta modificació, reiterant el compromís del nostre grup parlamentari per tal que quan aquesta llei entri en el Parlament, doncs, li donem la màxima urgència en la seva tramitació, per tal que a finals d'aquest any pugui veure la llum aquesta modificació i pugui estar aprovada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Diputades, diputats, bé, ser la darrera a parlar dels tres grups de l'Entesa fa que molts arguments ja s'hagin dit i, per tant, intentaré ser àgil, com no n'és, de fet, aquesta llei que avui ens ocupa, a explicar els meus plantejaments, els plantejaments d'Esquerra.

En primer lloc, com a primera premissa, dir-vos que, evidentment, Esquerra també estem per la modificació d'aquesta llei, perquè hi ha hagut, doncs, dificultats en la seva aplicació, i per tant, doncs, esperem que ben aviat tinguem aquest document sobre la taula. El que és cert és que aquesta llei segurament és excessivament garantista i, d'alguna manera, en certa manera té desconfiança vers l'administrat o vers l'empresariat. Un alentiment excessiu dels procediments, això és evident. També hi ha hagut dificultats en l'adequació de les activitats preexistents en temes com, per exemple, doncs, prevenció d'incendis, que ha fet que en algun cas sigui gairebé impossible que aquesta adequació sigui factible. Els ajuntaments tenim moltes dificultats, o tenen moltes dificultats per aplicar els seus preceptes i alhora, doncs, ser àgils. També hi ha una disparitat en les taxes en les ordenances municipals.

Amb aquest diagnòstic és evident que cal una reforma urgent d'aquesta norma, però en qualsevol cas no es pot fer a la babalà. Canvis són necessaris, bàsicament, en primer lloc, per seguretat jurídica, per adaptar aquesta normativa a la normativa bàsica estatal, a la Llei 16/2002, de prevenció i control integral de la contaminació, a la llei 6/2001, d'avaluació d'impacte ambiental, modificada per la Llei 9/2006, d'avaluació de determinats plans i programes, o bé la Llei 27/2006, de regulació del dret a l'accés a la informació, participació pública i accés a la justícia en matèria de medi ambient.

També, en segon lloc, aquests canvis són necessaris per eficiència, per aglutinar en un sol text normatiu tota la matèria mediambiental. Però també per consensuar amb el món local aquesta reforma. De fet, qui executa en primera instància aquesta normativa són els ajuntaments, els consells comarcals, a banda evidentment de la Generalitat, a través de l'OGAU. En qualsevol cas, no es pot fer d'esquenes al món local i convé una proposta favorable, una proposició favorable de la Comissió de Govern Local de Catalunya, potser amb un model més unificador i homogeni dels procediments en la competència

municipal. El que és cert és que, ja en aquests moments, hi ha hagut reunions de la Direcció General de Qualitat Ambiental amb els representants de l'Administració local, amb entitats empresarials, amb enginyeries, amb assessors tècnics i altres departaments també de la Generalitat, per assolir un document de consens de modificació d'aquesta llei.

Per tant, des dels ajuntaments estan, estem esperant aquesta reforma amb candeletes, també l'empresariat, que s'ha allargat en el temps, és evident, però que, en qualsevol cas, hi ha hagut esculls en aquesta negociació; d'entrada, per l'adequació de les activitats preexistents, que en alguns casos, evidentment, això comporta costos econòmics importantíssims, o en d'altres casos que no sigui possible aquesta adaptació; o la dificultat en l'adaptació de mesures de prevenció d'incendis, seguretat industrial en àmbit elèctric, etcètera.

També, alguns ajuntaments han introduït en les ordenances municipals un procediment molt més ampli del que preveia la llei i, evidentment, això encara ho ha dificultat molt més. O també, per què no dir-ho, alguns consells comarcals s'han extralimitat en les seves actuacions, encara que, evidentment, en moltes comarques, doncs, la seva tasca és importantíssima, però en aquest cas, amb aquesta llei, en algun cas han sigut un escull.

Per tant, com a conclusió, des d'Esquerra pensem que s'ha de suavitzar algun d'aquests aspectes, algun d'aquests procediments, en tot cas sense fer marxa enrere en el rigor en l'àmbit mediambiental.

La proposta que ha presentat Convergència, que, de fet, ja es va presentar en la legislatura passada, potser es deixa dos aspectes importants. D'una banda, l'adaptació a les lleis estatals, com ja s'ha dit, però de l'altra, també, la conveniència de modificar articles com el 12, el 14, el 18.2, el 20 o el 22.2, d'utilització de la Generalitat. Per tant, entenem que no és assumible que es plantegi la convalidació de la ISO 14000 en comptes dels controls periòdics que preveu la llei, perquè probablement seria insuficient.

D'una altra banda, no és assumible que Convergència plantegi eliminar la facultat dels ajuntaments per modificar el règim d'activitats de l'annex 3, perquè, de fet, molts ajuntaments han utilitzat aquesta mesura justament per agilitzar, que ens sembla que és el que planteja la proposta de Convergència. La conseqüència d'aquesta eliminació seria limitar la competència municipal en aquest àmbit.

També, la proposta de Convergència planteja la reducció de la discrecionalitat i la desproporció de les taxes. És evident que en molts aspectes hi podem estar d'acord, però creiem que és important el que ha plantejat el Govern, que és crear una comissió paritària d'unificació de criteris amb les entitats municipalistes.

És per això que des d'Esquerra plantegem el rebuig a la proposta de Convergència, i, en aquest cas, donar suport a l'esmena a la totalitat. En qualsevol cas, volem tornar a reiterar la voluntat que aquesta llei es modifiqui prou per a amb consens, amb el consens dels actors afectats, però, per altra banda, sense fer marxa enrere

en l'esforç d'adaptació de les empreses a la directiva marc europea.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vilagrà. En nom del Grup del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'honorable diputat senyor Espadaler començava la seva intervenció dient que li dolia haver de pujar a l'estrada a defensar una modificació d'aquesta llei, de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. I també feia referència..., i jo també vull començar per aquí, a dir que realment el que dol és l'interès que sembla el Govern mostrar per una qüestió tan sensible i tan important per a moltes activitats econòmiques de Catalunya.

No ho dic només per l'absència del conseller de Medi ambient, directament relacionat amb la matèria de què tracta aquesta proposició de llei, sinó que també ho dic per l'absència d'altres consellers, com pot ser el d'Innovació, Universitats i Empreses, com pot ser el mateix de Ramaderia, o com pot ser el mateix d'Economia, ja que la matèria que tractem avui té un caràcter transversal i afecta tots els sectors econòmics del país, i en conjunt afecta l'economia del país.

També, el senyor Espadaler es referia a unes declaracions de l'anterior conseller de Medi Ambient, senyor Milà, el febrer del 2005, amb promeses incomplertes. Realment, amb el temps de la intervenció no és suficient per fer un relat de les promeses incomplertes a l'entorn de la modificació d'aquesta llei i de les diferents circumstàncies per què ha anat passant.

En aquella interpel·lació, que jo mateix li formulava a l'anterior conseller de Medi Ambient, acabava la meua intervenció dient-li, suggerint-li: «Hem de posar en marxa una nova campanya de publicitat que digui: "Dóna-li corda al Govern"», perquè en aquell moment feia la impressió que el Govern, en aquest sentit, no acabava d'arrencar. Doncs bé, aquella expressió, dos anys més tard, continua plenament vigent. El Govern no ha fet els deures en la matèria de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

I permetin-me que els corregeixi quelcom que vostès donen per fet avui. I és que la pròrroga que es va aprovar, de la llei, el mes de juliol de l'any passat, fins al 31 de desembre del 2007, és vigent. Perquè en aquella mateixa sessió, en una moció, el nostre grup parlamentari els demanava: «Prenguem un acord que demani al Govern que modifiqui el decret que temporitza els terminis per adequar-se a la llei.» Des dels grups que donen suport al Govern se'ns va dir: «Escolti'm, no és necessari, no pateixi, el Govern ja sap que ha de modificar aquell decret», perquè, si no, aquella pròrroga que s'havia aprovat en aquella llei, no tenia efectes pràctics. Saben què ha passat? Doncs, que el Govern no ha modificat aquell decret, i per tant, a pesar que la llei digui

que els terminis acaben el 31 de desembre de 2007, com la temporalització dels períodes d'adaptació correspon al decret i el decret no s'ha modificat a dia d'avui, aquelles activitats que no s'han adequat a la Llei de la intervenció integral són, tal com diu la Llei de la intervenció integral, clandestines. És a dir, una part important de l'activitat econòmica del país –important perquè continua sent important la quantitat d'activitats que no s'han adequat a la Llei de la intervenció integral– està fora de normativa, està clandestina.

I, per tant, aquesta és una situació real i que no podem obviar, i que no podem dir: «Escolti'm, miri, estem fent els deures i ens comprometem una vegada més a que a finals d'any tindrem enllestida aquesta llei.» Hi insisteixo, els incompliments han estat molts, però no se n'ha parlat. I per això intento introduir elements nous, que no han sortit en el debat fins ara. La Llei de la intervenció integral i un decret posterior regulaven el paper de les entitats ambientals de control, que estan a precari. Perquè s'ha de desenvolupar una llei que reguli quin és el paper de les entitats ambientals de control, perquè hi ha una certa confusió en quin és el paper d'aquestes entitats, però perquè la llei també deia: «Escolti'm, s'ha de fer una llei que la reguli.» El primer semestre del 2004 Convergència i Unió presentava una proposició de llei per regular el paper de les entitats ambientals de control. I el Partit Popular els donàvem suport, no perquè compartíssim plenament allò que s'exposava en aquella proposició de llei, sinó perquè compartíem la necessitat de regular el paper de les entitats ambientals de control per llei.

El tripartit ens diuen: «No pateixin, que immediatament nosaltres entrarem aquesta llei en el Parlament.» Primer semestre del 2004, han passat tres anys, les entitats ambientals de control no només continuen a precari, sinó que estan ara en l'oblit, perquè ni tan sols s'ha mencionat quin és el paper i quin ha de ser el desenvolupament legislatiu futur respecte del paper de les entitats ambientals de control.

Problemes de la LIIAA; s'han citat, no? Un d'ells, important, és l'abast de la llei. M'ha sorprès sentir fins i tot Esquerra Republicana dir: «Escolti'm, és que Convergència i Unió no ha tingut en compte que aquesta llei s'ha d'adaptar a la legislació estatal.» Imaginin-se, Esquerra Republicana, com a argument, deia: «Escolti'm, Convergència i Unió no té en compte que s'ha d'adaptar a la llei estatal.» Home, llegeixin-se la proposició de llei, i veuran que un dels arguments és l'adaptació a la llei bàsica de l'Estat. Aquest és un dels arguments.

Per què? Escolti'm, doncs, perquè l'any 98 –i tots en som responsables, perquè al final es va aprovar per unanimitat d'aquesta cambra– es va voler fer més del que realment era exigible, i es va voler que totes les activitats, d'alguna manera, estiguessin sota aquest paraigua comú, que era aquesta llei. I això, en definitiva, s'ha acabat demostrant que ha estat un error –que ha estat un error–, perquè una llei que segurament compleix i ha complert la seva funció per a les activitats amb major incidència ambiental, resulta que per a les activitats amb menor incidència ambiental és un parany important i és una mà d'obstacles extraordinàriament important, no?

Per tant, el fet de d'adaptar la llei a la llei bàsica estatal no significa segurament altra cosa que dir: «Escolti'm, aquesta llei ha de ser efectiva sobre les activitats amb major incidència ambiental, i traguem d'aquesta llei aquelles que tenen menor incidència ambiental i que es regulin d'una forma separada.» I això és el que pretén la proposició de llei i que nosaltres compartim.

S'ha parlat molt del paper dels ens locals, fins i tot del paper de consells comarcals. El senyor Espadaler deia: «La diferència de taxes, hi han casos en què és d'1 a 1.000.» No, és que podríem parlar de casos en què la diferència de taxes és infinita, no?, perquè hi han municipis en què no s'exigeix revisió i, per tant, la taxa és zero, i hi han municipis en què s'exigeixen revisions de la mateixa activitat –de la mateixa activitat– i la taxa és desproporcionada; és igual, encara que no fos desproporcionada, la relació seria de com a mínim 1 a 0, i per tant la relació seria infinita, no?

Però és que no és només una qüestió de taxes: és una qüestió de normatives municipals. En el moment que la llei diu: «Escolti'm, aquest paquet d'activitats són de comunicació prèvia» i, d'alguna manera, li passa la pilota als ajuntaments, els ajuntaments es comencen a espavilar, perquè, clar, hi han una sèrie d'activitats que segurament tenen una incidència ambiental baixa..., i ho dic dubitatiu, perquè hi han establiments comercials que, home, des del punt de vista municipal tenen una incidència ambiental important, no? I els ajuntaments tampoc, el que no podien permetre, certament, és que determinades activitats, doncs, amb una simple comunicació, en tinguessin suficient per obrir. I a partir d'aquí apareixen ordenances tipus de diputacions, ordenances tipus del mateix Govern de la Generalitat, recomanacions i ordenances que apareixen en diferents ajuntaments, de manera que es produeix una multiplicitat de normatives municipals que fa que hi hagin diferències importantíssimes entre obrir un establiment en un municipi o en un altre.

Per tant, això vindria a referendar també la idea que s'ha traslladat, i és que és important que aquesta llei, en el seu moment, sigui consensuada amb tots els sectors. I quan parlem de tots els sectors parlem de sectors empresarials, sectors o àmbits municipals, però també enginyeries, consultories, col·legis professionals, entitats ambientals de control... És a dir, convé que hi hagi un consens ampli, perquè, si no, continuarem sense sortir-nos-en.

Nosaltres estem convençuts que és necessari, que és urgent tirar endavant aquesta llei, i per tant, home, jo el que recomanaria és que, més que el Govern «apreti» els grups parlamentaris a l'hora de la tramitació de la seva llei, doncs, escolti'm, aprovem avui aquesta proposició de llei, i d'aquesta manera guanyarem temps en el debat parlamentari, guanyarem temps per intentar assolir un consens no només parlamentari, sinó també amb la societat, i per tant, home, no ens demanin a nosaltres que després correguem en el tràmit parlamentari. I permetin-me que els demanem nosaltres a vostès que aprovem avui aquesta proposició de llei, i d'aquesta manera tindrem més marge per al seu tràmit parlamentari i per assolir un consens.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, en primer lloc, hem de dir nosaltres que ens ha agradat sentir per la unanimitat dels grups, doncs, que la llei de l'any 98, doncs, i la seva tramitació i el seu contingut, van ser mal formulats, i un reconeixement d'aquesta cambra que les coses no es van fer com s'havien de fer. Per tant, en primer lloc, agrair el reconeixement a la feina mal feta, que jo crec que sempre és un punt important de la política, reconèixer els errors i començar a corregir-los.

Per altra banda, també volíem dir, doncs, que la proposta que fa l'il·lustre diputat de Convergència i Unió, el senyor Espadaler, ens sembla, pel que hem sentit en aquesta cambra, que s'adequa a la necessitat i la urgència que fins i tot des dels partits que donen suport al Govern s'han manifestat en aquesta tribuna. Per tant, nosaltres, en la mateixa línia que hem tingut en altres ocasions, no jutjarem les propostes en funció de qui les fa, sinó en funció del contingut i la necessitat. I en això estaran d'acord també els grups que donen suport al Govern, vostès mateixos estan d'acord que hi ha una urgència. Fins i tot s'ha demanat que en el moment que es tramiti, sabent que avui no s'aprovarà perquè tindran majoria, que en el moment que ho facin vostès, haurem de córrer tots els grups de l'oposició i tramitar-ho de forma urgent.

Per tant, aquí, en aquesta tribuna, explícitament s'ha dit que hi ha una necessitat i, a més a més, un acord unànim de tots els grups. Això, què vol dir? Doncs, que si avui tenim una necessitat, si avui hi ha una necessitat de tramitar una llei, el que hem de fer és tramitar-la, i el que hem de fer després és esmenar-la, cada grup, i fer les audiències que calgui i donar audiència a tots els sectors que necessitin participar en l'elaboració i la tramitació d'aquesta llei. Això vol dir, com bé s'ha dit aquí, i també hi estem d'acord, doncs, que no només hi ha de ser el món empresarial; és fonamental també conèixer l'opinió dels col·legis professionals, que també tenen alguna cosa a dir quant a certificacions i quant a la part tècnica de la llei. I també sentir l'àmbit local; evidentment, hi ha una part importantíssima del desenvolupament i de la tasca que comporta aquesta llei que està en mans dels ajuntaments.

Per tant, creiem nosaltres que s'ha de tramitar aquesta llei, que s'han de fer les esmenes que calguin, que s'han de buscar els consensos que siguin necessaris i que, sobretot, s'han de sentir aquelles veus –ja ho hem dit: el món empresarial, el món dels ajuntaments, el món local, i també els col·legis professionals– per veure com podem tramitar-la de manera que al més aviat possible tinguem la solució a la paralització, en moltes ocasions, dels tràmits a què es veuen sotmesos moltíssims emprenedors catalans.

Ara bé, també hem de dir –i coincidim amb el que havia plantejat el portaveu d'Iniciativa– que separar l'àmbit de la seguretat i la salut, doncs..., s'ha d'anar amb comp-

te. S'ha d'anar amb compte perquè, si el que volem és fer aquesta separació, si el que volem fer és, doncs, no tenir en compte aquestes necessitats i aquestes garanties, que tinguem molt en compte, a l'hora de tramitar-ho, com podem parlar de garantir aquestes mesures també de seguretat i de salut. Evidentment..., i des d'aquí suposo que el grup que ho proposa –i així ho manifesta amb les seves gesticulacions–, m'imagino que ho donen per fet, que això hauria de tenir contingut. Ara, el que també hem de dir des d'aquí és que no volem que amb aquesta llei, amb l'aprovació o l'admissió a tràmit d'aquesta llei, puguin quedar en qüestió aquestes garanties de seguretat i salut.

(Remor de veus.)

Per altra banda, també, s'ha parlat aquí de les taxes i de les diferències de taxes entre ajuntaments. Creiem que aquí la paraula la té el món local. Nosaltres, crec que hem d'intentar buscar el consens en aquest món local, amb la Federació i Associació de Municipis, per intentar arribar a fórmules d'administració única, a fórmules...

El vicepresident primer

Perdó, perdó, un moment, senyor Rivera. Si us plau, senyores i senyors diputats, prego que es faci una mica més de silenci. Gràcies.

Segueixi.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. El que hauríem d'intentar buscar, sobretot, és que tinguem facilitat per a les empreses, els donem facilitats per tramitar i per ser més àgils. Això està en mans de l'Administració, de l'Administració local; però nosaltres també hem d'intentar buscar les vies perquè puguin col·laborar els municipis, perquè puguin haver-hi acords respecte a aquestes tasques, perquè, tot i que pot ser competència de l'Administració local, també des d'aquí, fent una llei, hem de tenir en compte quines són les necessitats i les realitats que es troben cada dia els emprenedors, els empresaris, que volen fer les seves activitats empresarials a Catalunya.

Per tant, podríem dir, en definitiva, que volem que es tramiti aquesta llei per la urgència que han manifestat fins i tot els grups del Govern. Volem que s'escoltin el món empresarial, el món local i els col·legis professionals. Volem també que no siguin qüestionades la seguretat i la salut amb aquesta tramitació, sinó que no puguem posar un remei que pugui ser pitjor que l'inicial que teníem actualment. També volem, sobretot, una administració eficaç, i per això, ho torno a dir, el que hem de fer és que les empreses que vulguin tramitar les seves llicències, el que tinguin siguin facilitats. El que no podem fer és que hagin de fer un jeroglífic i que hagin d'esperar, doncs, fins i tot, mesos i anys per tenir aquestes llicències; fins i tot, moltes no les tenen i actuen des de fa anys així, perquè no s'arriba a tenir una administració eficaç. Per tant, l'eficàcia a l'Administració ha de ser la principal preocupació d'aquesta llei, i entenem que hauria de ser un dels objectius principals d'aquest Parlament, que puguin tenir els emprenedors la facilitat per no trobar-se amb dificultats a l'hora de fer la seva empresa i de crear llocs de treball.

I finalment, doncs, m'agradaria destacar també que aquesta diferència de taxes de què es parlava crea una inseguretat i crea una diferència doncs, que moltes vegades són difícils d'explicar als empresaris que volen establir les seves empreses a Catalunya. És a dir, fins i tot moltes vegades veiem que hi han empreses que a l'hora d'establir-se, doncs, amb aquestes diferències de taxes i aquesta inseguretat jurídica i econòmica que tenim, doncs..., dificulta molt l'entrada de capitals, l'entrada i creació de llocs de treball. Per tant, posaria molt èmfasi en aquesta tramitació i en les esmenes que es puguin fer, sobretot, en l'àmbit de les diferències, perquè necessitem una estabilitat i una seguretat jurídica per a les empreses que vulguin venir a crear llocs de treball i a donar riquesa, en definitiva, per als catalans.

Així que votarem a favor de la tramitació, esperant, tot i esperant que el Govern, amb aquest caràcter d'urgència de què parlava, doncs, no miri només d'apuntar-se el punt de qui tramita la llei, sinó que estigui realment pel caràcter urgent que ha reconegut en aquesta tribuna. Sabem –i ja s'ha dit aquí– que no ho farà, però torno a dir que no hauria de ser aquesta la pràctica d'un govern que en teoria el que vol és que surtin endavant aquelles propostes necessàries que es manifesten a més, públicament, com a tals.

Per tant, des d'aquí, des d'aquesta tribuna, m'agradaria destacar, sobretot, doncs, que el nostre partit ha donat suport moltes vegades i en algunes ocasions tant a l'oposició com al Govern, i també li demanem al Govern que de tant en tant sigui conscient que allò que reconeix com a necessari ho compleixi i ho tramiti, tot i que després es facin les esmenes i els consensos necessaris que s'hagin de buscar, perquè els ciutadans o, en aquest cas, també el món empresarial o emprenedor necessiten unes garanties que no poden esperar en funció de qui li interressi apuntar-se el punt de la tramitació d'aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Senyor Espadaler, demana la paraula?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Per aclarir una petita contradicció que s'ha posat de manifest en aquesta darrera intervenció i que..

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies. I que d'alguna altra manera ha sortit en alguna altra intervenció. Ho dic, perquè no és un tema menor, en absolut. El que planteja el Grup de Convergència i Unió no és que es desatenguin les qüestions de salut i seguretat. El que demana és que vagin per conductes paral·lels, no vagin a dintre de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. En cap cas, Déu ens en guard!, hem plantejat que es flexibilitzin, es can-

viïn o, ni molt menys, se suprimeixin aquests preceptes. Ho dic per clarificar el debat.

I segona reflexió, que també ha sortit en alguna de les intervencions, que també és objecte de contradicció. Tenim entès i celebro que per fi hagi aparegut algun membre del Govern precisament aquell que impulsa el conseller Castells una comissió per a reduir els tràmits administratius. Home, aquí té una de les lleis que han generat més complexitats, per tant, no ho hem pogut fer abans, perquè no hi havia cap membre del Govern, ho faig ara que ha entrat precisament el responsable d'aquesta voluntat manifesta que de moment només es queda en la paraula, perquè hem vist que la desburocratització no té el suport, en aquest cas, dels grups que donen suport al Govern, sinó que haurem d'esperar que ens arribi aquest text. Quan arribi hi farem les esmenes oportunes i no serem nosaltres qui demorarem en absolut aquest tràmit parlamentari.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem doncs a votació l'esmena a la totalitat dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 69 vots a favor i 59 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució ha estat aprovada, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei sobre l'accés social als gossos d'assistència per a persones amb discapacitat (debat de totalitat) (tram. 202-00007/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la Proposició de llei sobre l'accés social als gossos d'assistència per a persones amb discapacitat. D'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Rafael López, diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats..., aquells que em puguin escoltar, perquè entre tant de soroll... (*Pausa.*) Senyors diputats i senyores diputades, com pot una persona que va en cadira de rodes agafar la clau que li ha caigut escales avall? O com pot, per exemple, una mare sorda escoltar que el seu nen està plorant? O com pot, per exemple, un invident creuar un semàfor que no té una sonoritat acústica? La resposta, senyores diputades, senyors diputats, són els gossos d'assistència.

Els gossos d'assistència poden substituir els braços d'una persona, apropar coses que estan fora de l'abast, ajuntar i entregar objectes caiguts, poden obrir i tancar portes. Els gossos d'assistència poden complementar

activitats físiques de la gent, poden impulsar i estirar cadires de rodes, poden encendre i pitjar botons a l'ascensor o poden pitjar interruptors de la llum. Els gossos d'assistència poden recolzar a una persona per caminar o per posar-se dempeus. Poden assistir a les operacions físiques de comunicació, passar el telèfon o cercar algú en cas d'emergència. Poden obrir portes, com hem dit, o emetre lladrucs d'avís. Però el més important no és el que fan, sinó els beneficis que aporten a la gent que acompanyen. Primer, perquè són un catalitzador social. I aquesta és una llei importantíssima. Poden ajudar en les habilitats socials de les persones que sense gos no podrien sortir al carrer. Poden ajudar a relacionar-se a aquesta gent. Poden fer una vida social més rica a molta gent que ho necessita. I poden, sobretot, augmentar l'autoestima amb un recolzament psicològic, ajudar al joc o fer companyia.

En resum, podríem dir que els gossos d'assistència són els ulls dels cecs, les orelles dels sords i els braços i les cames de la gent que va en cadira de rodes. Podem donar una dada, una dada que pot reflectir la importància d'aquests gossos: un estudi ha demostrat que el 43 per cent dels nens epilèptics que van amb gossos d'assistència veuen reduït els atacs d'epilèpsia. Només amb aquesta dada podem veure quina és la importància que tenen aquest tipus de gossos. Per tant, sembla lògic que puguin acompanyar els gossos d'assistència aquelles persones a tot arreu on vagin, al cinema, al teatre per fruir de la cultura, els drets culturals, que puguin anar al bar, que puguin anar al restaurant, per fruir de l'accés, de l'accessibilitat, a les instal·lacions municipals, que és molt important, als mitjans de transport. I és lògic que ho puguin fer sense que ningú els ho impedeixi, sense que res els ho impedeixi.

Però vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, que actualment no és així. Vostès saben que la legislació que tenim a casa nostra, a tota Espanya, però també a casa nostra, això no ho legisla. I per tant, el pitjor de tot no és que aquesta gent no ho pugui fer, sinó que aquesta gent no té el dret de fer-ho. Això és el pitjor de tot. I que no té el Govern de la Generalitat ni aquest Parlament al seu costat, perquè no hi ha cap legislació que pugui obligar un restaurador a acceptar un gos que no sigui un gos pigall, que no sigui un gos per a invident. Per tant, ho podem dir, sense cap mena de dubte, les persones vidents que van amb gos d'assistència no tenen els mateixos drets.

Per tant, no estem parlant d'una proposició de llei ideològica. No es tracta d'ideologia, es tracta de drets, es tracta d'una proposició de llei ètica. Per ètica és que presentem aquesta proposició.

I parlem de drets. I vostès saben que podríem parlar de l'article 14 de la Constitució espanyola que parla de la igualtat de tots els espanyols, s'entén espanyoles, davant la llei. Podríem parlar de l'article 9.2, també de la Constitució, que va un mandat específic a tots els poders públics per promoure les condicions, perquè la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups siguin reals i efectives per abolir els obstacles que dificultin la seva plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans a la vida política, econòmica, social i cultural. Podríem parlar de l'article 49 que insta els poders públics a realitzar políti-

ques de previsió, de tractament, de rehabilitació, d'integració de les persones amb discapacitat física, sensorial o psíquica, que hauran de rebre l'atenció especialitzada que requereixen i ser emparats, especialment, per gaudir dels drets reconeguts al títol primer de la Constitució. I podríem parlar de l'actual Estatut de Catalunya; l'article 4.2 realitza el mateix mandat als poders públics de Catalunya per «promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives», que hauran de facilitar la participació de totes les persones a la vida política, econòmica, cultural i social. L'article 40.5 ens diu que la protecció jurídica de les persones amb discapacitat, la promoció de la seva integració social, econòmica, laboral i l'adopció de les mesures necessàries per suplir o complementar l'ajut al seu entorn familiar directe..., complint així també amb el que disposa l'article 24.2 de l'Estatut, i el 166.1, que dona a la Generalitat competències exclusives en matèria de serveis socials. Res d'aquests articles està recorregut. Cap ni un. Apliquem-ho. Abans he escoltat, quan parlàvem de l'Institut Català de Foment de la Pau, que parlàvem que era un mandat estatutari. Això és un mandat estatutari. Apliquem-ho.

Per tant, parlem de drets. Parlem de dignitat, d'aquelles persones que veuen com no poden accedir en condicions d'igualtat, perquè també parlem d'igualtat. Article 10 de la Llei d'igualtat d'oportunitats de les condicions bàsiques d'accessibilitat i no discriminació. Parlem d'accessibilitat també. Vostès deien al pacte del Tinell que abans del 2006 –abans de 2006– tindríem l'accessibilitat als llocs públics. També estem parlant d'accessibilitat, perquè no només s'ha de posar una rampa, que també, o no només s'han de posar ascensors que puguin admetre cadires de rodes, sinó que també hem de fer que la gent que va amb gossos, amb aquest tipus de gossos, puguin accedir-hi.

Però també parlem de responsabilitat. Vostès saben que a Galícia es va aprovar una llei d'aquest tipus el desembre del 2003. A València es va aprovar el març de 2003. Fins i tot els socialistes, el Grup Socialistes, han instat els governs per exemple de Madrid o d'Euskadi a aplicar aquesta norma. Ho dic com a grup majoritari dintre del Govern. Parlem per exemple de la normativa per reforçar els drets de les persones amb mobilitat reduïda o discapacitades per viatjar en avió.

I em voldria aturar un moment en aquesta normativa que es va aprovar el març de 2003 per la comissió europea. Vostè sap, senyora consellera, senyors i senyores diputades, que el juny d'aquest any –el juny d'aquest any– aquesta normativa ha d'entrar en vigor plenament. I aquesta normativa el que diu és que la gent té dret a viatjar en avió amb un gos d'assistència i fins a dos equips instrumentals sanitaris. Sap quina pot ser la paradoxa que es doni? Que la gent per anar a l'aeroport no pugui utilitzar un tren, perquè se li impedeixi, i en canvi sí que pugui agafar després l'avió. Aquesta és la paradoxa que podem tenir a partir del juny, a partir de l'estiu del 2007 a casa nostra.

Què perdem nosaltres en la nostra llei? Fem la definició del gos d'assistència, per suposat; acompanyament, conducció, auxili de les persones amb discapacitat. Fem una classificació que em sembla importantíssima dels

diferents tipus de gos d'assistència, disfuncions visuals, persones sordes, altres tipus de minusvalidesa, projectes de teràpia assistida –molt important. Gent que necessita per a la seva socialització anar acompanyat d'un gos d'assistència. I també parlem, com no podia ser d'una altra forma, dels llocs, els establiments, els transports d'accés. Parlàvem també que no poden implicar –i això és importantíssim, aquesta idea– despeses per al seu usuari, perquè si no sí que estaríem violant aquest concepte d'accessibilitat i d'igualtat. És a dir que una persona que va amb un gos no li poden demanar que pagui per anar amb aquest gos.

També, parlem de les sancions. Sancions importants, des de 150 euros fins a 12.500 euros. I parlem per suposat també dels drets dels animals. No només hem de parlar dels drets de les persones. També hem de parlar dels drets dels gossos i per tant de la dignitat també dels gossos d'assistència.

I un altre punt que sembla importantíssim, tan important com la llei i tan important com l'articulat que vostès poden llegir al butlletí oficial, són les disposicions addicionals. No podríem assegurar aquesta accessibilitat, aquesta dignitat, aquesta igualtat, si no hi haguessin gossos. Vostè sap, senyora consellera, que actualment la llista d'espera per aconseguir un gos d'assistència està, la mitjana, es diu, entre sis mesos i un any i mig. Això, el que cal també és una política proactiva del Govern de la Generalitat, ja no només de la llei, la política proactiva del Govern de la Generalitat més enllà de la llei per aconseguir l'augment dels gossos d'assistència.

Com ho aconseguim? Primer, amb campanyes informatives i educatives. Informació, només podem parlar de drets, quan parlem d'informació. Només podem parlar de drets quan parlem de garanties. I la informació és un pas per la garantia. Si desconexim els nostres drets, no podem parlar de l'exercici efectiu dels drets.

Hem de parlar també de la creació de centres d'ensinistrament. A casa nostra n'hi han pocs; podem parlar de Can Llosetes, de Cerdanyola, que vostè suposo, senyora consellera, deu conèixer. Però ho hem d'ampliar. Compte amb aquesta idea! Nosaltres no parlem que el Govern de la Generalitat creï centres, sinó que, juntament amb la societat civil –i vostè sap que hi ha grans moviments a casa nostra i a tot l'Estat a favor, d'impuls, d'ensinistrament dels gossos d'assistència–..., del que parlem és que es creï amb la societat civil aquest partenariat públic - privat, social, que es creïn més centres d'ensinistrament. Però també hem de fer campanyes que ho complementin. Per exemple, campanyes d'ensinistrament per a gossos abandonats. Això és important, perquè podem complir..., no només augmentar els gossos que podem ensinistrar, sinó també afectar una altra política important, que són els gossos abandonats.

Un pla per a la socialització dels cadells. Vostè sap molt bé que els gossos d'assistència necessiten viure el seu primer període, la seva primera infància, podem dir, amb gent; necessiten socialitzar-se amb gent per estar-hi acostumats. Per tant, nosaltres plantejem també dintre de les nostres disposicions addicionals un programa de socialització de cadells. I amb això també aconseguim sensibilització i responsabilitat per part de la societat.

I, importantíssim, ajuts a la investigació. Abans parlàvem que els nens..., i em sembla una idea i em sembla una dada demolidora, colpidora i que ens ha de fer veure quina és la importància d'aquesta llei. Abans parlàvem que estudis ens demostrin que els nens que pateixen epilèpsia quan van amb un gos d'assistència redueixen els seus atacs en un 43 per cent, quasi un 50 per cent. Imagini's la importància de tot plegat.

Per tant, nosaltres impulsem dintre de la nostra llei també l'impuls de la investigació. Perquè és cert que dels gossos d'assistència avui en dia podem parlar, podem planificar, podem dir els diferents tipus, però encara ens queda molt a fer. Els gossos, milers d'anys en companyia de l'home; els gossos pigall, des de l'any 1916. Però avui en dia, actualment, segueixen programes d'investigació per augmentar allò, aquelles malalties, aquestes discapacitats on els gossos poden ajudar. I en podem posar molts casos; hem posat el cas de l'epilèpsia, però podríem posar també altres casos de gossos, per exemple, que poden preveure aquests atacs fins i tot vint-i-quatre hores abans.

Per tant, nosaltres pensem que és una llei no ideològica, aquí sí que no parlem ni de dretes ni d'esquerres, parlem de drets de les persones. Jo sé, senyora consellera, que a vostè li agrada parlar de drets de les persones, perquè és la consellera d'Acció Social i Ciutadania, però diem: un dret només és dret quan és una garantia, quan té una garantia de l'Administració. I actualment, la gent que no pot entrar en bars i restaurants són gent que no tenen garanties, per tant, no tenen reconeguts els seus drets i, per tant, no tenen reconeguda la seva dignitat, la seva igualtat i, per tant, la seva participació en la societat com podem participar qualsevol dels diputats i les diputades que estem aquí.

Per tant, estem convençuts que és una llei..., i nosaltres demanem al tripartit que retiri l'esmena a la totalitat, perquè és una llei necessària i no és una llei de confrontació ideològica, és una llei que parla de drets de les persones.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El president

Doncs, ara, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, mirin, jo voldria començar valorant el zel i la iniciativa del Grup del Partit Popular i el fet de l'interès que demostra, doncs, en temes d'acció social i, concretament, en aquesta matèria, tot i que la veritat ha sobrat, jo crec que una miqueta i em sembla que deixa entreveure moltes coses, el fet que vostè s'hagi referit dues vegades en la seva intervenció a la «nostra llei». Home, jo diria que, més que la seva llei, és la llei de la societat, és la llei que reclama la

ciutadania. No és la seva llei; és la llei, en definitiva, de la societat.

Al marge, diguem-ne, de la pregnància i de fins i tot alguna crida que hagi pogut fer vostè, doncs, a l'ètica, jo crec que un pèl demagògica, si em permet, jo crec que la seva proposició de llei erra per tres motius bàsics: d'una banda, pel moment de presentar-la; de l'altra banda, pel procediment utilitzat, i, fins i tot, si m'ho permet, pel contingut, perquè en política, senyor diputat, les formes també són importants, no només els continguts, perquè poden posar en evidència, com intentaré posar o intentaré explicar mancances importants i donar fins i tot més arguments per desvirtuar l'interès i rebutjar la mateixa proposta.

El primer dèficit de la seva proposta ve al meu entendre del moment en què es presenta. L'honorable consellera, durant la seva compareixença a la Comissió d'Estudis sobre la Situació de les Persones amb Discapacitats que es va celebrar el passat 12 d'abril, va manifestar el compromís, i cito paraules textuais seves, «d'iniciar el procés de modificació de la Llei de gossos pigall, ampliant-la a gossos pigall i d'assistència». Faig un petit parèntesi. La veritat, de la seva intervenció, no acabem d'aclarir quins gossos són d'una cosa i l'altra. Jo crec que hauríem de consultar el diccionari, perquè ha fet una barreja del que són gossos pigall, gossos d'assistència, i al capdavant els ha situat tots en el mateix sac.

I va anunciar també la mateixa consellera que en el marc del Consell per a la Promoció de l'Accessibilitat i la Supressió de les Barreres Arquitectòniques s'ha constituït un grup de treball específic –específic– per fer-ho com correspon de forma participativa, recollint allò que ens demana la mateixa ciutadania.

Però, tot i aquest anunci, tot i l'anunci de la conselleria, tot i l'anunci de la consellera, tot i les recomanacions del departament perquè vostè participi i s'afegeixi a aquest procés, vostè tria una drecera que si bé de forma procedimental és totalment legal i legítima, políticament em sembla un error i absolutament incorrecta, perquè no només intenta passar per damunt de la conselleria, la qual cosa se li podria més o menys perdonar, sinó que fins i tot ho fa del mateix Consell per a la Promoció de l'Accessibilitat, i, encara em sembla més greu, del mateix sector directament afectat.

En qualsevol cas, si resseguim els antecedents d'aquesta modificació, hem de recordar que l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència, l'ACGA, va presentar a l'anterior Departament de Benestar i Família una proposta de modificació de la Llei 93 –una proposta de modificació, no nova llei. L'objectiu de la modificació era la inclusió en el text d'una nova especialitat d'ensinistrament de gossos d'ajuda que ampliés el col·lectiu potencial de persones usuàries. El departament va valorar positivament la proposta i va començar els treballs de consulta.

L'ACGA proposa, certament, una modificació –ho repetixo, modificació– de la Llei 10/93 per incloure un nou tipus d'ensinistrament, que sota el títol genèric de «gossos d'assistència», subdivideix en gossos guia, gossos de servei i gossos d'avís. El gos guia, i em permetrà que faci aquesta distinció, perquè em sembla que vostè

ha fet una mica d'aiguabarreig de diferents conceptes, s'adreçaria a persones amb discapacitat visual; el gos de servei seria el destinat a una potencial persona usuària amb discapacitat física i que efectua serveis com obrir o tancar portes, calaixos, llums, collir coses de terra, traslladar objectes, anar a buscar ajuda, etcètera. I, finalment, el gos d'avís està ensinistrat per ajudar els sords a través de la resposta del gos als sons diaris; es comuniquen per contacte i guien la persona a la font del so, al timbre, a la porta, al despertador, al telèfon, a l'alarma, allà on vulgui.

Fent-se ressò, doncs, d'aquesta demanda, el departament està treballant en la modificació de la Llei catalana 10/93, amb la introducció d'aquest nou tipus d'ajuda, que amplia notablement el nombre de persones usuàries. En cap cas, però, es planteja fer una nova llei, que comportaria, al nostre entendre, una dispersió legislativa totalment innecessària, i que és el que proposa el partit que presenta aquesta proposició de llei.

És evident que la Llei 10/93, capdavantera en aquesta matèria a l'Estat espanyol i model de tota la resta de normativa autonòmica, d'alguna, fins i tot, que vostè ha citat, necessita una revisió, algunes modificacions, sobretot pel que fa referència a l'àmbit i al que és el règim sancionador. És en el marc d'aquesta revisió on es pot plantejar l'ampliació del seu objecte: garantir l'accés a l'entorn no únicament a la persona amb disminució visual acompanyada del gos pigall, sinó també a la persona amb disminució física i/o auditiva acompanyada del corresponent gos ensinistrat a l'efecte.

En qualsevol cas, entenem que la classificació catalana hauria de ser diferent a la que efectuen altres comunitats, tenint en compte la personalitat i el grau de popularitat que a Catalunya ha adquirit la denominació de «gos pigall», que distingeix, malgrat ser el mateix, el gos guia. Per tant, una modificació que inclogués la regulació de l'accés a l'espai d'ús públic a persones usuàries acompanyades de gos d'ajuda hauria d'obeir a una classificació, al nostre entendre, que mantingués el gos pigall per a persones invidents i el gos d'assistència, o el nom que li vulgui donar, per a les persones amb discapacitat física i/o auditiva.

Tanmateix, caldria ser molt prudent a l'hora de regular aquesta nova modalitat d'ajuda tècnica, ja que alguna de les normes comparades, la llei valenciana que vostè ha citat, inclou, al nostre entendre, amb una certa frivolitat, en el catàleg de gossos d'assistència els gossos que formen part ja de projectes de teràpia assistida amb animals de companyia, atorgant a aquests gossos la mateixa llibertat de deambulació i permanència que els d'ajuda a persones discapacitades. És obvi que aquests gossos de teràpia responen a unes altres necessitats, i, per tant, no poden ser, al nostre entendre, objecte de la mateixa regulació.

Tampoc es pot perdre de vista que en atorgar a la persona usuària acompanyada d'un gos d'ajuda el dret a accedir a qualsevol tipus d'espai d'ús públic, estem envaint esferes que corresponen a drets també dignes de protecció, com el dret d'admissió. Per tant, la regulació que s'efectuï haurà de ser curiosa, ha d'abastar exclusivament el gos ensinistrat per actuar d'ajuda tècnica al

disminuït físic o auditiu en la seva vida quotidiana, que inclou activitats que impliquen deambulació o permanència en espais compartits amb altres persones titulars de drets.

Des del consell, que és l'àmbit en el qual nosaltres entenem que s'ha de treballar aquesta proposta, sempre s'ha pensat en una modificació de la Llei 10/93, que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall. I es vol fer també amb un estudi acurat de la legislació comparada, especialment de la resta de països de la Unió Europea, que és on certament creiem nosaltres que ens hem de emmirallar, que és el que s'està fent, a més a més d'haver-se reunit amb l'Associació Catalana de Gossos Pigall, amb l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència i alhora també amb la Fundació Bocalan de gos d'ajuda social.

En qualsevol, doncs, per tots aquests antecedents, queda ben clar que la seva proposta pateix un primer mal, que per si mateix justificaria, al nostre entendre, aquesta esmena a la totalitat: arriba precipitada, passa pel damunt dels treballs que ja realitza el mateix departament i, en altres paraules, és clarament oportunista.

Però hi ha un segon dèficit de la seva proposta que té a veure amb el procediment, perquè, probablement pel zel o més aviat per l'excés de zel que li reconeixia al començament, el seu grup ha oblidat un aspecte fonamental per nosaltres i entenc que també pel mateix departament, i és la participació del sector. Una participació que el sector o que el departament vol i ha de promoure i que vostè, en una evident cursa per apuntar-se el mèrit, es salta, com es diu vulgarment, a la torera. Quantes entitats que s'hi dediquen han estat consultades per vostè? Vol que modifiquem la llei sense tenir en compte el mateix sector afectat? Per a qui ha de ser la llei, en definitiva, per a la gent afectada o per a vostès?

Al meu entendre, vostès han reproduït d'oïdes i fins i tot en certa forma matusserament algunes demandes, algunes d'elles de la legislatura passada i d'altres que algun altre grup d'aquesta cambra va reproduir completant en una proposició de llei que segons sembla es torna a entrar o es vol tornar a entrar també en aquesta.

Però la mateixa entitat, la mateixa ACGA, ens reconeixia que l'abast de la llei en altres territoris estatals havia estat mínim, perquè no s'havia treballat, precisament, prèviament amb les mesures que haguessin de garantir la seva aplicació i l'extensió també del model. Nosaltres, senyor diputat, també volem, lògicament, modificar la llei, la volem modificar, però volem fer-ho a través d'un procés participatiu, amb les entitats i valorant l'aplicació efectiva de marcs legislatius d'altres llocs de l'Estat i no fer una cursa per comprovar qui s'apunta el mèrit.

Però hi ha un darrer dèficit de la seva proposta, que ja li he esmentat en seguir els treballs de la conselleria, i és l'escassa consistència del seu plantejament, perquè, en aquest sentit, li he de plantejar, li he de manifestar que després de contrastar-la amb la Llei 12/2003, de la Generalitat Valenciana, resulta evident que la seva proposta és una fidel reproducció, per no citar altres paraules, d'aquesta legislació. Val a dir que si hem de reproduir coses, millor que reproduïm això que no pas

el model urbanístic del País Valencià. Però, en tot cas, és una fidel reproducció del model valencià.

I no li nego, lògicament, el dret que vostè actuï així, i de prendre els models que vulgui, és ben lliure de fer-ho, però és obvi que algunes deficiències de la proposta tenen lògicament a veure no només amb la manca de permeabilitat que vostè demostra envers les demandes del mateix sector, tal com li manifestava anteriorment, sinó també amb la dificultat per tenir en compte la realitat del nostre país.

En qualsevol cas, coneix, em pot respondre vostè quants gossos s'han registrat a València o a Galícia, que són les dues comunitats autònomes que tenen la llei? Sap quants? Pràcticament n'hi caben..., podríem utilitzar només una sola mà del nostre cos. La resposta, segurament, si vostè l'escruta, que vostè segurament té alguna font molt més directa per fer-ho, segurament que el sorprendrà. I en qualsevol cas, el fracàs d'aquesta llei posa en evidència la inviabilitat d'una iniciativa d'aquest tipus sense fer una feina prèvia, que és una feina de teixir complicitats i sinergies amb els sectors implicats, i sense travar les mesures per fer-les viables i amb efecte multiplicador.

En tot cas, tot això és perquè la seva proposta és inoportuna, oportunista, poc sensible, si m'ho permet, a un sector directament afectat i fruit de tot això d'una consistència feble, inadequada, per la qual cosa el nostre grup, els grups que conformen la majoria del Govern plantejem una esmena a la totalitat.

Però voldria acabar fent-los una invitació. Lògicament nosaltres també volem una modificació i voldria demanar-li que el seu grup en lloc de triar dreceres fes el camí que volem fer tots plegats: el camí del consens i el camí del treball compartit.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rafael López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Bosch, la veritat és que m'ha sorprès bastant la seva intervenció, però no m'ha sorprès tant pel contingut que vostè ha fet, sinó perquè vostè s'acaba de carregar tota la teoria democràtica. És a dir, ha negat legitimitat..., fixi's el que ha dit, ha negat legitimitat a aquest Parlament i a l'oposició, que la seva obligació és controlar el Govern i fer proposicions de llei, que per això estem al legislatiu, ha negat legitimitat perquè diu que volem passar per sobre de l'executiu. Això no aguanta ni a primer de ciència política.

Què vol dir inoportunitat? Jo li he justificat. Sap què pot passar aquest estiu? Que gent pugui accedir a l'avió però que no pugui accedir al tren que va fins a l'aeroport. Jo li he parlat de realitat social, no li he parlat ni d'oportunitat política, de què vostè m'ha parlat, ni de penjar-se medalles, que vostè n'ha parlat. Vostè sap molt bé que després, si hagués prosperat aquesta proposició hauria entrat en tràmit parlamentari.

Es podia parlar també amb les entitats. O no es pot parlar també amb les entitats des del Parlament de Catalunya? Això vostè ho obvia. Diu: «És que hem de parlar, hem de buscar consensos.» Aquí també es poden buscar consensos. O és que la seva política, la política del tripartit és no parlar amb l'oposició, cercar consensos fora del Parlament, és a dir, fora del legislatiu, i després demanar a tots, a l'oposició que s'hi sumi? Això sí que és una mentalitat, senyor Bosch, de posar-se medalles.

Jo no he parlat en cap moment... I fixi's el que li he dit al principi, fixi's: «No és una proposició de llei ideològica.» No estem parlant ni de dretes, ni d'esquerres. Estem parlant de drets. Diu: «És que és una llei precipitada.» Jo sé que a vostè no li agrada Galícia i València, però el Govern Popular de Galícia i el Govern Popular de València, miri, com a mínim tres anys –tres anys– ens van treure a reconèixer drets.

Que hi ha errades a les lleis o que les lleis poden funcionar millor o pitjor, això no ho discuteixo, ni entrarem en un debat, però que fa tres anys que es va reconèixer un dret que aquí a Catalunya no existeix, aquesta és una realitat. No parlem d'ideologia, senyor Bosch, no parlem d'apuntar-se medalles, estem parlant de drets. Canviï el discurs. No estem fent un discurs entre partits, no estem fent un debat electoral, estem parlant dels drets, i m'hauria agradat que vostè hagués fet referència al contingut de la llei.

Vostè em diu: «És que vostès parlen de gossos i no fan una diferència.» Vostè s'ho ha llegit? –s'ho ha llegit? Quatre tipus. De matusser res. Miri's què vol dir la paraula «matusser» al diccionari perquè em sembla que és un insult. De matusser, re.

I ens parla de precipitació! Però si el Grup de Convergència i Unió va presentar-ne una, em sembla que el 2005, i... Vostè ha reproduït els mateixos arguments –els mateixos arguments. Però quina precipitació, dos anys després? Quina és la voluntat de consensos dos anys després? Miri's les pàgines web d'aquestes entitats que vostè ha dit. Des de quan fa? Quan temps fa que estan demanant una proposta de llei, una llei en aquest sentit? Jo no parlo si hem de modificar o no hem de modificar –això són vies–, estic parlant que hem de reconèixer aquest dret.

Les formes, vol que li parli de les formes? Vol veure com va presentar el Grup Popular aquesta proposició? Quan va presentar el Partit Popular aquesta proposició? I fins la setmana passada, fins que la conselleria no s'adona que entra aquesta proposició de llei al Parlament, que no ens demanen que la retirem de pressa i corrents, amb una pressió? Vol que parlem de les formes?

Per tant, escolti'm, nosaltres ni passem per sobre de la conselleria... Nosaltres sabem que vostès estan fent una reforma de la llei i ens sumarem al consens. Perquè no estem pensant en qui es posa les medalles, senyor Bosch –no estem pensant en qui es posa les medalles–, estem pensant que la persona que no és invident i que porta un gos d'assistència pugui entrar, pugui fruir dels mateixos drets que qualsevol de nosaltres –qualsevol de nosaltres–, qualsevol de les persones del públic que no han necessitat de cap cadira de rodes per pujar-hi. Això

és del que estem parlant. No fem altres debat, si us plau, no fem altres debats.

Per tant, nosaltres mantenim la nostra proposició i la mantenim per dignitat –per dignitat–, perquè fa dos anys que es va presentar una altra proposició i vostès no han fet re –no han fet re–, re absolutament. Si aquí quan Convergència i Unió, el senyor Cleries va presentar la proposició, vostès haguessin dit: «Escolteu, teniu raó. Fem un grup de treball. Comencem a parlar.» Ara no estarem en aquesta situació, segurament. Llavors, de quina precipitació hem de parlar, senyor Bosch? Quines lliçons de democràcia ens ha de donar vostè quan ens diu a l'oposició que no podem presentar proposicions de llei, que no és el moment? Qui ens defineix el moment? El Govern, no; no és el Govern qui ha de definir al Parlament la seva tasca. És el Parlament qui ha de definir al Govern la seva tasca, perquè la representació popular està aquí, senyor Bosch. No ho confongui –no ho confongui.

Per tant, nosaltres, escolti'm, m'hauria agradat haver mantingut amb vostè un debat més de contingut –més de contingut– i no tant, permeti'm l'expressió, de politiqueria –i no tant de politiqueria. Ni és un debat de partits, ni és un debat de qui es posa les medalles, ni és un debat de què si vostès fan o deixen de fer, ni és un debat del model urbanístic d'altres comunitats autònomes.

Escolti, miri, quan una persona no pot accedir a un bar perquè no li deixen entrar –i vostè pot parlar del dret d'admissió que vulgui–, no li vingui amb el model urbanístic de València, per l'amor de Déu!

Per tant, nosaltres mantenim la nostra proposició de llei, una proposició de llei que està centrada en drets, i esperem que els debats, el debat se centri precisament en això, que se centri no tant en els problemes dels polítics, sinó en els problemes reals de les persones.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades, senyor Bosch, senyora consellera.

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Miri, il·lustre diputat, de forma molt cordial, vostè és un bon orador, el que passa és que hi ha vegades que trepitja, segurament, el límit del que és l'estricta demagògia, si m'ho permet, en el bon sentit de la paraula. Però un bon orador jo crec que no ha de recórrer a una de les normes, al meu entendre, d'una oratòria, i una de les normes diu, precisament: «No agafar frases fora de context de l'altre per fer una mena d'aiguabarreig i intentar-li donar l'explicació que vostè vol.» Perquè vostè ha fet exactament això: ha reproduït tres o quatre expressions meves, les ha tret fora de context, i algunes d'elles les voldria repassar.

Vostè diu que no m'agrada Galícia. A mi m'encanta Galícia, igual que m'encanta el País Valencià. Una altra cosa és que em pugui agradar més o menys el Govern que hi ha en aquests moments. Que, d'altra banda, per cert, a Galícia, si no vaig errat, no és un govern, precisament, del seu partit.

En tot cas, em comentava, vostè comentava, tema de barrejós, tema d'inoportunitat i tema fins i tot que jo havia deslegitimant el seu dret. Jo he dit textualment que vostè, el seu grup, tenia tot el dret del món a presentar aquesta proposta de llei, tot el dret del món, que era absolutament legal i absolutament legítim. I ho he dit de forma textual, i si no, em remeto a l'acta del Ple. El que he dit és que «en base al treball que està fent la mateixa conselleria, treball de participació amb el sector i en base a les mancances de contingut que els he intentat detallar de la seva proposta, en base a l'escassa participació que vostè li intenta donar al sector, considerava que era una proposta inconsistent i que al meu entendre patia, repeteixo, del moment i del procediment. Lògicament el dret no li treu ningú, però li afegeixo i voldria acabar amb la mateixa intervenció o el mateix final que he fet anteriorment.

Jo li demano que el seu grup retiri aquesta proposició de llei, nosaltres estem treballant o volem treballar en base al consens, igual que en d'altres lleis que han de passar per aquest departament, i em sembla que és erroni, és equivocant que el seu grup, i que un altre grup –perquè hi ha una altra moció, una altra proposta pràcticament igual a la seva, que va en el mateix sentit– intenti apuntar's-hi o intenti agafar una dreuera i no participar del procés en el qual volem participar tots plegats.

Això és el que podem fer tots en benefici del sector i no..., ho repeteixo, entrar en competències si la seva, la de Convergència i Unió o qualsevol altra, és la millor. Nosaltres també volem l'interès del sector, però volem tenir en compte, ho repeteixo, el sector, perquè la llei sigui del sector i no sigui ni seva ni nostra, sinó de la gent.

El president

Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Un altre cop, senyor Bosch, malauradament vostè no en parla del contingut de la llei. Parla només de l'oportunitat de si es pot presentar o no es pot presentar la llei. I un altre cop ha dit: «Presentar la llei en un parlament és una dreuera.» Mai és una dreuera –mai és una dreuera–, és un compliment amb els nostres electors, és un compliment amb la gent, que és on resideix –no diré la sobirania nacional perquè ningú malinterpreti les meves paraules–, però és on resideix la representació del poble; mai és una dreuera.

I escolti, no em parli de la participació del sector. Vostè sap perfectament que, si aquesta llei continua el seu tràmit, aquí vindran les entitats. O no vénen les entitats quan presentem una llei? Vostè desconeix el tràmit parlamentari? No el desconeix, si us plau.

Per tant, no em parli ni de manca d'oportunisme, ni em parli de manca de representativitat, perquè sap que amb el nou Reglament de la cambra tenim en aquest Parlament totes les garanties perquè les lleis es presentin i perquè tinguin tota la representativitat que necessita la nostra societat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyor Bosch.

El president

Poden posicionar-se ara els grups parlamentaris. Té la paraula la il·lustre senyora Maria Glòria Renom, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Renom i Vallbona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el Partit Popular ens porta, a la consideració d'aquest Parlament, una proposició de llei que ens fa tenir un record vers la llei de l'any 93, que amb el Govern de Convergència i Unió va ser aprovada en aquest Parlament, i va ser aprovada amb la finalitat de brindar i de regular l'existència i el servei dels gossos pigall al col·lectiu de persones amb una discapacitat visual.

Aquesta llei va fer possible que en qualsevol espai, en qualsevol activitat, aquests gossos pigall, ensinistrats per a aquest objectiu, molt específicament, col·laboressin a normalitzar la vida d'aquest col·lectiu, és a dir a donar més qualitat a la seva vida quotidiana, a facilitar el seu procés d'integració, d'una forma més viable i més real, és a dir a normalitzar la seva vida.

Aquesta llei, la de l'any 93, avui vigent, ha estat molt útil i ha estat un referent perquè altres autonomies elaborassin la seva pròpia llei, però els temps canvien i aquestes altres autonomies també han adaptat la seva llei als nous moments. Evolucionen els temps i les necessitats també.

Convergència i Unió, amb aquesta constatació i amb l'esperit que en som fidels i n'hem fet bandera, i hem fet exercici d'aquest esperit de donar respostes als col·lectius que més ho necessiten, després de moltes consultes prèvies a diferents col·lectius de persones amb diverses capacitats i amb diferents graus, també vam consultar l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència i també el Col·legi de Veterinaris de Barcelona.

Amb aquestes consultes prèvies, Convergència i Unió, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, durant la legislatura passada vàrem presentar una nova llei que complementava i actualitzava l'anterior de l'any 93. Obríem, així, doncs, el servei que brinden, aquests gossos ensinistrats, per oferir altres serveis, per donar drets als col·lectius amb diverses discapacitats, amb diferents graus. Feia falta fer una nova llei que regulés l'accés social als gossos d'assistència que poden donar suport, serveis i drets a persones amb altres discapacitats a més de les visuals, que ja hem esmentat i que ja són regulades.

Aquesta llei la vàrem presentar perquè llavors vàiem, i seguim veient, que aquests gossos d'assistència, no els gossos pigall, sinó els d'assistència, poden ser molt útils a aquests col·lectius donant-los més qualitat de vida, més autonomia i més possibilitats per poder exercir les seves capacitats. En una paraula: per fer justícia, per fer justícia a aquests col·lectius que volen dignificar la seva vida, amb grans esforços i dificultats.

Però la diputada llavors i ara consellera senyora Carme Capdevila, en nom dels partits que donaven suport al Govern tripartit 1, no ens hi van donar suport. I per què no ens hi van donar suport? El seu argument, llavors, va ser que ja hi estaven treballant, com el que avui hem sentit, eh?, ja hi estaven treballant, i que discrepaven,

precisament, en el procediment. Avui ens han dit que discrepaven en el moment, que discrepaven en les formes... És a dir, que ja hi estaven treballant i discrepaven en el procediment. Però fins avui, de llavors ençà, res de res, només paraules, cap fet que constati que hi estaven treballant; un treball molt lent i amb molta espera per part d'aquests collectius.

Avui el Partit Popular ens presenta una nova proposició de llei semblant a la que vam presentar nosaltres llavors, que, per coherència, naturalment, els donarem el nostre suport. I un cop més avui veiem el mateix escenari, amb diferents actors però amb els mateixos posicionaments. Els grups que donen suport al Govern es neguen a donar assistència a aquests collectius; es neguen a donar més qualitat de vida, de fer més viable la seva integració al món de l'oci, al món professional, al seu món privat, a fer més fàcil la seva vida, la seva vida diària, dura i difícil.

Tant en la legislatura passada com en aquesta, vostès, membres dels partits que donen suport al Govern, no han obert ni la possibilitat d'obrir una ponència per fer una nova llei consensuada per tots els partits que formem part d'aquest Parlament, que és on es fan les lleis. Vostès avui, novament, es giren d'esquena, un cop més, ja ve a ser una tradició i un costum, als collectius que necessiten més assistència, i que en ambdues possibilitats que els ho han brindat vostès els l'han negat.

Com un govern que es diu d'esquerres pot negar-s'hi i convertir, precisament, en víctimes aquelles persones que n'haurien de ser els principals beneficiaris? Sí, dic «víctimes», víctimes precisament d'una llarga i estèril espera, quan podrien estar avui gaudint d'una assistència que els donaria més qualitat de vida, els faria més persones.

Aquest –aquest– és el seu patriotisme social que prediquen? Així és com en fan bandera, vostès? Només amb paraules i no amb fets, ja és una tradició en aquests dos governs tripartits. Una gran decepció ens desperta, un cop més, no només com a grup parlamentari, sinó també com a ciutadans, una gran decepció. Aquest és el sentiment que tots vostès ens desperten. Una gran decepció per la seva inoperància i per la seva falta de responsabilitat i de compliment de la paraula donada.

Ens parlen d'un patriotisme social que en realitat no aporta res a aquests collectius sobretot de persones amb discapacitats. Ja ho vam veure també en el debat de pressupostos: cap mesura en favor de la famílies, cap mesura en favor de les persones grans, les vídues, gent jove, etcètera. (*Remor de veus.*) Ni tan sols mantenir el que vam iniciar des de Convergència i Unió; han fet passos enrere, senyors diputats, han fet passos enrere. Ni mantenir el que vam iniciar. (*Remor de veus.*) Tot llistes d'espera, fins i tot per a aquests collectius que avui estem esperant. Esperarem, doncs, que aquest treball que s'ha iniciat, que la consellera va anunciar, no quedi només en anuncis, i farem seguiment, un seguiment ben acurat, no es preocupin, d'aquest grup de treball en què ens tenen marginats.

Quines són les seves prioritats, doncs, en les polítiques socials? On és aquest patriotisme social, que vostès bescanten? Moltes preguntes faig, buides de respostes per part de vostès. Però el que sí que sabem –el que sí que

sabem– tots, els que aquí estem i els ciutadans, senyores i senyors diputats, ahir i avui, és que les persones amb discapacitats no són les seves prioritats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señores diputados y diputadas..., señor Bosch, lástima, porque los dos discursos que he oído sobre esta proposición de ley me parecen estupendos..., lástima, señor Bosch, que usted haya hecho un discurso de mal pagador. No se entiende cómo, ante una proposición de ley como esta, mejor dicho, dos proposiciones de ley como estas, tan bien argumentadas y necesarias, se dedique a hacer política partidista o de partido.

Yo creo que se equivoca. No es una cuestión de que esta ley la consensúe el Gobierno, es cuestión de que cualquier grupo que haya aquí, que es legítimo, la pueda proponer, y, a su vez, se pueda consensuar. No hay ningún problema. No hay oportunidad política, ni nada por el estilo. Yo creo que si esto es necesario para un discapacitado lo que tenemos que hacer es procurarle ese beneficio ya, ahora, independientemente de la oportunidad política.

En este sentido, quiero, por tanto, felicitar a Rafael..., perdón, al diputado Rafael López, porque me ha parecido que su exposición iba al corazón de las cosas, independientemente de la categoría política que tenga; otro día lo haré con cualquier otro grupo que así yo considere oportuno.

Nuestro grupo parlamentario considera que la sociedad debe amparar a los ciudadanos que por su condición de discapacitados, psíquicos o físicos, están en inferioridad de condiciones con el resto de ciudadanos y que los poderes públicos están obligados a sensibilizar a la sociedad y a abolir cualquier falta de infraestructura social o arquitectónica para su plena integración social.

Resulta evidente que todas las personas que presentan o que presenten disminución física o sensorial que consideren oportuno para el pleno desarrollo de su vida habitual la compañía de un perro de asistencia deben contar con un conjunto de normas que los amparen y que sean su principal aliado en defensa de los derechos reconocidos.

Consideramos que se debe entender por perro de asistencia los perros guías para personas invidentes, los perros de aviso para personas con problemas auditivos, los perros de asistencia para aquellas personas que padezcan cualquier minusvalía que no sea visual o auditiva, parapléjicos, tetrapléjicos, etcétera, y aquellos que sirvan para asistir a las personas que necesiten terapia asistida, autistas, síndrome de Down, enfermos mentales, etcétera, así como para aquellas personas que necesiten animales de compañía en centros geriátricos, pisos tutelados, hospitales, centros de discapacitados, domicilios particulares, etcétera.

La clasificación que desarrolla en este caso el Grupo Parlamentario del Partido Popular, en el artículo 3 de su propuesta, es la que nos parece de las dos más acertada; en otra ocasión, creo que señalo también más acertada alguna otra disposición de Convergència i Unió.

Está científicamente comprobado que el perro es capaz de dar cariño, seguridad, compañía, no te juzga, te mantiene ocupado, te obliga a salir, a moverte, a organizarte, a relacionarte con otras personas. Los perros te obligan a levantarte, a agacharte, a acariciarlos, a caminar... Son un estímulo para desarrollar ejercicios de psicomotricidad que a todos nos va bien y desde luego a las personas mayores también.

A su vez, consideramos que no debe existir limitación ninguna para acceder libremente a cualquier espacio privado o público, ninguna, entendiendo que los derechos de estas personas deben de prevalecer sobre los de las otras, que por sus limitaciones entendemos que deben tener derecho.

Entendemos que el plus de amparo debido a estas personas debe anteponerse incluso al derecho de admisión, señor Bosch, al derecho de admisión. Se debería hacer constar expresamente que el ejercicio del derecho de admisión queda condicionado y limitado por las prescripciones de esta ley. Aceptamos una única limitación: los quirófanos o lugares similares.

El perro de asistencia debe estar en todo momento al lado de su amo. Por tanto, no cabe desarrollar en qué lugares podrá deambular con el perro de asistencia; podrá acceder con él a cualquier espacio privado o público y en cualquier transporte privado o público.

Para que esto sea efectivo, estamos de acuerdo en que el animal cumpla con las medidas higiénicas y sanitarias que se estimen oportunas, pero además queremos hacer hincapié en la importancia de la supresión de cualquier traba que impida al perro realizar su trabajo. Nos parece oportuno que por ley se obligue a la eliminación de las barreras arquitectónicas, urbanísticas y de transporte, sin que ello pueda suponer coste adicional para el dueño del animal.

En materia de reconocimientos se considerará perro de asistencia aquel que habiendo sido adiestrado en centros especializados oficialmente reconocidos haya concluido su adiestramiento y adquirido así las aptitudes necesarias para el acompañamiento, conducción y auxilio de personas con discapacidad, debiendo estar acreditados e identificados.

La condición de perro de asistencia se reconocerá y se procederá a su acreditación por la Generalitat de forma automática, independientemente del lugar de procedencia del animal, venga del resto de España o del resto del mundo, siempre, por supuesto, que se justifique que haya sido entrenado para los fines señalados anteriormente en un centro oficialmente autorizado para la práctica de perros de asistencia, que se cumpla con la normativa sanitaria vigente, que esté vinculado a un trabajo de asistencia, que ayude a paliar los efectos de la discapacidad de su propietario.

El reconocimiento de la condición de perro de asistencia se efectuará por el órgano o entidad competente para

su acreditación y se mantendrá durante toda la vida del animal, y se permitirá que, una vez haya concluido, por razón de edad, el ejercicio de su vida laboral, permanezca junto a su propietario hasta su muerte, porque ahora no ocurre así, se tienen que devolver, de tal forma que puedan convivir el cachorro que va a iniciar el acompañamiento, conducción y auxilio de las personas con discapacidad y el que se jubila junto a su amo. Nos parece una crueldad injustificada apartar a un animal de su dueño por el simple hecho de ser viejo. Para su dueño no es un perro, es un ser querido, posiblemente en estos casos más que en otras o que con otras personas.

Es tan importante la ley que recoja los derechos como la capacidad de la Administración para hacerla cumplir. En esto caso, Ciudadanos considera que, previamente a las sanciones por incumplimiento de la normativa, los poderes públicos deben hacer un esfuerzo de sensibilización social para que todos los sujetos sociales cumplan de buen grado, sin necesidad de la autoridad competente. Y es que un discapacitado que pretenda coger un taxi y este pase de largo al ver un perro de asistencia está muy desamparado y el brazo de la ley muy lejos. Por eso se debe hacer un esfuerzo desde la escuela hasta los medios de comunicación para sensibilizar a todos de la importancia de respetar los derechos de los más desamparados. En este sentido, la publicidad institucional sí que está justificada.

Solo después de estas medidas, vendrían las sanciones, y estas, a nuestro entender, son insuficientes, tanto las propuestas por el Grupo Parlamentario Popular como por el del Convergència i Unió. Creo que se deberían agravar un poquito más.

De la incoación y resolución de los expedientes sancionadores, estimamos que la redacción del artículo 19 de la proposición de ley presentada por el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió es, en este caso, la acertada, señores del Partido Popular. En cuanto a la prescripción, consideramos más completa y adecuada la propuesta presentada por el Grupo Parlamentario del Partido Popular de Cataluña, recogida en su artículo 23.

De todo lo dicho..., votaremos a favor de que las proposiciones sigan su curso parlamentario. Yo creo que es una buena oportunidad. Cuando tenemos una ley que no tiene, como muy bien han dicho por aquí, ideología por medio, sino la oportunidad de ayudar a mucha gente, yo creo que deberíamos hacer un esfuerzo de dejar de tirarnos, en este caso, las cosas a la cabeza y seguir con esta proposición.

Por tanto, le diría al Gobierno que acepte, a pesar de que nosotros no la hemos presentado, el curso de esta proposición de ley.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, passem a la votació de l'esmena a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans

pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena, que ha estat aprovada per 69 vots a favor i 59 vots en contra, implica el rebuig d'aquesta iniciativa legislativa.

Proposta de designació de sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00005/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. La designació es farà de conformitat amb l'article 26 del Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, i la Llei 7/2004, de 16 de juliol, de mesures fiscals i administratives.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris han estat publicats al dossier de la sessió plenària. Prego a la secretària primera de la Mesa que llegeixi els noms dels candidats i les candidates proposats.

La secretària primera

Proposta de candidats presentada pel Grup de Convergència i Unió: Georgina Arderiu i Munill. Proposta presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Joan Cals Güell. Proposta presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Joan Costa i Font. Proposta presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: Emilio Álvarez Pérez-Bedia. Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Josep Canal Codina. Proposta de candidat presentada pel Grup parlamentari Mixt: Almudena Semur Correa.

El president

Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment.

(Pausa.)

Doncs, si és així, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances les persones esmentades fa un moment per la secretària primera.

Interpellació al Govern sobre la política universitària (tram. 300-00037/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política universitària. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per fer-ne l'exposició, la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, lamento que no fos ahir present, durant el debat de pressupostos, on es va parlar d'universitats en reiterades ocasions i en el qual el president del meu grup parlamentari, Josep Piqué, va dedicar alguns comentaris a la seva gestió que crec que haurien estat del seu interès. Lamentablement vostè no hi era, i ara la feina em queda tota a mi. (*Remor de veus i rialles.*)

És vostè el quart conseller d'Universitats en quatre anys, senyor Huguet. Hem sortit a conseller per any; un gran balanç. Dir-li, senyor conseller, que aquesta diputada insistia a la presidenta de la Comissió d'Educació i Universitats a trobar les raons per les quals un conseller nomenat el 29 de novembre de l'any passat a dia d'avui encara no havia tingut la deferència de comparèixer en comissió per explicar el seu programa de govern.

Ara sé per què, senyor conseller: perquè ni tenia ni té programa de govern en matèria d'universitats. I durant aquests mesos, aquests sis mesos, que ja són sis, vostè no ha fet res, no ha pres cap decisió, perquè vostè no ha tingut com a prioritat un dels sectors més estratègics per al futur del país. Ho entenc, eh?, senyor conseller, que no vingui a la comissió, que no vulgui parlar del que no sap, del que no coneix, i que temi que vostè i els actors no s'entenguin, perquè és cert que emeten en freqüències diferents.

En canvi, sí que ha comparegut en altres comissions referides a sectors que, segons vostè, van sols: comerç i turisme. Una gran opinió; una gran opinió que de ben segur que els sectors hauran rebut amb interès.

Aquesta inacció, aquesta passivitat, han provocat que projectes en marxa portin un considerable retard; que l'ajornament dels pressupostos d'inversió, l'atur en l'elaboració del catàleg de titulacions, el buit de polítiques de personal... Per acabar-ho d'adobar, ahir la comissionada es queixa en una entrevista pública que no té prou infraestructura en el departament per poder treballar. Això sí, han posat un conflicte de competència perquè el Govern de l'Estat ha fet una normativa respecte a les polítiques de personal que consideren que envaeix les competències del seu departament.

Davant tot aquest desastre, senyor conseller, i la dimissió dels seus directors generals..., han acabat la paciència dels rectors. Han protagonitzat una contundent protesta, que no té precedents en la història de Catalunya ni de cap universitat, amb acusacions directes al seu departament. Durant aquests dies, en comptes de prendre decisions, vostè ens ha regalat tot un reguitzell de declaracions que no tenen pèrdua i que diuen molt de la consideració en què vostè té una part del seu departament, és a dir, les universitats.

Vostè assumeix la responsabilitat d'un departament que abasta nou competències importantíssimes, senyor conseller; les té vostè, nou, totes elles vinculades a sectors productius i estratègics per a l'economia catalana. A més, vostè també és responsable del Cidem, del Copca i de la CIRIT. Un cop assumeix totes aquestes responsabilitats, se'n fa responsable, i quan es veu a sobre tot això vostè diu: «Home, això és un transatlàntic, eh? Jo

no sóc Superman, no tinc una vareta màgica», o bé que «les universitats necessiten una ITV perquè la màquina funcioni». Home, no sé si té a les seves mans un transatlàntic, però sí que, durant molt temps, potser el que tindrem és un *Titànic*.

Aquesta és una qüestió molt seriosa, senyor conseller. Parlem d'un sector estratègic, estratègic per a l'economia de Catalunya: la formació del capital humà. Entre els molts retrets que li fan els rectors, senyor conseller, que a més ho expressen sense cap mena de pudor, hi ha la necessitat de crear un equip solvent, amb capacitat de decisió, capaç d'encarar els objectius estratègics de futur, amb criteri, amb poder, amb un pressupost que permeti afrontar els grans reptes que la universitat té per als propers anys: Bolonya, senyor conseller –Bolonya.

Vostè excusa aquestes dimissions dels seus directors generals dient que els anava a cessar, però el cert és que triga setmanes a trobar algun substitut; de fet, n'hi han alguns que encara no han estat nomenats. I, per tant, això el que demostra és que, a més que no té programa per poder-lo venir a explicar a la comissió, tampoc tenia un equip per posar-lo al capdavant del departament i cobrir-ne les mancances.

Vull recordar-li, aprofitant que tenim aquí el senyor Carod-Rovira, que el mateix senyor Carod-Rovira, en etapa electoral, l'octubre del 2006, va fer una conferència, una trobada davant dels rectors, amb els quals va agafar el compromís de recuperar el DURSI, de mantenir el DURSI tal com estava en els seus inicis, en un clar exemple d'electoralisme. Després, quan arriba la subhasta de quotes de poder, a vostè li toca aquesta, és a dir, la grossa, independentment de si se'n pot fer càrrec o no, oblidant aquest compromís que havien pres davant dels rectors, dilueixen el DURSI en una macroconselleria, perjudiquen seriosament els avenços aconseguits en els últims anys a la universitat, retallant pressupostos –ara estem en debat de pressupostos, i vostè hauria d'haver tingut la suficient força per incrementar aquest pressupost–, contractes programa que encara estan pendents de renovació i que perjudiquen i comprometen seriosament la investigació i, amb elles, també comprometen seriosament les perspectives de desenvolupament del conjunt de Catalunya. I no només són paraules meves, senyor conseller; les pot llegir en una entrevista que ahir es va publicar, amb el rector de la Universitat de Barcelona. Miri, tot plegat, un desastre, per a les universitats i per al país.

La cosa no és pas tan difícil, senyor conseller. El Grup Popular, com altres grups d'aquesta cambra, ha tingut accés a diversos informes, elaborats per experts, que analitzen detalladament quina és la situació en què es troba la universitat en aquests moments, les seves deficiències, les seves necessitats, tant de finançament com de gestió, i a més fan propostes per abordar-les. Està fet, això, senyor conseller. És tan difícil de fer, això?, de dedicar-hi una estoneta, dues tardes? Hi ha algú que aprèn economia en dues tardes; vostè pot dedicar dues tardes a llegir els informes, prendre alguna decisió coherent, que no sigui la de col·locar els seus ben col·locats.

Doncs, miri, li'n faré cinc cèntims. En aquests moments tenim a les nostres mans un informe de l'Associació Ca-

talana d'Universitats, un resum de l'informe de la Comissió per a l'Estudi de la Situació Econòmica i Financera de la Universitat de Barcelona, un informe elaborat pel doctor Màxim Borrell sobre el procés de Bolonya, entre d'altres qüestions, a més d'un informe molt seriós elaborat per «la Caixa». I tots aquests informes diuen el que s'ha de fer amb la universitat, tenen en comú tot un seguit de punts.

Que és el moment d'adoptar decisions estratègiques importants, senyor conseller. Estem en un procés de convergència europea i hem d'aconseguir unes fites el 2010 per a les quals encara no estem gens preparats; portem un retard considerable.

És necessària una gestió eficaç i, amb ella, racionalitzar la despesa. Una de les grans queixes és que ens fugen els diners i no sabem com, i hem de racionalitzar les despeses, detectar on són les veritables deficiències i finançar aquelles que ho necessiten.

És necessària una oferta d'estudis flexible, orientada a la demanda social, amb una recerca de qualitat que connecti amb el sector productiu; l'adaptació de les titulacions a la demanda existent, senyor conseller, ajustar els excessos de la capacitat docent i de professorat a la caiguda d'algunes titulacions. En aquests moments només la Universitat de Barcelona –només la de Barcelona– té..., vint-i-dues de les titulacions són deficitàries.

Millorar el coneixement de llengües estrangeres. Què hem fet en aquesta matèria? Res.

Millorar el finançament de les universitats per portar a terme la seva missió docent, la recerca, la innovació, amb estàndards de qualitat comuns a tot Europa. Reforçar les que tenen més esforç investigador, perquè han de tenir garantida la seva suficiència financera.

I, per últim, garantir que tota aquesta millora salarial dels docents –presa en l'àmbit que sigui, perquè sabem que hi ha tres àmbits de competència per prendre decisions en l'àmbit salarial de la docència: la de l'Estat, la de la Generalitat i la de les universitats– ha de venir sempre acompanyada de la partida pressupostària que la garanteixi. En aquests moments això no és així.

Aquests en general són, a grans trets, els punts que tenen en comú tots els informes que han estat treballats i que apunten bastantes propostes de solució. En comptes de fer això, vostè pren altres decisions. Avergonyit o molt pressionat pels rectors, vostè decideix fer alguna cosa i crea ni més ni menys que set comissions. Miri, en política hi ha una vella dita que afirma que, quan vulguis que no es noti que no fas res, encarrega un informe, redacta un llibre blanc o crea una comissió. Vostè n'ha fet set, de comissions. Doncs, home, no és això, ja li dic que no és això.

Hi ha una altra premissa comuna en tot el sector universitari, senyor conseller, i és que aquests objectius només es poden abordar des d'un departament propi, amb interlocució directa, que és una de les recriminacions que també li fan, amb un pressupost que garanteixi aquests plans d'inversió, la suficiència financera dels projectes d'investigació, amb un equip que abordi polítiques valentes, que prengui decisions i al capdavant del qual hi hagi una persona que es faci respectar i que, de manera

independent i desvinculada de les lluites de poder partides, es cregui l'autonomia universitària i no hipotequi el futur del país.

Sincerament, senyor conseller, jo no reconec en vostè aquest perfil; no té el perfil, ni projecte, ni equip, i sí que té a les seves mans una responsabilitat enorme de formació del capital humà dels joves de Catalunya, que no sap i no pot o no vol abordar.

Ara es fan més presents que mai les seves paraules: «Jo no ho vaig demanar, això» –ho ha dit vostè–, «ho va decidir el Govern» –com si vostè no hi fos al Govern–; «jo estava molt feliç amb Comerç i Turisme, perquè van sols.» Doncs, miri, per això no necessitem un conseller, val més que marxi, senyor conseller, i es dediqui a una altra cosa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com que ja tinc tradició que se'm demani que marxi, en altres ocasions, no em ve de nou; en tot cas serà el Govern i el president qui, en el moment que la confiança no la tingui, decidirà el que hagi de decidir.

Senyora diputada, no es pot repicar i anar a la processó a la vegada. Vostès van tenir un ministre de Ciència i Tecnologia que agafava exactament, pràcticament totes aquestes àrees que porto jo ara i, a més, es dedicava a fer campanya electoral a Catalunya; o sigui que realment tenia capacitat de gestió, eh?

I el que tampoc pot ser és, per un cantó, fer una defensa pràcticament aferrissada de les opinions absolutament legítimes i respectables del rectorat, i, per altra banda, demanar unes intervencions que el que farien es posar en qüestió l'autonomia universitària. Ho repeteixo: no es pot repicar i anar a la processó alhora. Ja sé que és fàcil des de l'oposició fer això, no?, caure en aquestes contradiccions.

De fet, les universitats catalanes, en el marc de l'Estat espanyol, lideren el nivell d'excel·lència tant en recerca com en docència. Però això no és gratuït, hi ha uns costos associats, i és evident que calgui encara fer un esforç, com s'ha fet en aquest Govern, des de fa tres o quatre anys, per millorar aquest finançament. Per primera vegada tenim un sistema de finançament pactat, de millora –pactat pel conseller Del Pozo, per cert–, on l'increment del pressupost, per primera vegada, es fa en base a objectius i a indicadors; per tant, la variabilitat del finançament en base a indicadors, per primera vegada. I això està pactat a mitjans de l'any passat.

Queden dos aspectes, que són aquells que han provocat un cert nerviosisme, lògic, i que hi estem treballant, que són el Pla d'infraestructures universitàries, on pràcticament ja hi havia un acord, però que no es va poder acabar de signar, l'any passat, i ara l'estem reprenent en base a

un pressupost prorrogat, i queda el tema del Pla d'infraestructures de recerca; que són les dues grans preocupacions de tipus pressupostària que podia haver-hi per deixar un panorama de seguretat, que és el que demanen les universitats –seguretat–..., que ha d'anar acompanyat d'exigència.

Però les dades són les que són. L'any 2007, per primera vegada, l'àrea del Comissionat d'Universitats supera els 1.000 milions –1.014 milions i mig d'euros–, amb un increment del 10,07 per cent sobre el pressupost de l'any passat. Les principals línies, precisament, són per donar suport al finançament i a la recerca.

El pressupost de la Direcció General d'Universitats, concretament, supera els 862 milions d'euros, que suposa un increment del 8,19 respecte a l'any anterior; està en la mitjana del creixement dels últims anys. Estem parlant de capítol 1; per tant, estem en la mitjana lògica de creixement del capítol 1.

Pel que fa a la Direcció de Recerca, s'eleva a 152,5 milions d'euros, amb un increment del 22,1 per cent respecte a l'any anterior. I això incrementa tres punts per sobre de la mitjana dels darrers sis anys, que han estat un 18 per cent els increments de l'àrea de Recerca. Els programes de recerca que reben més dotació són els destinats a potenciar els centres de recerca. S'hi destinen enguany 49,2 milions d'euros; és a dir, un 31,5 per cent més que l'any anterior. Això són dades; tota la resta són apreciacions, legítimes, però això són les dades.

Malgrat tot, som conscients que cal més esforç. Però cal més esforç per les dues parts, perquè estem davant d'un sector que té autonomia de gestió –té autonomia de gestió. I, per tant, el Govern ha d'indicar en el pressupost i en línies generals què n'espera, del món universitari. Però les universitats tenen autonomia per executar, amb els seus criteris, aquests objectius; són elles que han de determinar, des de la seva autonomia i la seva responsabilitat, com ho adequen. Per exemple, vostè parlava de titulacions. Qui ho ha de fer això? Qui ha de gestionar el personal en funció de la demanda que tenen a les aules, si no les mateixes universitats? El Govern pot indicar uns criteris generals, però són les universitats que tenen uns deures que, amb aquests criteris, s'apliquin i siguin eficients.

Per tant, és un tema compartit –és un tema compartit. I és per això que a proposta precisament dels rectors –a proposta dels rectors– es creen set comissions de treball per posar al dia aquests elements, aquestes necessitats i l'índex, el calendari de temes pendants, pendants per les dues parts –pendents per les dues parts, què toca al Govern, què toca a les universitats–, a proposta dels rectors.

Què hem fet mentrestant? Hem aprovat el decret de retribucions addicionals per reconèixer i compensar la gestió de dedicació especial a la docència i a la tasca de recerca –això enguany, en aquests mesos. Hem fet efectiva –un tema que feia dos anys que es remenava– la incorporació de 24.000 treballadors de les universitats al pla de pensions de treballadors de la Generalitat –feia, que es discutia, dos anys–; ho hem tancat, amb la incorporació del Comissionat a la mesa catalana d'universitats públiques, que no hi era. Hem negociat –i hi haurà

bones notícies aviat— el traspàs de beques i ajuts a l'estudi, en una situació de dèficit flagrant: Catalunya té un 15 per cent d'estudiants i rep només el 9 per cent de recursos destinats a beques. Hem estat a sobre de la negociació de la nova LOU, perquè aquesta fos al màxim en sintonia amb la Llei d'universitats de Catalunya. I hem aprovat la programació universitària de graus i màsters. I, a la vegada, ho repeteixo, hem aprovat un pressupost que, per primera vegada, supera els 1.000 milions d'euros. Això és el que hem fet.

Queden més coses per fer? Sí. Per això ens posem a treballar junt amb el rectorat. I això afecta, òbviament, no només l'administració universitària directa, perquè estem parlant de temàtiques de finançament, de pressupostos. Els pressupostos són aprovats pels consells socials de les universitats. En els consells socials de les universitats hi ha representants de les patronals i els sindicats, i, per tant, alguna cosa hi deuen haver de dir, respecte a això, també —també—, tant en finançament com en temes acadèmics i de programació professional. O és que no diu això Bolonya? O és que Bolonya no diu que les noves professions s'han de dictaminar en base a les demandes que fa la societat civil? O és que no hauríem d'escoltar les patronals i els sindicats què ens diuen amb relació al currículum que han de tenir les noves carreres? Doncs, també hauran de ser escoltats.

I per això jo vaig dir que aquesta legislatura hauria de ser també la de l'acord de l'educació superior, quan la passada va ser la del pacte de l'educació obligatòria i secundària. I un acord social o nacional no es fa només entre administració i administrat, es fa entre tots els afectats. I, per tant, en algun moment del procés, aviat —i algun sindicat ja ens ha fet arribar alguna precisió respecte a això—, els sectors, els agents socials hauran d'estar en la negociació, perquè és lògic, perquè alguna cosa hi han de dir, només faltaria!

Per tant, ens toca assumir uns dèficits estructurals. Vostè parlava d'informes... Doncs, sí; gràcies a Déu encara tinc temps per llegir informes, eh? Podríem parlar de l'informe del senyor Pello Salaburu, sobre *La Universitat en la encrucijada*, a Europa i als Estats Units. Miri-se'l, veurem en quin nivell estem.

D'on venim? En moments que vostès van governar a Madrid i van governar donant suport al Govern d'aquí. D'on venim? I com hem avançat? I el que ens queda per avançar, encara! Sigui coherent amb el seu discurs, expliqui què van fer en els anys que vostès governaven allà i aquí. I si alguns dels temes estructurals que vostè ara em posa sobre la taula no vénen de llavors, ja. Si el fet que tinguem molt poques patents, per exemple, és un problema d'ara, dels tres mesos últims, o és un problema estructural. I si estem en un rànquing determinat, universitari, estem en un nivell i no en un altre, ve de tres mesos o ve d'uns quants anys. A mi m'agradaria que vostè assumís la part que li toca de responsabilitat en tant que ha donat suport al Govern de Catalunya anterior i vostès han governat a Madrid en aquesta àrea. M'agradaria que assumís com a mínim això. Siguem una mica seriosos i distingim qüestions conjunturals, que puc assumir la part que em toqui de responsabilitat, de temes estructurals que vénen de lluny i que són fruit

de molts anys de o no gestió o mala gestió o deixadesa de gestió.

I malgrat tot ho abordarem...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, només acabo la frase, senyor president. Ho abordarem, perquè ens hi juguem molt. Catalunya, com en el segle XVIII va estar davant de la revolució industrial, no se'n sortirà si no està davant de la revolució de la societat del coneixement. I la universitat és clau per a això. I amb tot el risc que significa abordar temes estructurals d'aquest tipus, ho abordarem. No en tingui dubte, senyora diputada.

El president

Doncs, la senyora diputada té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan vostè ha pujat aquí, no he dubtat ni un sol moment que trobaria l'argument per fer-nos culpables d'allò que li està passant. I l'ha trobat, escolti, l'ha trobat.

Què vam fer nosaltres allà quan governàvem i quan donàvem suport al Govern d'aquí? Doncs, miri, vam fer una llei d'universitats que va permetre que, a més a més, aquí Catalunya també tingués la seva pròpia llei d'universitats.

I miri, respecte a les consideracions de qui aleshores era ministre de Ciència i Tecnologia, que ara és aquí present, li diré una cosa. En el seu cas no va haver-hi ni peu de guerra dels rectors, ni dels directors generals dimitits, ni coses semblants. En cap cas. Vull dir, ell va mantenir el seu equip, se'l va endur al ministeri i va intentar fer la millor política que va saber. Aquesta és la diferència precisament entre un que va ser ministre i el conseller que és vostè ara.

Miri, esforç pressupostari. Vostè em comenta que ha fet un gran esforç pressupostari. Doncs, miri, els rectors no tenen la mateixa impressió, perquè de l'únic que parlen és que hi ha hagut una retallada pressupostària que no els permet abordar els objectius de recerca que tenien plantejats per als propers anys. Vull dir que hi ha alguna cosa, hi ha una «dessintonia»; per això li he dit abans que vostè i els rectors emeten en diferents emissions.

En recerca, han rebaixat els objectius. El Pla de recerca i d'innovació 2005-2008 preveu una inversió en recerca del 2,1 per cent del PIB del 2008. Ara, l'objectiu del Govern, del seu Govern, és del 2 per cent el 2010. És a dir, res.

Parlem d'una altra cosa: pla d'infraestructures. Escolti'm, les universitats necessiten una inversió a llarg termini, perquè necessiten les seves infraestructures, necessiten adaptar-se a les noves necessitats. En aquests moments no hi ha pla d'infraestructures; vostè n'ha creat una comissió. Ens dirà quin serà el pressupost, algun dia, perquè les universitats sàpiguin què és el que

podran fer en els propers anys?, com podran abordar els reptes de futur?

Autonomia de gestió. Escolti, els rectors són els primers que diuen que vostè no se la creu, l'autonomia de gestió. Evidentment que ells saben que tenen autonomia, però, clar, algú ha d'impulsar polítiques que els permetin gestionar aquesta autonomia de gestió. I no és el seu cas. Perquè en aquests moments, fins ara, el que estan reclamant és una acció positiva en aquest sentit, impulsar polítiques que els puguin dir... Jo entenc que vostè vulgui consensuar objectius finals, però escolti, és que Bolonya els té marcats, i ells el que volen és arribar a Bolonya, i portem un considerable endarreriment, i ells el que demanen és una acció positiva per part del Govern, pel que fa a polítiques i a pressupost, que els permeti arribar a aquests objectius.

Escolti, d'informes..., me'ls he llegit tots, ja li ho he ensenyat, tots. I una de les primeres qüestions que planteja l'Associació Catalana d'Universitats precisament és aquesta adaptació de titulacions a què vostè fa referència, i les necessitats d'adaptar aquestes titulacions a les necessitats del sector productiu. Però escolti'm, per això li han donat el Departament d'Universitats i Empresa! Per això! Faci alguna cosa! No es dediqui només a fer inauguracions de comerç i de turisme. Faci alguna cosa, que és el que li estan demanant!

Aprovació de graus i màsters. Anem a veure, ja que parla de graus i màsters, algun dia ens explicarà què pensa fer de la utilització legal que es fa de la titulació de màster quan no tenen la garantia que ho són?, perquè també és una competència que és seva.

Pacte nacional per la recerca i per la investigació. Miri, no perdi el temps. O sigui, jo penso que això dels pactes nacionals queda molt bé dir-ho, queda molt interessant, però escolti, els objectius, els reptes ja els tenim. No cal posar un pacte per dir que és nacional i que sabem què fer-ne d'ell. Escolti'm, els objectius hi són, el que ha de fer és fer coses, conseller, prendre decisions, tenir al capdavant de la seva conselleria persones solvents, respectades, amb capacitat de decisió i criteri per poder tirar endavant la consecució d'aquests objectius. Això, si ens embranquem en l'elaboració d'un pla nacional de recerca, d'un pla nacional d'estudis universitaris, no aconseguirem res.

Els objectius estan marcats i vostè el que ha de fer és impulsar les polítiques que ens permetin aconseguir-los.

Gràcies.

El president

Senyor conseller, pot fer la rèplica.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies senyor president. Hi insisteixo, les comissions que creem són a proposta del rectorat. Una, sobre política de personal, per fer front a qüestions com les jubilacions, la incorporació de nou personal, la intensificació de política de contractacions.

Una altra, destinada a la programació acadèmica, els nous títols de grau i de màster, les directrius de les

quals, precisament, la ministra s'ha compromès a portar a discussió aviat. Per tant, estem tots en trànsit, i un cop aprovades podrem començar a dissenyar-les per al curs 2008-2009.

Una línia de debat sobre política científica i una altra sobre innovació, que caldrà encarrilar en el mar del pacte per la recerca, que és un acord de govern –és un acord de govern. Jo estic en un govern de coalició per complir els acords de govern. Per cert, pacte que s'ha obert a la participació de la oposició i que espero que vostès hi participin. Per a la recerca i la innovació.

I dues comissions més de tipus financer, una de finançament general i una d'infraestructures.

I acabant per un tema d'avaluació. Les universitats catalanes són les úniques de l'Estat espanyol, i poques d'Europa, que han fet avaluació. I d'això se'ls ha de felicitar. L'oficina europea, l'Associació Europea d'Universitats que fa aquestes funcions, ha avaluat universitat per universitat i en aquests moments estem en disposició, i ho enuncio aquí, de demanar a la mateixa oficina que faci una avaluació global del sistema. Per tant, serem dels pocs llocs d'Europa on tindrem una avaluació global. I en base a aquesta avaluació és quan es poden marcar contractes programa, i es poden marcar línies, objectius pressupostaris. Si no hi ha una avaluació externa al sistema, es difícil liderar res. I, per tant, era necessari això.

Insisteixo que el pacte és un acord de govern, i en aquest pacte per a la recerca òbviament hi haurà tots els agents concernits: les universitats, els centres de recerca, els parcs científics, les patronals, els sindicats, com s'ha fet en molts altres àmbits. Això és perdre el temps? No, si el problema és que això és guanyar-lo. Perquè, on s'ha vist un país que marqui polítiques estratègiques que haurien de ser d'absolut consens entre societat civil i partits? Iniciar, com es va iniciar fa set anys, vuit anys, les bases de política i recerca sense haver fet abans un debat nacional on s'acordés –com s'ha acordat a Finlàndia, com s'ha acordat a Irlanda, com s'ha acordat a tants altres llocs– una línia estratègica que permetés a quinze anys vista, vint anys vista, no moure's d'aquesta línia. Per això és necessari el pacte. El pacte és necessari per donar seguretat a un sector tan clau com la recerca. Per això és necessari el pacte: perquè canviï el Govern i sigui el color que sigui, el govern, i hi hagi una línia tracada i no s'improvisi –no s'improvisi.

Les línies de recerca s'han de decidir en base a criteris de prioritats nacionals, en base a allà on som excel·lents, en base a allà on tenim els clústers industrials. I aquesta reflexió global no s'ha produït, amb la qual cosa hi ha creixements interessants en àmbits interessants però no hi ha aquesta visió global. I ens falta aquesta visió global del sistema. I per això cal aquest pacte, i cal aquesta reflexió. Sabem que tenim excel·lents recercadors –excel·lents recercadors–, i, per tant, l'aposta que s'ha fet d'entrada és correcta i anem a consolidar-la, però per continuar endavant, per atrapar el nivell que tenen els països punters d'Europa, s'ha de fer alguna cosa més que això. No podem continuar, evidentment, amb una herència sense nord, suficient nord. I per això

hi ha d'haver aquesta reflexió col·lectiva: universitats, Administració, empreses i sindicats.

Gràcies, senyor president.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre els criteris d'actuació en matèria de recerca (tram. 300-00038/08)

...que és el novè, és la interpellació al Govern sobre els criteris d'actuació en matèria de recerca. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, després d'escoltar la interpellació de la setmana passada i la interpellació que ara em precedeix, un té la sensació que alguns grups de l'oposició apliquen aquella màxima o aquella mínima, depèn, quan no tenen arguments, que la millor defensa és un bon atac. Que normalment això ho diuen aquells que segurament tenen la cua de palla, no?, a l'hora de parlar de segons quin tipus de polítiques. I per què ho dic? Ho dic bàsicament, perquè si parlem de recerca, concretament, i féssim una vista al passat, i tot i que nosaltres som un grup parlamentari seriós, responsable, que a més a més, ens creiem i volem reconèixer la tasca d'aquella gent que ens ha precedit perquè no deixem de ser hereus d'una circumstància, que ara ens fa estar al Govern, però que en un altre moment hi havia altres persones, i per tant, no es cauen els anells quan volem reconèixer que el Grup de Convergència i Unió, quan governava, i a través del doctor Mas-Colell van iniciar el tema de la recerca. Però, evidentment, van iniciar incipientment l'època de fer una aposta per la recerca pressupostàriament, que és allà on es visualitza bàsicament on són realment les apostes d'un govern.

Per tant, després de dues interpellacions, i com diria alguna diputada del Partit Popular, el que anem a fer avui no és autobombo, el que anem a fer avui, realment, és parlar amb seriositat i responsabilitat del tema de la recerca. I per què del tema de la recerca? Perquè és un pilar, és un element bàsic perquè aquest país, aquest nostre país pugui posar-se al món, i bàsicament per dues consideracions importantíssimes, a més a més. I és que realment quan parlem de cohesió social, com parlem de treball de qualitat, ocupació de qualitat, aquell país o aquella nació que no ha invertit en recerca, en investigació, en coneixement, en transferència de coneixement, difícilment pot abordar els reptes que té plantejats al segle XXI.

I, per tant, crec que aquest Govern, precisament, això és el que ha fet. Jo no entraré ara en dades, però, senzillament, abans en la interpellació anterior –i no em correspon a mi contestar–, però, en tot cas m'ha fet gràcia quan

s'ha parlat que només anem a la recerca del 2 per cent en inversió en recerca. Crec que s'ha parlat d'això.

Miri, l'any 2005 Catalunya estava a l'1,36, d'acord? Està per sota de la mitjana de la Unió Europea que se s'ha situat a 1,85 l'any 2005: 1,87 el 2004, 1,85 el 2005. Però evidentment tenir l'objectiu del 2 per cent i evidentment del 3 per cent, que és el que ens marca el Consell Europeu de Lisboa –els objectius, que seria el 3 per cent–, seria encara una altra fita molt important. Però si ens mirem un altre país com és Espanya, veiem que la seva inversió és un 1,12 per cent. El nostre model no és mirar segons quins països, sinó que el nostre model és mirar altres països com Finlàndia, com Suècia, que òbviament no tan sols superen el 2 per cent, sinó que superen el 3 per cent. I, per tant, aquests són la nostra referència.

Ja li he dit alguna vegada, el triangle que dibuixa la seva conselleria –empresa, universitat, territori, Govern– jo penso que és molt encertat. I és molt encertat perquè genera moltes oportunitats, perquè d'una vegada l'empresa, el territori, la universitat vagin de la mà per trobar quins són els millors objectius per fer d'aquest país, doncs, el que he dit, un país que realment sigui abandonat en tot el que és el tema de recerca. Però bé, a fi de fer créixer la competitivitat de l'economia de Catalunya es fa del tot necessari impulsar la innovació tecnològica. I per això va bé aquest triangle, aquesta figura geomètrica que ho aguanta tot.

Els factors que configuren el creixement de la innovació tecnològica són diversos: El nivell de coneixement científic i tecnològic de la societat, l'adaptabilitat de les nostres empreses per aprofitar aquest coneixement i el seu creixement, la disposició que posseeixen per portar-ho a terme i la disponibilitat de capital per a empreses innovadores entre altres. Per tant, hem d'incidir sobre aquests factors, promovent el coneixement, la recerca científica i la innovació tecnològica per tal d'impulsar el creixement econòmic i assolir en aquest marc els objectius expressats pel Govern en el seu acord estratègic i també per la Unió europea que ha de ser un horitzó.

Catalunya té la competència exclusiva en matèria de recerca i, per tant, cal que tiri endavant les propostes del que diu concretament l'article 158, que ara no li llegiré. De tota manera, vostè ha fet des de la conselleria una aposta pel pacte nacional per a la recerca i ha parlat de la llei de la ciència. Nosaltres, en aquest sentit, el nostre grup parlamentari li pot donar suport però li vol demanar cap on incardina tot aquest mar d'actuació. Quins agents hi participaran? Perquè, evidentment, amb tot el tema de la recerca, en R+D hi ha molts agents que es dediquen a aquestes activitats: les universitats, i altres de nova creació com ara l'agència de recerca de Catalunya. El diferents agents que intervenen en la recerca, la innovació i la transferència de coneixement en l'àmbit de Catalunya, així com l'organització de la Generalitat de Catalunya per exercir les seves competències en R+D+I, destaca el paper del Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, és a dir, el CIRIT, com a òrgan de coordinació entre els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat per a l'elaboració i la valoració del Pla de recerca i innovació de Catalunya i la creació de l'agència de recerca de Catalunya. Sota què? Sota la figura d'entitat de dret

públic sotmesa a l'ordenament jurídic privat, com a mecanisme àgil i eficaç en la coordinació de la gestió de la recerca de la innovació i de la transparència de coneixement dels centres acreditats amb la finalitat que puguin assolir el nivell i prestigi necessaris per competir dintre l'espai europeu de recerca.

Però permeti'm que d'alguna manera, a part de doncs llegir quatre coses que tinc aquí, li faci algunes reflexions, és a dir, unes preguntes.

Com pensa promoure la consolidació d'aquest sistema català de recerca? Com pensa que han d'intervenir? Hem parlat d'agents però també hi han administracions que poden intervenir en moments determinats, i això ho veiem en els que som de territoris més allunyats de l'àrea metropolitana, que també hi intervenen. Són entitats municipals, són administracions supramunicipals, que segurament en els seus pressupostos incideixen en el tema de centres tecnològics o de centres de recerca. Podria vostè afirmar en aquest moment que hi ha una col·laboració implícita o explícita amb totes les administracions que formen part del paisatge de Catalunya per treballar conjuntament i orientar conjuntament aquest pacte o aquest pla de recerca pel nostre país? És a dir, pensem que aquests són elements importantíssims.

Catalunya és un país... I això no sé si li he sentit dir a vostè, però segurament ho he sentit dir a més d'un. Catalunya és un país que tot i el seu dèficit fiscal ha estat capaç, ho ha dit abans, d'afrontar la revolució industrial fa molt de temps, abans que altres. Es va anticipar. I en aquests moments Catalunya, tot i el seu dèficit fiscal, és un país que aposta perquè les seves empreses, els seus emprenedors, les seves emprenedores disposin de la canya i no del peix. Hi ha societats que prefereixen que els regalin el peix però no aprenen a fer anar la canya. I, per tant, en aquest sentit això vol dir també que el Govern té l'obligació, des de la Generalitat, de dotar d'aquells pressupostos, d'aquells recursos necessaris per poder tirar endavant tots aquells efectius que acaben portant a una economia millor per al país.

I permeti'm una altra idea. Ahir aprovàvem amb la Llei de mesures que realment les caixes, també, feien una aportació al seu fons social. Jo crec que si realment creiem que el país, territorialment, econòmicament, també necessita un esforç en recerca..., analitzi vostè fins a quin punt podria ser interessant trobar aquesta complicitat, no solament amb els partits polítics, no solament amb la societat, no solament amb altres administracions, també amb les caixes, a fi i efecte que part dels seus pressupostos es poguessin dedicar a aquest àmbit econòmic. Perquè al cap i a la fi estem parlant, com he dit al començament, de millor ocupació, de millor cohesió social. I, per tant, un país emprenedor és aquell, eh?, és aquell que avui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...promou o s'anticipa a les necessitats de demà.

I per tant, en aquest sentit, li demanaria a vostè que fes una radiografia de la situació, una radiografia de com pensen tirar endavant o, en tot cas, el full de ruta de com tirar endavant tot aquest pacte, i, bàsicament, que sàpiga que té el nostre recolzament i la nostra confiança per tirar endavant tots aquests projectes, perquè el país s'hi juga molt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Li respondré primer amb dades. Aquí ha una gràfica il·lustrativa, senyor diputat (*l'orador mostra un gràfic*), amb el creixement de la inversió en centres de recerca a Catalunya des del 2003 al 2007. El 2003, 14 milions d'euros; 2007, 47 milions d'euros. Això són xifres –això són xifres.

És evident que la recerca i la innovació en general són elements estratègics d'un país al segle XXI. Sense una aposta decidida pel valor afegit, pel capital humà, els països no se'n surten. I si mirem tots els rànquings de benestar, de nivells d'excel·lència, veurem com a dalt de tot hi ha aquests països que ens omplim la boca d'ells, però és que realment s'ho mereixen. I, dintre dels apartats d'inversió en recerca i capacitat de creació de valor afegit, hi ha aquests països.

Per tant, som conscients que aquí qualsevol esforç serà petit, perquè anem retardats. Anem retardats, però, hi insisteixo, això no ve de tres mesos, eh? Això no s'inventa, diguem-ne, eh? Això de «que inventen ells», diguem-ne, per desgràcia, encara és una cultura molt generalitzada a la península Ibèrica, massa. I per sort tenim excel·lents científics que ens fan sortir d'aquesta atonia. Però, com a sistema, venim encara del «que inventen ells».

Per tant, l'esforç que ha fet la Generalitat darrerament, amb aquest Govern catalanista i d'esquerres, és importantíssim. Hi insisteixo,enguany, creixement del 22 per cent, de 124 o 152 milions d'euros, que, evidentment, consolida totes les expectatives dels centres que s'han iniciat aquests anys. En medicina i salut, per exemple, en tres anys es passa de tres centres a deu centres –per posar el cas més..., eh? Es pot subratllar.

A banda d'això, complim els compromisos de finançament ordinari amb les universitats; ho hem dit abans: 673 milions d'euros a 755, que té la seva component de suport al personal docent, que a la vegada destina part del seu horari a la recerca, que es considera un estàndard de 40 a 50 per cent de dedicació. Per primera vegada les transferències a les universitats públiques inclouran 57 milions d'euros addicionals, que creixeran fins a 176 milions d'euros, partida lligada a objectius –ho deia abans–, i per tant, dintre d'aquests objectius, evidentment podem posar-hi elements de recerca i innovació, hi són.

I les universitats catalanes són competitives en recerca en el marc espanyol, i surten afavorides a nivell d'estat, quan hi ha convocatòries lliures, competitives. Es calcula, en els darrers anys, que el retorn que hi ha hagut és entre el 20 i el 30 per cent, gairebé sempre per

damunt del percentatge que Catalunya en conjunt, de població o PIB, o el nostre sistema universitari en particular, significa dintre l'Estat. Per tant, quan anem a convocatòries competitives, les universitats catalanes són competitives, guanyen convocatòries.

Per tant, tenim bon capital humà. Cal gestionar-lo encara millor i cal posar-hi uns objectius assumits socialment; ens falta això. Tenim la gent, però hem de marcar objectius ambiciosos i assumits socialment; això és el que ens falta.

Tenim programes de foment de la recerca impulsats des de la conselleria. En programes de centres de recerca, hi insisteixo, hem passat de 37 milions a 48 milions d'euros. Aposta per centres punters; s'està atraient talent d'arreu del món. Per exemple, el cas singular de l'estudiant de doctorat Zhiyong Xu, guardonat pel Govern xinès el 2006 com a millor estudiant xinès a l'estranger que fa recerca a l'Institut de Ciències Fotòniques, a Catalunya. O centres com el Centre de Regulació Genòmica, l'Idibaps, l'Institut de Recerca Biomèdica, l'Institut Català de Nanotecnologia, l'Institut Català d'Investigació Química, el mateix i tradicional Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries –l'IRTA–, o el Centre Tecnològic de Telecomunicacions, per esmentar només els que reben un suport més alt de la conselleria, superior als dos milions d'euros cadascun. Tots ells consten entre centres productius científicament i homologables a l'entorn europeu.

La captació, promoció i estabilització del talent científic segueixen duent-se a terme, mitjançant programes que constitueixen la carrera investigadora. Per exemple, el programa predoctoral de formació d'investigadors es consolida, amb una inversió de 16 milions d'euros, amb una entrada 295 nous doctorands, un total de 985 si tenim en compte els doctorands en curs. Aquesta contribució s'afegeix a la de les mateixes universitats i altres institucions, com el ministeri, i permet un ritme d'uns mil quatre-cents nous doctors anuals a Catalunya. Aquest ritme sostingut hauria de permetre assolir 24.000 investigadors que necessita Catalunya el 2008, segons les previsions del pla de recerca i innovació, el PRI, i arribar als objectius de la Unió Europea per al 2010.

Estem en la línia. Consolidem programes postdoctorals d'incorporació i estabilització. Els programes «postdoc» recents, de l'etapa del conseller Solà, Beatriu de Pinós –dos anys de durada–, compta ja amb 211 contractes i beques, als quals el 2007 destinarem 5,8 milions d'euros. El programa excel·lència ICREA, en les seves dues modalitats –júnior, cinc anys, i sènior, indefinit–, ja ha incorporat 155 investigadors, amb un pressupost d'11,7 milions d'euros, la qual cosa suposa un creixement del 46 per cent en relació amb l'any anterior.

Per tant, podem considerar-nos l'any en què hi ha la consolidació de les modalitats d'incorporació d'investigadors d'empresa. Les dades de l'INE ens diuen ja que l'impuls que estem donant ens permet superar les previsions del pla de recerca, que fixava per al 2008 un 45 per cent d'investigadors a empreses. Concretament, hem incorporat enguany quaranta-cinc nous investigadors, vint-i-set el 2006, i en el Beatriu de Pinós - empresa s'estabilitza en vint-i-set nous..., per vint-i-nou l'any ante-

rior. I entren amb força els ICREA júnior - empresa, amb quinze nous contractes.

La recerca es produeix en grups, que són la unitat funcional que genera resultats, sols o en xarxa. El 2005 es va fer el mapa de grups, i s'hi van introduir paràmetres de transferència en els criteris de valoració. I això va permetre identificar gairebé un miler de grups, als quals donem suport amb un pressupost que creix el 49 per cent enguany, en relació amb l'any anterior; arriba als 8,1 milions d'euros. I continuem l'aposta per les grans infraestructures de recerca. Al supercomputador Mare Nostrum, al Sincrotró, que vaig anar a visitar fa pocs dies, continuen les obres sense parar, amb milions i milions d'inversió, com no podia ser d'altra manera.

I, per tant, estem totalment en la línia traçada pel Pla de recerca i innovació, el PRI, totalment en aquesta línia. Que ens queda lluny la punta d'Europa? Sí, però és que, és clar, d'on sortíem? De la cua d'Europa, sortíem –de la cua d'Europa! Ara nosaltres estem en una via d'acceleració ràpida.

I vostè em demana, senyor diputat, línies. Efectivament, amb el dèficit fiscal sempre per davant. Perquè, és clar, sempre diem «amb relació al PIB». Perdoni, amb relació al PIB menys 10 per cent; llavors sabrem que potser estem a nivells avançadíssims, perquè, és clar, quan ens treuen el 10 per cent, eh?, resulta que la ràtio és diferent. Deixem-ho, això; no serveix per a res lamentar-se.

Malgrat tot –malgrat tot–, hem de fer, precisament perquè tenim uns recursos escassos i limitats, un esforç de racionalització i d'endreçar. I endreçar –paraula d'aquestes que podríem apadrinar–, endreçar vol dir ordenar, vol dir prioritzar. L'excel·lència es prima; la no-excel·lència es sanciona. Això és així, aquí i a tot el món. I això s'ha de fer, perquè hem tingut un creixement molt important, però ara què cal? Endreçar i consolidar. I aquesta tasca no és grata. I això vol dir que hi ha d'haver autoritats científiques que la facin, autoritats científiques. Hi ha models a Europa, eh?, hi ha models a Europa d'agències de la ciència amb comitès científics que fan aquesta funció. Per tant, endreçar, ordenar; això és el que ens toca fer a nosaltres. I consolidar el pressupost.

Dos, efectivament, vostè posa el dit a la nafra: altres administracions també fan polítiques de recerca. Hi ha grans ajuntaments, diputacions que tenen algunes línies. Ens hem d'alinear –alineat. I per alinear-nos hem de fer pacte. Diu: «Per què és necessari el pacte?» Doncs, per això, entre altres coses, perquè hem d'alinear les diverses polítiques de subvenció i finançament que hi ha al país sobre temes d'investigació, perquè, si no, creiem «xiringuitos», paraula molt pròpia que sempre utilitzo, perquè és veritat: no potser que cadascú dispari pel seu compte, no! Aquest país és petit, som 7 milions de persones, i amb un PIB restrictiu. Hem de posar-nos d'acord en quines són les línies prioritàries: Generalitat, ajuntaments, caixes d'estalvi que tenen les seves fundacions on també s'inverteix en investigació, ens hem d'alinear...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...si no, no serem eficients.

No sé si hi ha rèplica... Li contestaré algunes coses més.

Gràcies, senyor president.

El president

Em temo que hi haurà rèplica. Té, doncs, la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ja veig que he quedat curt a l'hora del temps, no? Evidentment, això el bo dels debats que permeten, precisament, dedicar temps a la reflexió, a poder parlar, a poder discutir –i no solament erosionar, eh?–, que és el que convé i el que necessita aquest país.

Evidentment, vostè ha parlat de recerca molts cops, no?, i ha parlat de moltes dades econòmiques i del creixement, no solament sostingut sinó espectacular, que hi ha hagut darrerament, no?, en aquests darrers quatre anys. De tota manera, vostè ha parlat que, evidentment, s'ha d'endregar i s'han de primar aquells que fan bona recerca, que fan bona investigació, que fan bona transferència de coneixement. Però deixi'm que li digui també que, òbviament, la recerca, la investigació, també requereix..., vostè sap que no sempre acabem dient eureka, no?, vol dir que hem descobert..., sinó que moltes vegades la investigació pot ser que no acabi sortint bé, tot i que és important, doncs, que dintre d'aquesta carrera científica, dintre d'aquests investigadors, d'alguna manera, hi hagi la possibilitat que també es doni oportunitat als que excel·leixen, i també a tota aquella gent que en un moment determinat pot arribar a excel·lir, i per tant donar oportunitat també a joves investigadors que han de tenir l'oportunitat de poder accedir a aquests centres de recerca, precisament perquè els joves, que no solament són el futur, sinó que són el present de la societat, també tinguin oportunitats.

Jo només li ho demanaria un altre cop: acabin de concretar el pacte nacional per la recerca. Amb qui compta, eh?, quins agents? Ja me n'ha parlat una miqueta, però, en tot cas, quines línies d'actuació estan previstes? La llei de la ciència formarà part d'aquest pacte? Ha de ser posterior, segurament, eh? Així s'ha decidit, suposo, però bé...

I, bàsicament, també la implicació del món de l'empresa. Jo penso que és primordial i fonamental que, si volem dibuixar, com li deia, l'economia del segle XXI, una economia moderna, una economia que pugui competir i amb què puguem posar el nostre país a Europa i al món, és important que l'emprenedor s'hi impliqui. És a dir, segurament que s'ha acabat aquella època en què les empreses només produïen metres i metres de teixit, sinó que ara hem de produir menys metres i hem d'apostar per la qualitat, per la innovació. Això mateix ho podríem trobar..., conec el món del tèxtil, conec el món dels carnis, etcètera. En molts casos, el cervell l'hem de tenir a Catalunya, i segurament algun dels aspectes els hem d'internacionalitzar o els hem de portar a fora, eh? No

únicament hem d'apostar per mà d'obra barata. Per tant, per afrontar aquesta economia és important, doncs, que aquest pacte nacional arribi a bon port.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, reprenc el fil. Vostè m'ha demanat pacte i interlocutors, i bé, és un acord de govern, és un acord de govern que marca calendaris, pràcticament, de tots els quatre pactes que hi ha sobre la taula. Aquest no és..., no és estrany aquest objectiu.

Per tant, abans de l'estiu la intenció és ja constituir –a part de les comissions que creem a les universitats, bilaterals– grups de treball amb els agents socials i econòmics del país, els quals participen en l'acord estratègic, ampliat, evidentment, a altres institucions que hi tenen a veure. Els centres de recerca hi han de tenir alguna cosa a dir; els parcs científics hi han de tenir alguna cosa a dir, eh? Per tant, sindicats, patronals que estan a dintre de l'acord estratègic, més les universitats, més els centres de recerca són com a mínim, i Administració, els cinc principals actors de qualsevol acord sobre recerca i innovació.

Això pel que fa als agents, abans de l'estiu ja aquesta comissió ha d'engegar. En paral·lel, tindrem ocasió –i hem començat a fer contactes amb els partits, tots els partits, tant els que donen suport al Govern com que els que no– per intercanviar una mica impressions i l'índex del debat. A la tardor s'avança en base a documents i la idea és que al llarg de l'any que ve, a primers de l'any que ve es pugui arribar a algun tipus d'acord.

En quina línia ho deia vostè, ho apuntava? És evident que tenim capital humà, molt bon capital humà, excel·lents recercadors. Tenim en el món de l'empresa gent molt innovadora, però a vegades el que ens falta és la gestió que d'aquest capital humà se'n tregui tot el rendiment possible. I això passa perquè els qui tenen el control del pressupost, que són les administracions –ho deia abans i en reprenc el fil–, alineïn les seves polítiques, marquin objectius clars i donin indicacions clares al capital humà bo que tenim a la universitat, el capital humà bo que tenim a les micro, mitjanes i grans empreses. Amb els bancs i les caixes, en la mesura que tenen polítiques de suport des de les seves fundacions a aquest sector, hem d'anar d'acord. La mateixa Administració de la Generalitat, com, per exemple, en algun departament ja està passant, com que fa una demanda d'investigació i posa diners a la investigació, això s'hauria d'anar reproduint, això no només és vàlid per a salut, aquest esquema, és vàlid per a altres. De fet, si fem comparatives amb models com el finlandès, veurem que en la despesa universitària en recerca estem pràcticament ratllant el límit i, en canvi, el que falla és la despesa que ve d'altres administracions sobre la universitat, on estem a la cinquena part del que tocaria. I, per descomptat, falla la inversió privada en recerca, on estem a la tercera part de la que convindria.

Per tant, el Govern crec que té l'obligació d'aixecar fons que vagin a la recerca universitària i que no surtin només del Departament d'Universitats, on s'està fent, com veu vostè, un esforç enorme, ingent. Hem d'aixecar altres fons, si no, no atraparem la velocitat, l'acceleració necessària per arribar a aquests posicionaments del nord d'Europa.

Per tant, vostè que és un diputat del territori sap que quan es produeix la sinergia entre empresa, universitat i Administració, oli en un ull –oli en un llum–, perquè estem detectant clústers de recercadors que lliguen amb clústers d'empreses i que a la vegada l'Administració hi creu i lidera. I això va com una seda. I no poso exemples, perquè me'n deixaré algun i s'empiparan, eh? Però tenim clústers a Tarragona, tenim clústers a Girona, tenim clústers a Lleida, tenim clústers a la part central de Barcelona que estan en aquesta direcció, que és la millor de totes: quan hi ha una sinergia, una sintonia entre el món de la recerca i darrere segueix l'Administració i el sector econòmic. Llavors és perfecte.

Per tant, sobre les bones pràctiques que tenim i que també fem –copiem, diguem-ne, perquè es tracta de copiar els millors–, crec que hi ha tot un camí traçat que caldria validar-lo socialment amb el pacte, perquè hi hagi una validació social, que no sigui decisió d'un govern tripartit avui, catalanista i d'esquerres, i demà d'un altre i demà passat d'un altre, no, sinó que hi hagi un acord nacional de cap a on anem, perquè això és molt seriós, ens hi juguem les garrofes i el futur del país, senyor diputat.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre en punt.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actitud del conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (tram. 317-00044/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Señor presidente, señor Montilla, en las últimas semanas hemos visto algún tipo de declaraciones de alguno de sus consejeros, en concreto el *conseller* Huguet, en relación con una posible..., o a lo que todo el mundo ha entendido como un boicot a la utilización del puente aéreo Barcelona - Madrid, y nos gustaría saber cuál es la opinión de su Gobierno respecto a este tipo de actitudes y respecto a este tipo de comentarios, que desde luego, teniendo en cuenta la *conselleria* de la que provienen y teniendo en cuenta que hablamos de industria, de comercio y de turismo... ¿Qué relevancia le da usted a este tipo de declaraciones?

Muchas gracias.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, vostè, una mica, sempre fa de l'anècdota un principi bàsic, no?, d'actuació. I no actua mai en base als principis i als temes que de veritat preocupen a la gent, com vostè diu, no?

Miri, el conseller Huguet està fent una bona feina, eh?, la del dia a dia, que és la de veritat, la que importa a la gent, no les anècdotes que sembla que li importin a vostè, més quan fa una interpretació de les paraules del conseller que no s'ajusten a la veritat, i vostè ho sap. El conseller en cap cas va parlar de boicot.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, señor presidente. El señor Huguet dijo que le parece que «la sociedad catalana lo que tiene que hacer es liberarse del puente aéreo, del que es absolutamente cautiva, para ir a otros aeropuertos de menos coste que realmente nos conecten con el mundo.» A eso usted lo llamará como quiera, pero de eso se dice «boicot», de eso se dice que es un llamamiento a no utilizar una empresa, en este caso, o no utilizar un servicio que se llama «puente aéreo».

Pero, en cualquier caso, usted dice que nosotros hablamos de lo que no le preocupa a la gente. Pregúntele usted lo que piensan a los empresarios catalanes de este tipo de comentarios, pregúntenles ustedes a los rectores de las universidades el trabajo que está haciendo el señor Huguet, pregúntenles ustedes la situación que hay en las universidades con ese trabajo. Usted sabe perfectamente que en esta *conselleria* están fallando muchísimas cosas, sobre todo en el ámbito universitario. Por tanto, esa situación maravillosa del buen trabajo de que usted habla desde luego no se corresponde con lo que de verdad les preocupa al mundo universitario y a los rectores de esas universidades.

Y, por otro lado, le debo recordar que en Cataluña, por desgracia, con declaraciones de este tipo, como en el caso de los Juegos Olímpicos de Madrid 2012, ya hemos sufrido y ya han sufrido la industria catalana, los comerciantes y los productos catalanes situaciones desagradables, situaciones provocadas por otros agentes. Y en este caso usted dice que no hablamos de lo que les preocupa a los ciudadanos. Pues a los ciudadanos les preocupa tener gobernantes, tener consejeros que hagan el trabajo y no hagan ruido, y no hagan este tipo de declaraciones. Y si a usted le parece una anécdota el boicot que sufrieron los productos catalanes, si a usted le parece una anécdota la situación que provoca que un *conseller* tenga este tipo de actitudes, a nosotros nos parece que es muy grave, y a muchos ciudadanos y a muchos empresarios y a muchos comerciantes catalanes también. (*Remor de veus.*)

Por tanto, le pediría que diera un golpe encima de la mesa, literalmente, y pudiera ordenar a su Gobierno que no haga este tipo de declaraciones, porque este tipo de declaraciones lo que fomenta es la confrontación, el enfrentamiento entre catalanes y el resto de españoles, y a la vez perjudica nuestra imagen en España y en el resto de Europa.

Por tanto, señor Montilla, a usted no le importará, pero a muchos catalanes sí que nos importa la imagen que se dé de Cataluña...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Por tanto, por favor, tenga en cuenta las peticiones de muchos ciudadanos empresarios, comerciantes catalanes.

Gracias.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, si tant li preocupa la imatge de Catalunya, miri vostè també de fer segons quines declaracions, que precisament al que no ajuden és que de Catalunya hi hagi una bona imatge, perquè donen vostès una visió absolutament distorsionada del país.

Dit això, jo no estic aquí per fer història i parlar d'etapes passades. Vostè ha parlat en concret d'unes declaracions del conseller que jo he precisat. En cap cas va parlar de boicot. El que va fer és descriure una situació que és real. No tothom, quan vol viatjar a l'estranger, passa per Madrid. Vostè segur que ho ha fet moltes vegades, que ha anat des de l'aeroport del Prat mitjançant altres *hubs* –Schiphol, París, Londres o Madrid–, i, escolti, vostè agafarà el pont aeri o l'AVE, si vol, eh?, dintre d'uns mesos, per anar a Madrid; faci el que vulgui, que és el que fan els ciutadans de Catalunya.

I, miri, respecte a altres temes dels quals vostè ha parlat, el conseller, certament, té una tasca no fàcil, no?, però no dubti que està treballant i que treballarà per solucionar els problemes que ara tenim; per exemple, també al camp de les universitats, del qual vostè parlava. Després de la reunió del dijous amb els rectors catalans, aquesta reunió és un clar exemple de no amagar-se, sinó d'afrontar i solucionar els problemes. Per solucionar els problemes calen recursos, els que recull el pressupost, els que recollirà el Pla d'inversions plurianual que en aquest moment s'està elaborant, d'acord amb les universitats. Així es farà, no es preocupi vostè.

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política laboral i les previsions d'aplicació de l'Estatut en aquesta matèria (tram. 317-00047/08)

Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, abans d'ahir, primer de maig, els sindicats catalans es varen manifestar per commemorar la data. El meu grup parlamentari va ser al costat del moviment sindical participant en les mobilitzacions, com cada any, i volem recordar-ho avui que justament es compleixen trenta anys de la legalització del PSUC, el 3 de maig del 77.

Creiem que és necessari que el Parlament tingui presents en el seu debat polític les demandes i reivindicacions dels sindicats catalans. Per això pot ser útil repassar les declaracions de Comissions Obreres, de la UGT o de la Unió Sindical Obrera. Els sindicats volen lluitar contra la precarietat laboral, tant contractual com salarial, per potenciar l'ocupació estable i reduir la temporalitat; donen suport explícit a l'aplicació de la Llei de la dependència i a la Llei d'igualtat, i reclamen mesures amb relació a la política industrial, una política d'immigració que garanteixi drets socials i polítics, el foment de polítiques públiques de mobilitat i mesures que facilitin l'accés a l'habitatge.

Un tret significatiu de les declaracions és la coincidència dels tres sindicats en la defensa de l'Estatut, que és considerat, literalment, «una excel·lent oportunitat de

trençar amb les polítiques que han ofegat el desenvolupament de la nostra economia i d'establir les bases del progrés futur». N'exigeixen el desplegament, i confien que el Tribunal Constitucional tindrà en compte el consens polític i social que l'Estatut significa i la seva ratificació pel poble de Catalunya. Ens sembla un bon recordatori als governants, als exgovernants i a l'oposició. Hauríem de saber interpretar el que la societat exigeix, abandonar visions derrotistes i aplicar de forma decidida i unitària el nou Estatut.

Els sindicats demanen també una actitud radical contra la sinistralitat laboral. La xacra dels accidents està plenament vinculada a la precarietat i a la subcontractació en cadena, especialment en sectors com la construcció. El nou Estatut, que reconeix la capacitat per articular un marc català de relacions laborals, ens ha d'atorgar instruments com la Inspecció de Treball, que el meu grup considera un traspàs prioritari.

És per això que voldríem conèixer l'opinió del president de la Generalitat amb relació a la política laboral que impulsa el Govern, l'aplicació del nou Estatut i, en concret, pel que fa al traspàs de la Inspecció de Treball.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, em permetrà que abans de respondre concretament la seva resposta aprofiti aquest Ple, el primer just després de la celebració del primer de maig, com vostè deia, per felicitar la mobilització cívica promoguda pels sindicats del país i agrair l'esforç diari, no?, que fan en defensa dels interessos dels treballadors i les treballadores de Catalunya.

El Govern, juntament amb els sindicats i els empresaris, no deixa ni deixarà de treballar per assolir un mercat de treball, un mercat laboral amb un treball estable i de qualitat; i aquest serà, n'estic convençut, un èxit de tots plegats. Tot i això, cal recordar que encara que no deixarem de treballar, ja que tenim reptes importants, com l'eradicació dels accidents laborals o la igualtat de sou entre homes i dones, ens trobem en un moment bo. Mai a Catalunya havia treballat tanta gent i, per una altra banda, els contractes estables augmenten de forma satisfactòria.

Però, en resposta més concreta a la seva pregunta, com vostè sap, l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre la funció pública inspectora en tot allò que regula l'apartat 1 del mateix precepte, i preveu que, per mitjà dels mecanismes de cooperació que determina el títol cinquè de l'Estatut, s'estableixin les fórmules de garantia de l'exercici eficaç de la funció inspectora en l'àmbit social. També en el marc de l'acord estratègic està consensuat amb les organitzacions empresarials i sindicals el traspàs de la Inspecció de Treball i les condicions de la seva tasca a Catalunya. I estem treballant en vies de col·laboració amb el Ministeri de

Treball i Afers Socials per evitar duplicitats d'inspeccions a les empreses.

En aquest sentit, i tot i recollint els preceptes de l'Estatut, el Govern s'ha fixat, entre els quaranta objectius de desenvolupament de l'Estatut per a aquesta legislatura, el d'exercir la Inspecció de Treball, i no dubti, senyor diputat, que així serà. Crec que serà una mesura important que pot millorar la qualitat del treball a Catalunya i que augmentarà sensiblement l'autogovern en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les opinions expressades pel president del Partit dels Socialistes de Catalunya (tram. 317-00045/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo voldria saber quina valoració fa el president de la Generalitat i primer secretari del Partit dels Socialistes de les opinions de l'expressió de la Generalitat i president del Partit dels Socialistes de Catalunya respecte al nou Estatut i respecte a l'actitud del president del Govern espanyol.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Miri, senyor diputat, l'expressió Maragall té tot el dret d'expressar-se i d'expressar les seves opinions, i aquest Govern respecta les opinions de tots els catalans i catalanes, però la nostra obligació i la nostra convicció és l'aplicació i el desplegament de l'Estatut, que és el que estem fent i el que farem.

I, dit això, senyor Piqué, amb tota amabilitat, ens trobem en una sessió de control al Govern i al president, no al primer secretari del PSC. Per tant, tampoc no entenc que vostè em demani una valoració sobre un tema que no té res a veure amb l'acció d'aquest Govern, sincerament.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

M'acaba de deixar estupefacte, senyor president (*riall*); però a mi i estic segur que a tots els ciutadans

que estan mirant aquesta sessió... (*Remor de veus.*) No, permeti'm que li ho digui –permeti'm que li ho digui–, clar...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president, perquè estic segur que l'estupefacció és compartida. (*Rialles.*) Miri, el problema és un problema de govern, senyor president, i és un problema d'haver definit correctament les prioritats polítiques. I vostè, que té la responsabilitat avui de presidir la Generalitat, tenia també i té la responsabilitat de ser el primer secretari del Partit dels Socialistes, que era el màxim responsable polític de l'anterior Govern, presidit pel senyor Maragall. I vostès varen establir una prioritat política, que va ser un nou estatut que no demanava ningú. I ho varen plantejar per erosionar el Govern de Convergència i Unió, i ho varen plantejar per motius tactivistes i partidistes. I això, m'ho haurà de reconèixer, ha sortit malament perquè les prioritats polítiques s'han de plantejar de manera correcta.

Jordi Pujol va governar, bé i malament, va fer coses bones i coses dolentes, però durant els vint-i-tres anys de govern mai va plantejar la reforma de l'Estatut, i sabia de què parlava –sabia de què parlava–, no només com vostès diuen, perdonin-me, simplement perquè hi havia un pacte amb el Partit Popular els últims anys, no, no..., vint-i-tres anys, perquè el que sabia és que l'Estatut que hi havia era un magnífic instrument per fer coses. I al final aquest nou Estatut, que vostès ens varen vendre en el seu moment com la solució dels problemes, s'ha convertit en el problema. Ahir mateix el conseller Castells en el debat de pressupostos reconeixia que per millorar el finançament no calia un nou Estatut. I jo li vaig agrair aquest reconeixement. I ara estem veient que, amb relació a la gestió de l'aeroport de Barcelona, tampoc calia el nou Estatut. Ni per transferir les rodalies. Que es podia fer abans. I així, tantes i tantes coses. Ni per fer factibles i materials les inversions de l'Estat.

Miri, això s'ha fet malament i no em digui que no és un problema del Govern. És un problema del Govern. S'ha fet malament. S'ha fet a través de traïcions. No ho dic jo només, ho diu també l'expresident de la Generalitat. Es va fer sense iniciativa ni del tripartit ni del PSC, i em refereixo tant a l'Estatut que va sortir d'aquí el 30 de setembre com a l'Estatut que després va sortir de les Corts espanyoles. I vostè ha fet unes declaracions aquests dies que jo li haig de corregir; ha dit: «Sense Rodríguez Zapatero no hi hauria Estatut.» És mentida, tindríem el que teníem...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i anava bé. Acabo, senyor president.

Governin i prenguin decisions. Jo li demano que escolti les opinions autoritzades; entre elles, per exemple,

les de l'abat de Montserrat, que vostè coneix perfectament.

El president

Senyor president de la Generalitat, pot respondre.

El president de la Generalitat

Miri, ja he dit que no tinc gaire interès a polemitzar amb la interpretació que vostè pugui fer de les paraules del president Maragall, que respecto molt però comparteixo molt poc. Estic plenament convençut que l'aportació que el president Maragall ha fet a Catalunya serà més i més valorada amb el temps, i que ell mateix acabarà reconeixent que aquesta aportació és molt important. I com ell mateix havia dit, tots els esforços hauran valgut la pena.

I estic convençut que jo, com a president, i el Govern fem el que ara toca, que és treballar per fer efectiu i aplicable el que diu i preveu l'Estatut, una llei vigent per a tothom, també per a vostè, senyor Piqué. Vostè no la va votar; jo entenc que òbviament per a vostè no és una prioritat. Ho era per al Govern; ho va ser per a la majoria d'aquesta cambra; ho va ser també per a la majoria de les Corts Generals, i ho va ser per al poble de Catalunya, que ho va ratificar en referèndum. Per tant, és una llei vigent per a tothom i que ara comença tot just a desplegar-se. Vostè ha citat un parell d'exemples pels quals no calia l'Estatut, segons la seva visió. Per a molts altres sí que fa falta. Per a aquests també, però per a molts altres també. Per a la Inspecció de Treball, per exemple; per assegurar-se un nivell d'inversions equivalent al nostre PIB, entre altres coses. I per a moltes altres: les quaranta mesures de desplegament de l'Estatut que aquest Govern preveu per a aquesta legislatura. Per fer tot això calia l'Estatut.

Per tant, senyor Piqué, i tant que valia la pena!

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00046/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Aquests dies el president Maragall s'ha encarregat a la seva manera de confirmar alguns..., diguem-ne que secrets a veus. I, coses de la vida!, també hem vist precisament el cap de l'oposició esquinçar-se els vestits –això sí, en aquest cas sense caure del cavall– perquè el president Maragall hauria revelat –oh!, meravella de les meravelles–, també, que Zapatero el preferia a vostè abans que a ell. És clar que el preferia a vostè com a candidat del PSC, no com a president de la Generalitat, perquè ja se sap que Zapate-

ro preferia el senyor Mas. I el senyor Mas també es prefereix a si mateix, perquè ja ho deia (*remor de veus*) el poeta Terenci, molt modest ell, que totes les seves esperances estaven dipositades en ell mateix, no?

Bé, en tot cas, les coses són així i, com deia el poeta, és millor de saber-les i de poder-les explicar. Per això precisament la revelació del president Maragall pot ser..., i algú ha dit que és impertinent; jo en aquest cas crec que pot ser impertinent però no és inoportuna i, a més a més, molt actual perquè hem llegit també aquests dies als diaris que el primer partit de l'oposició ara sembla que fia tot el seu futur en l'esperança que el PSOE o el Partit Popular els necessiti per governar a Madrid. Evidentment això vol dir que entenen que hi ha Govern d'entesa per molta estona, no?

Però, és clar, aquí ens trobem precisament que mentre el senyor Duran Lleida ja ha sortit al mercat, doncs, el senyor Mas una vegada més –i això té relació amb el que deia el president Maragall– només vol un maridatge amb el PSOE, si el PSC canvia de soci o d'aliat a Catalunya. Per tant, no deixa de ser una difícil equació, perquè Duran serà ministre si Mas és president de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

En tot cas, ja se sap, senyor president, que nosaltres compartim... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ridao i Martín

Nosaltres, senyor president, compartim... (*Persisteix la remor de veus.*) No es posin nerviosos...

El president

Senyor Ridao, un segon, si us plau. (*Pausa.*) Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Ja se sap, senyor president, que nosaltres compartim només a mitges les paraules de Maragall. El que no va valer la pena segurament va ser el pacte Mas - Zapatero, que és el que va malmetre aquest gran objectiu col·lectiu que va ser l'Estatut del 30 de setembre. I ara ja se sap que després d'aquell fracàs col·lectiu, almenys segons nosaltres creiem, el catalanisme es debat –això sí, entre unes bones dosis d'escepticisme i pessimisme en les seves relacions amb Espanya– entre haver d'acceptar la *conllevancia* o el peix al cove, o bé un autèntic canvi de *statu quo*.

I, en aquest sentit, com deia Lord Byron, l'adversitat és el camí de la veritat. (*Rialles.*) Dic això perquè hem d'estar preparats per al proper pols amb l'Estat, i l'Estatut durarà el que durarà. I per això hi ha temes importants de cara al futur, com les infraestructures, la recerca, la immigració, l'habitatge, que són...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...acabo, senyor president–, que són matèria precisament dels pactes nacionals que ha engegat el Govern. (*Remor de veus.*) Fa uns dies també el cap de l'oposició...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...en un sobtat –acabo, senyor president– atac de realisme ens va dir que vol col·laborar i que li proposa un mètode... (*forta remor de veus*), un mètode de treball.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Li ha proposat un mètode de treball... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades i senyors diputats, vostès, si parlen, impedeixen que el senyor Ridao acabi. Senyor Ridao, acabi d'una vegada.

El Sr. Ridao i Martín

Sabem que el Govern ja hi està treballant des de fa algun temps i volem saber en quina direcció i, precisament, amb quin calendari.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè deia, aquest Govern ha proposat quatre pactes a les forces polítiques de l'oposició i també a les formacions socials i econòmiques del país i als municipis, no? Ho vaig dir el dia de la meua investidura i m'hi reafirmo: el Govern tindrà la mà estesa per tractar els grans temes de país amb tothom. I també ho hem ofert, com vostè sap, en el terreny del desplegament estatutari, eh?, tot i que no tothom s'hi ha volgut, no?, implicar amb la mateixa intensitat.

Tot i això, també, en aquest terreny el Govern treballarà sense descans per fer el desenvolupament més àgil i profitós, per al país, possible, no?

Miri, respecte als pactes. Pacte nacional per a l'habitatge. L'objectiu és, pel que fa al Pacte nacional per a l'habitatge, que en aquest moment ja es disposa d'una proposta exhaustiva, molt treballada, que ha permès començar el debat públic al voltant dels seus continguts. La proposta presentada ha estat inicialment valorada positivament per diferents agents i partits polítics. I, per tant, l'objectiu que tots plegats hauríem de tenir és el de veure si som capaços abans de l'estiu de tancar aquest

acord; un acord per un pacte que va més enllà d'aquesta legislatura i que és un objectiu de país.

Pel que fa al pacte per a les infraestructures, estem davant d'un pacte que va més enllà, també de les inversions en la xarxa viària, ferroviària, o les instal·lacions en aquest cas portuàries o aeroportuàries. També afecta altres inversions en matèria d'aigua, de residus, d'energia, de telecomunicacions. I, en aquest sentit, en un termini relativament breu hi haurà una proposta inicial sobre la qual debatre. I crec que en el segon semestre de l'any que ve hauríem de ser capaços també d'arribar a aquest acord en aquesta matèria. Un pacte també que hauria de tenir com a objectiu anar més enllà d'aquesta legislatura.

El pacte nacional per a la recerca, el desenvolupament i la innovació haurà de tenir en compte, òbviament, l'evolució de l'actual Pla de recerca i innovació, que, com vostès saben, finalitza l'any 2008, que és la figura bàsica de gestió d'aquestes polítiques per tal que les conclusions objectives d'aquest informin i condicionin el pacte que pretenem signar, i que el contingut del pacte deixi molt clars els trets principals del futur pla de recerca i innovació 2009-2012. Per cert, que també aquest pacte haurà d'incloure l'elaboració de la nova llei de la ciència, que és un tema que tenim pendent.

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació del mercat de treball (tram. 317-00048/08)

La següent pregunta la formula l'honorable senyor Josep Maria Rañé, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, venim d'una setmana en què s'han produït fets rellevants en relació amb el món del treball. En primer lloc, va ser publicada l'enquesta de població activa, el primer de maig, i la celebració del Dia Internacional de la Seguretat i la Salut en el Treball. De les dades estadístiques podem afirmar sense faltar a la veritat que avui treballen a Catalunya més persones que mai en la seva història; quasi tres milions i mig de persones, dos milions d'homes i un milió i mig de dones. Amb aquests resultats hem avançat en temps i quantitat els objectius que tot Europa vol assolir dintre de tres anys. I això ha estat possible perquè la nostra economia és capaç de crear prou llocs de treball perquè les dones s'han incorporat al món del treball –val a dir al món del treball retribuït, perquè les dones sempre han estat en el món del treball–, i l'arribada i la incorporació finalment ordenada, amb drets i deures, de moltes persones vingudes de fora.

Senyor president, vostè coneix la importància que el nostre grup dóna al treball. Del treball depèn que cada persona pugui, amb el seu esforç, realitzar el seu projecte vital. No és, doncs, d'estranyar que considerem in-

destriable que aquest treball tingui, hagi de tenir forçosament també, condicions de dignitat. Avui Catalunya està guanyant la batalla de la quantitat de l'ocupació i properament també acabarem guanyant la batalla de la qualitat de l'ocupació si reduïm l'excés de temporalitat i la sinistralitat. Estem segurs que ho aconseguirem. I ho aconseguirem perquè en algun d'aquests temes anem caminant pel bon camí, però hem de perseverar.

Hem tingut en l'últim any més de mig milió de contractes indefinits que ens han permès reduir la temporalitat fins al 23 per cent. Però estem encara al 23 per cent. Hem de perseverar en aquesta lluita contra la temporalitat. De sinistralitat laboral no en patim un excés: ens sobra tota. En els tres últims anys s'ha aconseguit reduir un 17 per cent la incidència total dels accidents, i tot i el repunt de l'últim any, ara comença a minvar.

No volem ni podem resignar-nos, i és per això que, essent conscients que el Govern no és qui crea els llocs de treball ni el responsable...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

...dels tipus de contracte –i amb això acabo– ni dels accidents, sí que és veritat que el Govern té coses a fer per aconseguir més i millor ocupació i menys accidents.

Per això volem saber quina és la seva valoració i quines actuacions desenvolupa aquest Govern.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la millora del mercat de treball, la disminució de la sinistralitat i el manteniment de l'actual nivell d'atur, o fins i tot la seva reducció, són objectius prioritaris del Govern. La situació és bona, les perspectives també, però no ens podem adormir i no ho farem. Encara tenim problemes a resoldre; un d'ells, el que vostè m'ha plantejat, que és el dels accidents de treball.

Si bé actualment la sinistralitat laboral se situa en els nivells més baixos des del 2002 i l'índex d'incidència d'accidents de treball s'ha mantingut per tercer any consecutiu per sota de la mitjana espanyola, aquests avanços són encara insuficients.

Amb l'objectiu de reduir la sinistralitat laboral a Catalunya, el Govern ha posat en marxa una sèrie de mesures basades en cinc eixos: més recursos, amb una major inversió en prevenció per part de les empreses; més recursos per a les activitats preventives per part de les mútues d'accidents i malalties professionals; una línia d'ajuts a les empreses de menys de cinquanta treballadors perquè inverteixin en seguretat, i un increment dels recursos que el Govern destina a la prevenció de riscos laborals.

Més compromís, impulsant pactes per a la reducció de la sinistralitat als convenis col·lectius de Catalunya, coor-

dinant l'activitat preventiva de les mútues d'accidents de treball i malalties professionals i duent a terme accions interdepartamentals de la matèria.

Més formació, incorporant els valors de la prevenció a la nostra societat des de l'escola, als instituts i als centres de formació ocupacional i contínua, adaptant la formació a col·lectius vulnerables com joves i immigrants, i impulsant la formació contínua sobre prevenció a les empreses, amb una dotació pressupostària de 5 milions d'euros per al període 2007-2008. Més salut, integrant els diversos registres sanitaris i identificant les malalties professionals. Més sensibilització, vigilància i control, intensificant les campanyes dutes a terme fins ara, destinant més mitjans a les tasques inspectores, obtenint el traspass a la Generalitat de la Inspecció de Treball –un dels objectius–, col·laborant amb els Mossos d'Esquadra, la fiscalia i la judicatura, i incrementant en vint-i-cinc el nombre de tècnics habilitats per fer tasques inspectores, que és un 50 per cent més. En definitiva, la competitivitat del nostre país i de les nostres empreses...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no pot anar a càrrec de la vida i la salut de les persones.

Gràcies.

El president

Té la paraula....

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00049/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè ha dit, amb relació a les manifestacions públiques que ha fet l'expresident Pasqual Maragall, que aquest era un tema que en part era història, que vostè s'ocupa del present i del futur, i a més a més ens ha fet veure que tot això és una opinió purament personal, que no té més transcendència que la que té i que ell s'expressa amb la seva pròpia llibertat, lògicament, d'expressió. Fins aquí no hi ha res a dir, no?

Ara bé, jo també li vull dir una cosa: si aquella gent que va votar que sí, ara farà un any, a l'Estatut en el referèndum, aquells catalans que van votar que sí, ho varen fer en part perquè el partit del senyor Maragall –i, per tant, el seu– i el Govern que ell presidia van demanar aquest sí, no mereixen aquesta gent una mica de respecte? No mereixen aquesta gent que van votar que sí una mica de respecte per part de l'expresident de la Generalitat? I una mica de respecte vol dir un mínim de coherència. És molt preocupant, això, i molt lamentable.

Però no només això. També és molt preocupant que vostè hagi trigat una setmana a pronunciar-se sobre això i hagi deixat que calés aquesta opinió del mateix president Pasqual Maragall. El president de la Generalitat actual, el senyor José Montilla, no ha dit pràcticament ni ase ni bèstia durant una setmana, excusant-se en el fet que no volia crear determinat tipus de polèmiques. Ho torno a dir: aquesta gent que van votar que sí no mereixien aquest respecte també?

I deixi'm dir-li com a punt final –i aquesta també és la pregunta– que encara surto més preocupat d'aquesta sessió de control, perquè ja no són només el senyor Piqué i el PP i el Defensor del Pueblo que presenten aquests recursos, no és només l'expresident Pasqual Maragall: és que els seus socis de govern avui s'han expressat en els mateixos termes. I, per tant, escolti, la pregunta és: com pensa vostè tirar endavant això, amb aquest espectacle que vostès organitzen permanentment?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquí no estem per jutjar, en la sessió de control, l'expresident Maragall, cap expresident de la Generalitat. I, per tant, demano respecte cap a les seves paraules, siguin o no compartides per vostès o per qualsevol membre d'aquesta cambra. Respecte. És el que jo he volgut tenir i el que tindrà: respecte.

I, miri, vostè diu que jo he tardat no sé quants dies a parlar... Jo no estic per comentar l'actualitat política, ni per pronunciar-me sobre les paraules i les declaracions que pugui fer cada dia un expresident de la Generalitat. Estic per dirigir el Govern, estic per presidir Catalunya; presidir Catalunya i liderar el Govern i dirigir el Govern. I això no és fer de comentarista o de tertulià, eh? Vostè, segurament, en això es confon.

Com pensem tirar endavant aquestes coses?, diu vostè. Doncs, miri, com ho estem fent: desplegant l'Estatut; posant en marxa els mecanismes per fer-lo possible, com hem fet; obrint ponències per fer efectius els traspassos; governant i marcant prioritats, amb els pressupostos que es van discutir ahir, amb els projectes de llei, que aquesta cambra ja n'ha vist alguns i en veurà més, que tenen a veure amb les prioritats que vàrem marcar els tres partits a l'hora de subscriure l'acord de govern. Això és el que farem.

I, escolti, l'opinió pública del país està més tranquil·la que vostès, molt més tranquil·la. Miri la darrera enquesta. (*Remor de veus.*) Miri la darrera enquesta i veurà que la percepció de la ciutadania... Vostès estan preocupats per uns determinats temes; la majoria del país sap que les coses van bé, que s'estan fent bé i que es faran bé. Per això estan més tranquils que vostès. Segurament vostès tenen raó, diverses raons, per no estar tranquils.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Vostè, senyor president, demana respecte per l'expressió Pasqual Maragall –ningú li ha faltat al respecte–, però jo li demano respecte a vostè per la gent que va votar que sí a aquest Estatut, que van ser la majoria. I això requereix que vostè digui amb tota claredat quin és el nord, quina és la seva valoració... I això no és fer de comentarista polític, és fer de líder de Catalunya, que és molt diferent –molt diferent–, i ha trigat molts dies a fer-ho.

I deixi'm dir-li una última cosa. Vostès ens reclamen sempre unitat d'acció, oi que sí?; ahir el conseller Castells ens ho va tornar a demanar en el tema del finançament. Doncs, bé, escolti'm, la unitat d'acció és possible sempre que vostès tinguin unitat de criteri i unitat de missatge. Com volen que tinguem unitat d'acció a nivell de país si vostès mateixos, a dintre del mateix tripartit, com s'ha comprovat avui, i dintre del seu propi partit, ni tenen unitat de missatge ni tenen unitat d'acció?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Som nosaltres que reclamem unitat d'acció i unitat de missatge i unitat de criteri de vostès mateixos. I li prego que vostè agafi el lideratge d'aquesta unitat d'acció, de missatge i de criteri.

El president

El senyor president té la paraula

El president de la Generalitat

Gràcies. Miri, no deixa de ser curiós que vostè parli de discrepàncies, no?, entre els membres del Govern o d'un mateix partit, perquè està a la llum que el partit de les discrepàncies és el seu; és el seu, senyor Mas. Parla de discrepàncies el líder d'un partit que al Parlament de Catalunya demana l'autodeterminació i a Madrid suplica un ministeri. Aquesta és la realitat, senyor Mas. Aquesta, i no una altra.

(*Fora remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

— Pregunta al Govern sobre el futur de les emissions de TV3 al País Valencià (tram. 310-00062/08)

En aquest cas, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol i Ferrusola.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, des de la bona voluntat i des d'intentar evidenciar que la nostra acció no és tan patètica com la sessió de govern que

acabem de presenciar (*remor de veus*), i perquè ens estimem i ens estimem la televisió nacional de Catalunya, i des de les ganes de trobar solucions i des de la paciència, sàpiga que hem felicitat –i a vostè en part– totes les gestions fetes a favor de TV3 a València.

Ara per ara, la situació que ens trobem és la següent. El Govern valencià intenta –i no només de paraula– tancar repetidors, i amb tota la sensació que han cremat les naus, no volen retorn. Vostès des d'aquí diuen –ho diu concretament el seu secretari de mitjans de comunicació; entenc que és del tripartit, per entendre'ns– que no en tenen constància i que cal distingir entre qui té i qui no té credibilitat. I els veig, francament els veig als núvols.

Realment, el que acaba passant divendres passat és que tres-cents persones mobilitzades per l'Acció Cultural del País Valencià eviten el tancament de l'emissor de la Carrasqueta. I de moment l'únic que els ha passat de veritat és que els ha arribat una sanció de 300.000 euros, entre d'altres reprimendes.

Vostè ens parla sempre de l'acord de reciprocitat i que està en negociacions. La pregunta és: realment existeix alguna negociació, senyor conseller? Quatre telefonades i un document enviat i no respon és una negociació? S'han reunit mai el molt honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla, i el de la Generalitat Valenciana per parlar d'aquest tema?, si és que els importa. S'han reunit mai? No ha arribat l'hora, senyor conseller, de saber què està fent, no vostè només, sinó tot el Govern que vostè representa?

El president

L'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Manuel Tresserras, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Senyor president, senyor diputat, realment el que estem fent és negociar amb el Govern valencià. I jo mateix he tingut converses repetides amb el conseller Rambla per parlar del futur de les emissions de TV3 i els altres canals de la corporació al País Valencià i dels canals de la televisió pública valenciana a Catalunya.

Efectivament, hi va haver, divendres passat, una anada de funcionaris i policia a clausurar uns repetidors al País Valencià, i hi havia una concentració de persones; aquesta clausura no es va fer. D'aquesta clausura, jo en vaig parlar amb el conseller Rambla i vaig intentar al llarg del dia, després d'aquestes declaracions que vostè citava del secretari de Comunicació, quan encara no se'n tenia constància, al llarg del dia vaig intentar convèncer-lo que des del meu punt de vista el criteri millor era que ell fes pública una nota per comunicar que, mentre duraven les converses, no es procediria a cap actuació ferma per clausurar cap dels repetidors. Ell em va dir que estava convençut que no podrien efectuar o fer efectiva la clausura però que, tanmateix, ells anirien allà perquè comptaven amb una sentència judicial.

El Govern de Catalunya, en la seva negociació, el que no pot fer és intervenir en el procés d'execució o no d'acords judicials, però, en canvi, el que sí que hem de

fer és mantenir vives –i ja he agraït alguna vegada ja el suport de tota la cambra respecte a això– l'oferta de reciprocitat i l'oferta de la legalitat per trobar una solució estable amb el Govern valencià que permeti garantir aquesta mútua recepció de les televisions públiques tant al País Valencià com a Catalunya.

El president

Senyor Pujol, pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Entenc, senyor conseller, que amb la resposta vostè em posa en evidència que de negociació, negociació, no n'hi ha –no n'hi ha–, perquè en part vostè evita de negociar amb la bèstia grossa amb què ha de negociar, que en part el té assegut a la seva dreta. *(Remor de veus. Aclariments posteriors.)*

Ja se sap que abans de les eleccions la sang s'altera, senyor conseller. Ens trobem el president Zapatero regalant castells de Montjuïc; el partit de València, el Partit Popular a València buscant cops d'efecte tancant emissors; vostè quedant-se sol dins del Govern; el conseller Puigcercós, el molt honorable president de la Generalitat senyor Montilla i el ministre Clos rentant-se'n les mans, literalment rentant-se'n les mans. I el senyor Majó, quan se li pregunta..., que de què li parlem, ens respon que de què li parlem. No s'ha assabentat de res, el senyor Majó...

El president

Senyor Pujol, se li ha acabat el temps.

El Sr. Pujol i Ferrusola

...director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo, Convergència i Unió, crec que vostè, fins i tot, creiem en la reciprocitat.

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Hi creiem de veritat. Però vostè actua resignat...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...i fins i tot renunciant a exigir al Ministeri d'Indústria...

El president

Senyor Pujol, se li ha acabat el temps.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president...

El president

És que ja se li ha acabat el temps.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Vostè actua...

El president

Senyor Pujol, no té la paraula. *(Veus de fons.)* Honorable conseller, pot repreguntar. Honorable conseller, pot respondre.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyor diputat, jo crec que l'últim dia li vaig dir que havia fet una intervenció extremadament injusta; jo crec que ara l'ha fet també poc respectuosa. Però la hi respondré exactament. No només hi ha negociació, sinó que el mateix dia de Sant Jordi, a primera hora, vaig poder tenir una reunió de treball amb el ministre Clos, per tal d'assegurar-me que el ministeri facilitaria totes les solucions tècniques que permetessin posar en marxa l'acord polític a què es pogués arribar. Per tant, sí que hi ha negociació.

Fins ara hi ha hagut una situació, de la qual no cap imputar responsabilitat estricta a ningú, de «desencontre» amb el País Valencià. La política d'aquest Govern és que tenim interessos compartits en matèria d'indústries culturals...

El president

Honorable conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...tenim una cultura compartida, i per tant anem a resoldre amb qui sigui, finalment, aquest «desencontre» històric entre el País Valencià i Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Govern sobre els motius de l'acord de traspasar l'eix Ripoll - Olot a l'Estat (tram. 310-00063/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial, el Govern, en la seva sessió de 24 d'abril, va acordar el traspàs de la titularitat de la C-26, de l'eix Olot - Ripoll, en un tram de trenta-un quilòmetres a l'Estat. A què respon, senyor conseller, aquest canvi de competències, aquesta cessió de competències de la Generalitat a l'Estat?

El president

L'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Respon estrictament al fet que el Govern de Catalunya considera una infraestructura estratègica per a Catalunya l'eix Pirinenc, i fent aquest traspàs volem donar a l'eix Pirinenc coherència, homogeneïtat i eficiència en les seves prestacions com a carretera d'altres prestacions.

El president

Senyor Rull, pot repreguntar.

El Sr. Rull i Andreu

Em sembla que ha sigut molt clarificador, senyor conseller. És una infraestructura estratègica i, com que és una infraestructura estratègica, l'ha de gestionar directament l'Estat.

Estem davant d'un fet greu, senyor conseller, un fet que no té precedents, de la cessió de competències pròpies de Catalunya; mai abans no s'havia produït una circumstància d'aquestes característiques. És greu per l'esperit, és greu per la filosofia. Fins ara, la tendència era recuperar competències; vostès enceten la tendència de cedir aquestes competències a l'Estat.

Estàvem preocupats perquè no eren capaços de defensar l'autogovern; ho vam veure en la Llei de dependència. Ara no només no el defensen davant d'agressions exteriors, sinó que el cedeixen, cedeixen les competències de Catalunya, lliurement, a l'Estat, amb aquesta filosofia.

És greu pel contingut, amb això que deia vostè, senyor conseller, de dir: «Les infraestructures bones, les grosses, les estratègiques, les importants, les transcendents, que les gestioni l'Estat; les altres ja les gestionarem des de Catalunya mateix.» La C-26, que és una gran infraestructura, en la qual la Generalitat va invertir molt, que la gestioni l'Estat. La nacional 260, que és bàsicament una carretera secundària, una carretera, si m'ho permet, per anar a buscar bolets, que la gestioni la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la seva filosofia.

És greu també per l'element de precedent, amb quina força, senyor conseller, aniran a negociar el traspàs de noves competències a la Generalitat de Catalunya? Com gestionaran el traspàs de competències en matèria de rodalies? Què els diran? Que les línies potents i importants les gestioni Madrid i que les línies deficitàries i secundàries les ha de gestionar Catalunya mateix? És greu per l'esperit, és greu pel contingut, és greu per l'element de precedent.

Vostè, i lamento dir-li-ho en aquests termes, han protagonitzat un acte d'indignitat nacional, senyor conseller... (*remor de veus*), han protagonitzat un acte d'indignitat nacional, han fet un nou pas en aquest procés de desconstrucció operativa, simbòlica, real, del nostre autogovern.

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Ho lamentem, senyor conseller.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

El seu concepte de la dignitat nacional, senyor Rull, el porta a baixar al concepte de la ignomínia personal. Sap qui presidia i quina majoria governava el Consell Comarcal de la Garrotxa que va demanar el traspàs a l'Estat d'aquest tram de la C-26? Convergència i Unió i el seu nou candidat a l'alcaldia a la ciutat de Banyoles. Punt i a part.

Dit això, senyor Rull, que quedi clar que no hi ha cap venda per fascicles, com va dir el senyor Puig en un moment determinat del debat sobre aquesta qüestió. Que Catalunya no està en venda, tot al contrari, el Govern de Catalunya vol que les seves infraestructures tinguin les màximes i millors prestacions. I en el traçat de l'eix pirinenc hi havia una anomalia que hem volgut ara corregir amb aquest traspàs que permetrà que l'Estat abordi la construcció de les variants de Ripoll i Sant Joan de les Abadesses.

I una cosa no treu l'altra. Fixi's bé, en el terreny de la dignitat nacional, ja li puc anunciar que el Govern de Catalunya, quan toqui, plantejarà nous traspassos de la xarxa de carreteres de l'Estat al Govern de Catalunya, però el fet que ara haguem canviat trenta-dos quilòmetres de la C-26 per cent quilòmetres entre la nacional II i la nacional 260 no té res a veure amb aquest concepte que vostè aplica a la dignitat nacional i que juga en un altre terreny, no precisament en aquest en què vostè vol jugar-la.

Gràcies, senyor president, senyors diputats...

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

————— Pregunta al Govern sobre els equipaments sanitaris del Garraf (tram. 310-00057/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, la pregunta fa referència als equipaments sanitaris previstos per la conselleria a la comarca del Garraf, però més concretament faríem referència als equipaments hospitalaris. En aquest sentit, jo vull recordar que a finals de la dècada dels noranta o fins a finals de la dècada dels noranta en el Garraf hi havia dos hospitals, l'Hospital Comarcal de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú, i l'Hospital Residència Sant Camil, a Sant Pere de Ribes, i ambdós equipaments oferien serveis d'aguts i serveis

sociosanitaris. A partir d'un tracte desigual que van rebre ambdós hospitals i per motius econòmics es va donar lloc a un pacte per a l'ordenació sanitària del Garraf, que va suposar que l'Hospital Comarca de Sant Antoni Abat deixés de prestar servei d'aguts i perdés un servei que, d'alguna manera, havia estat el cavall de batalla i motiu de resistència per part dels ciutadans de Vilanova, que era la maternitat.

I el panorama és que l'Hospital de Sant Pere de Ribes es va convertir en hospital de referència d'aguts i l'Hospital de Sant Antoni Abat com a hospital de referència sociosanitari. I aquest és el panorama fins ara, tot i que des de la comarca, no ja tan sols des de Vilanova i la Geltrú, sinó des de la comarca, repetidament s'ha vingut a dir que els serveis que es presten són insuficients perquè és una comarca que té, per un costat molt de turisme, el municipi de Sitges, però també, per un altre costat, molta segona residència i que, per tant, els equipaments i l'equip professional destinat a la nostra comarca era insuficient per atendre tota aquesta demanda.

Per tant, a nosaltres ens interessa saber quines són les previsions de la conselleria respecte dels equipaments hospitalaris a la comarca del Garraf.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sr. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, nosaltres vàrem iniciar ja el 2004, amb tots els alcaldes del Garraf i també l'alcalde de Cunit, el que anomenem el Pla sanitari del Garraf i, a més, ja hem constituït el govern territorial d'aquest territori.

Com diu vostè és un territori en creixement, un creixement interanual del 3 o 4 per cent de la població, a part, evidentment, dels fenòmens de cap de setmana, que s'estan allargant, per sort, i també dels fenòmens turístics més estivals. I tenim un pla d'inversions que hem anat executant, de molts centres de salut, perquè per nosaltres els hospitals també milloren quan millora la primària, perquè es evident, quan més resolutiva és la primària, menys demanda, en molts casos, tenim a la part hospitalària, no?

I li podria anar dient –està a la seva disposició, per descomptat– totes les inversions que estem fent en el nou centre de salut, precisament a Vilanova; un nou centre de salut al barri del mar, un model amb la ciutat, amb l'ajuntament, sociosanitari, Cubelles, Sant Pere de Ribes, Roquetes, Cunit, Sitges i Olivella, tots programes.

Però amb referència als dos hospitals la decisió que hem pres de comú acord amb aquest govern territorial de salut, és repensar, com diu vostè, quina oferta fem als dos hospitals, és a dir, un hospital multicentre.

És a dir, és veritat que aquesta és una comarca complexa, amb una ciutat de Vilanova, capital, creixent, però també, com vostè sap, Cubelles, Cunit, per l'altra ban-

da, o Sitges, Sant Pere de Ribes estan creixent, per tant, no té sentit. Tenim dues estructures hospitalàries que pretenem que acabin essent gestionades per un únic ens de gestió i portar més serveis a l'Hospital de Vilanova, que ara ja fa més que el sociosanitari, perquè fa, com vostè sap, molta activitat d'aguts, d'urgències, d'imatge mèdica, això que en diem un hospital de proximitat i, de fet, en el pla d'inversions del Departament de Salut ja comptem amb una partida que pot arribar, doncs, a acabar de fer aquesta inversió tan important.

Però la idea fonamental és posar-nos d'acord, no competir. Tenim dos hospitals, un que fa funcions d'aguts i l'altre d'hospital de proximitat, que s'ha d'ampliar i també segurament té moltes més possibilitats de les que tenim ara amb la seva ampliació.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president... Honorable consellera, em sorprèn i em preocupa la seva resposta, no?, perquè en primer lloc, podem compartir les necessitats de repensar els equipaments hospitalaris de la comarca per tal de dotar els ciutadans dels serveis que reclamen i que mereixen, i que no poden rebre a pesar dels esforços dels professionals, però ens preocupa el fet que la notícia que recentment s'ha donat a la comarca, que l'actual alcalde i candidat del PSC a l'alcaldia de Vilanova promet un nou hospital d'aguts amb tots els serveis a la ciutat de Vilanova i la Geltrú, no és més que això, que una promesa electoral, que no sembla que formi part dels plans del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable consellera, té vint segons.

La consellera de Salut

Setze milions d'euros és la inversió que farem a l'Hospital de Vilanova, eh?, i compartim amb l'alcalde portar-hi més serveis. Ara bé, vostè sap, per descomptat, que hi ha proximitat entre Sant Pere de Ribes i Vilanova. No cal fer tots els serveis a Vilanova –no cal fer tots els serveis–, però és evident que podem fer més activitat d'aguts, com l'estem fent, i l'ampliarem.

La idea fonamental és no competir...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Per tant, tindrem ampliació dels serveis d'aguts a Vilanova, tal com ha dit també el seu alcalde.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta al Govern sobre les actuacions en defensa dels usuaris dels serveis de rodalia i regional de Renfe (tram. 310-00058/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, des de la dècada dels anys noranta el servei de rodalia de Barcelona ha passat de 64 a 115 milions d'usuaris, sense que la infraestructura hagi experimentat modificacions, ans al contrari, s'ha anat degradant amb el pas dels anys i les deficiències estructurals continuen.

Les anomalies en els serveis de la xarxa de rodalia de Barcelona i regional de Renfe, des de l'octubre passat han afectat un total d'un milió i mig de viatgers, segons dades donades pel mateix Govern de la Generalitat. Els retards constants al lloc de treball, la manca d'informació, la poca capacitat i freqüència del servei afecten directament la qualitat de vida dels usuaris.

Des del nostre grup parlamentari tenim molt clar que una concepció radial a la inversió i gestió de les infraestructures ferroviàries no té cap sentit i no és competitiva. El centralisme és qualsevol cosa, excepte competitiu, cal un traspass net de pols i palla, però també un mètode de finançament suficientment estable, aspectes aquests en els quals hi està treballant el Govern de la Generalitat, però mentre això no passi entenem, des del nostre grup parlamentari, que cal dur a terme una sèrie d'accions en defensa de l'usuari.

Així, des del Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya s'han impulsat i dut a terme nombroses iniciatives per buscar solucions efectives i immediates a aquestes anomalies. Iniciatives que van en el sentit de facilitar als usuaris l'exercici dels seus drets en els casos d'un mal servei per part de Renfe. Accions com, per exemple, del tipus de donar informació en temps real als usuaris, buscar per part de Renfe mecanismes de transport alternatiu, entre altres.

I és per tot plegat, senyor conseller, que li preguntem des del nostre grup parlamentari quines actuacions s'estan duent a terme en defensa dels usuaris d'aquest servei davant les anomalies de la xarxa de rodalia de Barcelona i regional de Renfe.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable president... Efectivament, senyor diputat, vostè ha assenyalat aquests dos nivells en què se situa la problemàtica de rodalies, per una banda, la de la seva gestió. Vostè sap que existeix la voluntat del Govern d'abordar i fer-ho, a més, sense dilacions, l'assump-

ció de la gestió de rodalies. Però mentrestant tenim, efectivament, un problema, i és atendre els usuaris.

De manera que en la mesura que tenim responsabilitat en aquesta matèria no tingui cap dubte que el Govern ha fet el que havia de fer. Per una banda, s'han dut a terme un conjunt d'actuacions amb relació als actuals usuaris, ens hem adreçat a Renfe, exigint millora dels serveis i proposant un protocol d'actuació per tal de planificar correctament la posada en funcionament del sistema de «devolució exprés», que va anunciar la senyora Álvarez, la ministra de Foment, que consisteix en un sistema de devolució de bitllet íntegre en cas de retard de més de quinze minuts.

En segon lloc, s'han realitzat un conjunt de reunions entre l'Agència Catalana de consum, Adif i Renfe, per tal de millorar el protocol de gestió de les reclamacions dels usuaris, i paral·lelament l'Agència Catalana del Consum, per tal de reforçar els seus mecanismes d'atenció als consumidors, posa en funcionament la possibilitat de presentar una reclamació per via telemàtica.

En conjunt, en concret, l'Agència Catalana del Consum proposa un conjunt de mesures. Primer, l'establiment d'un marc normatiu específic que fixi la garantia de qualitat pel servei de rodalies, perquè actualment tenim que les garanties de la qualitat dels serveis s'apliquen pels trajectes de llarg recorregut, que, evidentment, no tenen les mateixes característiques. Això vol dir, per exemple, que hi hagi l'obligatorietat de tornar el bitllet o de reintegrar, de compensar quan el retard és de quinze minuts, no d'una hora, una hora i mitja com és en l'actualitat.

En segon lloc, l'obligació de retorn del bitllet en cas de retards i establiment de mecanismes per fer-ho. Vol dir que el mecanisme de retorn dels bitllets no comporti noves molèsties per als usuaris, com pot succeir.

En tercer lloc, la millora del sistema de gestió de reclamacions, vol dir la possibilitat de fer reclamacions a través d'Internet, facilitar l'accés de les reclamacions a les estacions, en tots els vagons, etcètera.

En quart lloc, la millora del sistema d'informació a les estacions sobre horaris i pas de trens abans d'accedir a les andanes i a les mateixes andanes.

I, finalment, el protocol d'actuació en cas d'incidències que inclogui la informació als usuaris...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...en temps real.

El president

Senyor diputat... (*Veus de fons.*) Per tant, passaríem a la següent pregunta.

— **Pregunta al Govern sobre el planejament territorial al Camp de Tarragona (tram. 310-00061/08)**

Que la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la regió del Camp de Tarragona és el territori del nostre país que més creix econòmicament parlant els darrers anys; s'ha configurat com una àrea emergent dins del nostre país. Amb l'arribada del tren d'alta velocitat, fa poc més de quatre mesos, s'obre encara més un escenari d'oportunitats, però també de reptes de futur.

Sabem la voluntat del Govern d'endregar el territori, d'equilibrar-lo, de potenciar les oportunitats, la competitivitat i de garantir l'equitat. Aquesta voluntat, aquesta finalitat compartida pel nostre grup parlamentari, necessita, senyor conseller, instruments per fer-la realitat, eines que estableixin un marc a aquest escenari de present i de futur, que marquin criteris i, si em permet dir-ho així, que marquin les regles del joc.

Un territori amb dues grans ciutats, Tarragona i Reus, i tres més que ratllen o superen els 25.000 habitants, Cambrils, El Vendrell i Valls. Un port, un aeroport, l'estació de l'AVE, un pol importantíssim d'indústria química i petroquímica, una zona d'atracció turística d'abast internacional i a tot això, sumat, una climatologia favorable, fortes tradicions culturals, infraestructures de comunicacions, tot un seguit d'elements que cal posar en valor mitjançant una visió global del territori, tant des del punt de vista funcional, des del punt de vista d'usos del sòl, de les seves comunicacions, del transport públic, dels serveis, dels grans equipaments.

I és per aquest motiu, senyor conseller, que volia preguntar-li sobre el capteniment del Govern amb relació al planejament territorial del Camp de Tarragona, dins del marc del Programa de planejament territorial que duu a terme la seva conselleria, i especialment pel que fa referència a les actuacions que s'estan duent a terme en aquest moment i al calendari futur d'aquestes.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern és molt conscient de la importància econòmica, cultural, social del Camp de Tarragona, i naturalment vol dedicar tots els seus esforços i totes les seves energies a garantir i impulsar que el Camp de Tarragona segueixi sent un dels motors del creixement econòmic de Catalunya, com ja ho és.

Ho hem començat a fer amb planejament de caràcter sectorial, en l'àmbit de la protecció del sistema costaner, en l'àmbit del Pla director urbanístic de la química i el turisme, en les inversions en infraestructures, per exemple, l'autovia Reus - Alcover, o en les inversions en sòl industrial i en sòl de caràcter logístic que està desenvolupant-se.

Però més enllà d'aquest planejament de caràcter parcial i/o sectorial, el Govern té molt clar que ha d'enfocar un planejament de caràcter general que abordi la traça i les característiques de les infraestructures, la forma dels assentaments humans i la dimensió d'aquests assentaments humans, i finalment la protecció dels espais oberts i dels espais que s'hagin de preservar d'una forma singular i especial.

Per fer això està duent a terme el Pla territorial del Camp de Tarragona. I aquest pla territorial, com bé sap vostè, senyora diputada, que abraça les comarques del Baix Camp, de la Conca de Barberà, de l'Alt Camp, del Tarragonès, del Baix Camp i del Priorat, es troba en una fase molt avançada d'elaboració i sortirà a consulta pública abans de l'estiu. És a dir que, conjuntament amb molts altres plans que el Govern està acabant d'elaborar i preparar, entrarà en una fase de consulta pública abans del mes de juliol.

Estem duent a terme també un altre pla de caràcter més local, més circumscrit en l'àmbit territorial, que és el Pla director urbanístic de l'espai central del Camp de Tarragona. Aquest és un pla que inclou vint-i-dos municipis en aquest àmbit, i és un pla que tracta de resoldre, a un nivell d'escala més detallat, la coordinació del planejament territorial, l'articulació de les infraestructures, tal com s'està fent en la resta de les principals àrees urbanes del país.

Els treballs es troben en una fase més incipient que l'altre pla territorial parcial, i ha estat encomanat a un equip de la Universitat Politècnica de Catalunya que dirigeix el professor Antoni Font. De manera que esperem poder disposar de les primeres propostes dins del segon semestre d'enguany, i d'aquesta manera donarem al Camp de Tarragona els instruments de planejament i racionalització que li calen.

El president

Senyora diputada... *(La Sra. Segú Ferré renuncia a fer ús de la paraula.)*

— **Pregunta al Govern sobre la política de proveïment d'aigua (tram. 310-00060/08)**

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Senyor president, honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, al Ple del passat 19 d'abril aquesta cambra va debatre una moció sobre gestió de la sequera, i entre els aspectes que es van plantejar figurava la necessitat

d'obtenir recursos procedents del Ministeri de Medi Ambient per tal de finançar alguna de les obres d'abastament pendents a Catalunya. Ens consta que s'han produït avenços en aquesta negociació: unes obres que en aquests moments ja disposen de compromisos, unes obres que s'inscriuen dins de l'estratègia global d'abastament d'aigua a Catalunya.

Per aquests motius volem formular les següents preguntes. Quins avenços s'han aconseguit en les darreres setmanes en matèria de finançament de les infraestructures d'aigua a Catalunya pel que fa a les aportacions del Ministeri de Medi Ambient, i més concretament pel que fa als abastaments de Rialb i la Llosa del Cavall? I en un sentit més ampli, quines són les novetats en matèria d'abastament d'aigua a les conques internes de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament, com vostè deia molt bé, en la darrera interpellació que es va produir parlant d'aquests temes, jo vaig anunciar que en aquests moments hi havia una negociació oberta entre el Ministerio de Medio Ambiente i el Departament de Medi Ambient de la Generalitat pel que feia a dos aspectes.

Un, per a la concreció del finançament d'infraestructures mediambientals, pel que fa al compliment de la disposició addicional tercera. Una molt bona notícia perquè, entre altres coses, per primera vegada es consideraven les infraestructures mediambientals dignes de finançament. I, per tant, en aquest sentit, explicar que finalment es va tancar aquesta negociació i aquest acord, i els resultats són 135 milions d'euros, que són sobre 174 municipis de Catalunya, en obres d'infraestructures, bé sigui d'abastament, de sanejament o de protecció del medi.

El segon aspecte important amb relació a això és que són obres que, per tant, vindran a complementar qüestions que estaven relacionades amb el PSARU i amb el PIHC. Després, i complementàriament amb això, és important assenyalar que en una negociació paral·lela, amb la ministra Narbona i jo mateix, varem arribar a l'acord respecte a dues obres que tenen una crucial importància, com són els embassaments de Rialb i de la Llosa del Cavall.

Pel que fa al primer dels dos, es va aconseguir un acord de finançament del 50 per cent a càrrec de l'Estat, la qual cosa vol dir uns 60 milions d'euros. Pel que fa al segon, a la Llosa del Cavall, un finançament del 40 per cent, la qual cosa vol dir en aquest cas, exactament, a l'entorn d'uns 40 milions d'euros. En aquest cas són obres declarades d'interès general, i, evidentment, per a les quals s'havia demanat fons de cohesió que no s'havien aconseguit fins aquest moment.

Aprofito també l'avinentsa per dir-los que en cap moment, ni aquest departament ni aquest Govern ha considerat cap obra de transvasament dintre de les conques de Catalunya, i que, en aquest sentit, és bo aprofitar per reiterar-ho aquí, quan ja ha quedat bastant clar, de tota manera, en el conjunt dels mitjans de comunicació. Però també em sembla que és lògic reiterar-ho una vegada més. En aquest cas, en els temes d'abastament a Catalunya, no creiem que sigui necessari cap transvasament, sinó bàsicament temes d'eficiència, d'estalvi, de reutilització, del que és les dessaladores, i a partir d'aquí, amb aquestes potes, creiem que garantim l'abastament de Catalunya per molts anys.

El president

Moltes gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern, deuen haver vist que avui hem començat un nou sistema per controlar els temps, de manera que vostès ara poden veure directament el temps, quan intervenen, que inverteixen en les seves preguntes i en les seves respostes. El sistema bàsicament és per facilitar la tasca de tots plegats –d'aquesta Mesa, però sobretot de vostès– en la gestió del temps que han de fer. Per tant, els prego que, a partir de la propera sessió, siguin el màxim de curosos possible, perquè vostès veuen el temps, i no m'obliguin a tallar en el temps exacte, que és el que farem a partir d'ara.

Segona qüestió. Aquestes sessions de control al Govern s'han caracteritzat sempre, en la millor tradició parlamentària d'aquesta cambra i també per imperatiu reglamentari, pel respecte a tothom: respecte al Govern, respecte a l'oposició. Els demanaria també que a partir d'ara continués això així.

Moltes gràcies.

I el següent punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.*) Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

Li volia demanar una qüestió referida a l'ordenació dels debats i precisament al fil de la seva intervenció d'ara. A judici del nostre grup, s'hauria hagut de cridar a l'ordre un diputat que ha mancat al respecte al molt honorable president de la Generalitat, a menys que en català normatiu «bèstia grossa» s'entengui com a sinònim de «principal responsable». I per tant, i a efectes que no constés en acta, demanaríem, si és possible, que l'il·lustre diputat retirés aquesta expressió.

(*El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Amb el benentès de la urgència de temps que ens dona la sessió de control, el que li vull fer avinent al diputat senyor Iceta és que això no dona temps, a vegades, per explicar totes les dites. Hi ha una dita molt popular ca-

talana –i vostè crec que la coneix sobradament–, que es diu que no et donin bou per bèstia grossa.

Si vostè l'entén amb aquest concepte, entendrà perfectament la referència que jo feia al molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, al qual no he deixat mai de dir «molt honorable president de la Generalitat de Catalunya», avui senyor José Montilla.

El president

En qualsevol cas, queda clar, hi insisteixo, el respecte com a norma d'aquesta casa, en la millor tradició parlamentària d'aquesta casa. I que el temps, que es pot veure, bàsicament pretén millorar la gestió d'aquesta sessió de control al Govern.

Interpellació al Govern sobre la reforma de l'atenció primària (tram. 300-00039/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la reforma de l'atenció primària. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. (*Remor de veus.*) Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la atención primaria juega un papel fundamental en nuestro sistema de salud por lo que supone de accesibilidad, integración y continuidad en dos aspectos básicos: la asistencia sanitaria y la promoción de salud. (*Remor de veus.*) Los objetivos a alcanzar en este campo son tres: mejor utilización de los recursos sanitarios, mayor equidad en su utilización y mayor satisfacción ciudadana. La atención primaria debe dar respuesta a los nuevos retos que se presentan, tanto demográficos como profesionales, con la aparición de las nuevas tecnologías.

En los últimos años hemos observado (*persisteix la remor de veus*) un incremento incesante de la actividad de la asistencia primaria...

El vicepresidente primer

Perdó. Un moment..., un moment, senyor Domingo, si us plau.

Senyores i senyors diputats, prego silenci; si han de sortir de la cambra que ho facin amb celeritat i silenci, que permetin seguir el debat.

Gràcies, senyor Domingo; pot seguir.

El Sr. Domingo i Domingo

Gracias. Me refería a que en los últimos años hemos observado un incremento incesante de la actividad de asistencia primaria; desde el año 1983 ha aumentado más del doble la asistencia prestada: 21 millones de visitas en 1983 y 44 millones realizadas en la actualidad.

Hay ciertas tendencias en cuanto a la población que marcan las razones de este incremento. En primer lugar, el envejecimiento progresivo de la población característi-

camente autóctona, con un aumento de esperanza de vida y tasas de nacimiento bajas en los últimos años. Un segundo aspecto: la explosión demográfica, con un aumento de tasas de nacimiento en relación a la población inmigrante, y una cierta recuperación de la tasa de natalidad.

Estos datos contrastan negativamente con las previsiones en su día hechas. Hasta el año 2015 se prevé un incremento entre 800.000 y 1 millón de nuevos usuarios potenciales del sistema de salud.

Pero no solamente se ha producido un incremento global de la población, sino que también observamos o se prevé un cambio en la composición de la pirámide de edad, de forma que, además del incremento de habitantes, de usuarios, también se concentra este incremento fundamentalmente o sustancialmente en la asistencia pediátrica y las personas de más edad.

La asistencia primaria, en consecuencia, precisa de un nuevo modelo de atención primaria. Y de hecho, así se ha puesto y se ha impulsado por parte del Departamento de Salud, fundamentalmente en torno a dos aspectos. Un primer aspecto que hace referencia a un nuevo modelo de atención pediátrica en la atención primaria de salud en Cataluña. Y un segundo aspecto relacionado con la asistencia especializada.

El Departamento de Salud, ante la dificultad de encontrar pediatras, ha elaborado un nuevo modelo de atención pediátrica que hemos conocido ahora, a finales de marzo. Este modelo presenta aspectos relevantes e interesantes; algunos positivos, como es la coordinación a nivel territorial entre los equipos de atención primaria y el hospital de referencia; esto es, la integración de todos los profesionales responsables de la asistencia pediátrica de una zona determinada.

Sin embargo, existen otros puntos sobre los que es conveniente reflexionar. Se especifica que cada niño tendrá un pediatra y una enfermera de referencia, en contraposición al modelo anterior en que únicamente tenía un pediatra de referencia. Por lo tanto, no se garantiza, con este nuevo modelo, que cada niño reciba atención por un pediatra.

En el nuevo modelo se determina que la actividad fundamental del pediatra se concentrará en la resolución de patologías del niño, quedando relativamente desvinculado de las actuaciones preventivas y de promoción de la salud. Alguna de estas actividades, hasta ahora en manos del pediatra, quedan encomendadas específicamente al médico de asistencia primaria o a la enfermera diplomada de enfermería asignada a pediatría, como es el caso, por ejemplo, del seguimiento del niño sano. Incluso se especifica que la atención continuada de primer nivel puede quedar adscrita a un médico de familia o a una enfermera. Es cierto que también se especifica que se garantiza la derivación del niño en caso de que no pueda resolverse el problema.

La razón de estas decisiones se sostiene en que la mayoría de las patologías que se atienden en atención continuada son de carácter banal. Es cierto, hay que reconocer que son banales la mayoría de las asistencias, pero para llegar a esta conclusión hay que realizar un diagnós-

tico que debe ser preciso. Se pudiera pensar que como la mayoría de los problemas son banales, no se precisa un pediatra para su atención. La dirección de las conclusiones es la inversa: sabemos que la mayoría de los procesos son banales porque ha existido un correcto diagnóstico, un diagnóstico de calidad.

También nos llama la atención que, entre los factores que son utilizados en la planificación de la demanda futura en asistencia primaria, no se tenga en cuenta los factores de sobrecarga asistencial que se derivan de este nuevo modelo y de las variaciones en la composición de la pirámide de edad de la población, al no considerar a la población pediátrica como dependiente del médico de asistencia primaria, aunque participe en su control.

Un segundo aspecto de la reforma de la atención primaria hace referencia a la asunción de funciones de asistencia especializada por los médicos de atención primaria.

Es evidente –y no seremos nosotros quienes lo neguemos– la necesidad de una mejor interrelación entre la asistencia primaria y la especializada entre los diferentes niveles asistenciales. También es necesario y destacable el importante papel que la asistencia primaria debe jugar en la guía del paciente, a través de los distintos niveles asistenciales, con el fin de evitar duplicidades o esperas innecesarias.

Por otra parte, es bien conocido, y discutido en otras ocasiones en este propio Parlamento y a instancia de nuestro grupo, el importante problema existente con las listas de espera, no solo para las intervenciones quirúrgicas, sino también en las realizaciones de exploraciones complementarias, como en consultas especializadas.

El nuevo modelo de asistencia primaria que ahora se impulsa se basa en la aplicación de nuevas prestaciones sanitarias, así como en la expansión de funciones de los profesionales. Es imprescindible que el médico de asistencia primaria asuma un papel más importante en el control y seguimiento de la patología especializada de baja complejidad, e interesa desde el punto de vista su satisfacción profesional y es conveniente también que exista una consulta especializada, fluida y que dé respuesta a los requerimientos de la asistencia primaria.

El nuevo modelo propone que se asuma la atención especializada de baja complejidad por parte del médico de asistencia primaria, o enfermeras, en algunos casos, como en el supuesto de pediatría. Ello precisa la creación de una situación intermedia en la que algunos facultativos de asistencia primaria adquieren calificaciones adicionales en determinadas patologías, de forma que puedan convertirse en primera referencia de sus compañeros antes de llegar a la consulta especializada, situación que ya funciona en algunos ABS.

Ya tuvimos ocasión de comentar en otra ocasión el caso del examen de fondo de ojo en pacientes diabéticos para descartar la presencia de retinopatía diabética. No se trata de realizar el examen de fondo de ojo de forma puntual en una exploración física, como mal entendió en aquel caso el señor Sancho, sino de la sustitución de la labor del especialista en oftalmología por un médico de asistencia primaria para la realización de exámenes

de control rutinarios en pacientes diabéticos, de forma sistematizada, como lo especifica el protocolo del control del paciente diabético.

Esta nueva situación de la atención especializada y de la asignación de funciones a los médicos de atención primaria de la atención especializada tiene tres problemas fundamentales, a nuestro juicio.

El primero de ellos ya lo hemos contemplado en el caso de la pediatría. Si existe patología especializada de baja complejidad es porque existe un correcto diagnóstico, y es importante, para hacer un correcto diagnóstico, es esencial una correcta valoración de los síntomas y signos de la exploración, y estos únicamente pueden obtenerse con la exploración directa del paciente, no mediante consultorías. Se ha de considerar que una de las características más importantes de la asistencia es la responsabilidad de la misma, y esta responsabilidad no puede diluirse mediante atenciones grupales o de consultoría.

El segundo aspecto hace referencia a la formación. Se exige actualmente la homologación y acreditación de los procesos de formación en todas las actividades de la vida diaria, también el de la medicina. La formación de especialistas viene correctamente regulada por la Ley de especialidades, en la que quedan especificados todos los períodos de formación y rotación, así como los objetivos que deben asumirse en cada uno de ellos. Sin embargo no quedan especificados los requerimientos mínimos de formación continuada que puedan justificar la presencia de este paso intermedio antes de la asistencia especializada.

Tampoco se ha tenido en cuenta una previsión del impacto que sobre la atención primaria puede tener el hecho de dedicar profesionales preparados específicamente para la misma y dedicados a otras actividades. La asistencia especializada de primer nivel, tal como se plantea en el nuevo modelo, parece incompatible con la asistencia primaria. Por lo tanto, parece bastante incongruente dedicar facultativos con una preparación específica a otras funciones, cuando es evidente un déficit de facultativos en la asistencia primaria.

A su vez, la reforma del modelo de asistencia primaria engloba a otros profesionales participantes. De la misma forma se propone que parte de las funciones que tradicionalmente son asumidas por personal de enfermería puedan ser realizadas por personal auxiliar, como la formación y entrenamiento de cuidadores o seguimientos de curas.

En resumen –y acabo–, creemos que las deficiencias en la planificación de las necesidades asistenciales no deben ser descargadas sobre los profesionales de la sanidad, con un aumento de los requerimientos y funciones para los que no están específicamente formados; que esta falta de formación...

El vicepresidente primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, acabo ya...

El vicepresident primer

Gràcies, si us plau...

El Sr. Domingo Domingo

...que esta falta de formación no puede suplirse con períodos de entrenamiento superficiales y escasos, puesto que solamente sirve para cubrir conciencias.

En definitiva, pedimos y sometemos a su criterio la conveniencia de establecer un verdadero debate sobre la reforma de la asistencia primaria en el Parlamento de Cataluña.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. La consellera de sanitat, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor diputat, i gràcies per debatre en seu parlamentària un dels elements bàsics que plantegem per a aquesta legislatura. Compartim amb vostès i amb vostè que el sistema nacional de salut i especialment..., una de les fortaleses més importants és la consolidació dels centres de salut. Però també compartim que, per continuar garantint la qualitat i la resolució davant de canvis tan importants, calia fer això que n'hem anomenat «el pla d'innovació de l'atenció primària», el que en diem «la reforma de la reforma».

Catalunya va ser pionera –fa bastants anys ja– a liderar a nivell no només intern, sinó també d'Espanya, la reforma de l'atenció primària. Ens sembla que tots els països tenen un model similar al nostre, i no és veritat. Els centres de salut, per si, són una porta oberta a la salut comunitària, a l'assistència, i segurament també ens han ajudat a fer front a mancances de serveis socials que ara començarem a esmenar, també la Llei de dependència, la Llei de serveis socials..., un coixí davant de l'envelliment de la població.

Però a ningú se li escapa que a Catalunya hi han hagut canvis importantíssims: 800.000 persones que hi han arribat en sis anys; un increment de la natalitat, per tant de molta més demanda pediàtrica; una altíssima valoració dels centres de salut, que han fet que hi hagi molta més demanda; una innovació tecnològica que l'estem incorporant, etcètera; la capillaritat extraordinària del nostre sistema, que no només té centres de salut, sinó moltíssims consultoris en el món rural. Per tant, defensem aquest model, però és evident que el volem revisar i estem d'acord a revisar-lo, per descomptat, en l'àmbit parlamentari, només faltaria.

Però permeti'm dir-li el que hem fet aquests últims tres anys, i jo crec que s'ha d'actuar en la immediatesa i també planificar el mitjà i el llarg termini. Hem augmentat un 31 per cent els recursos a l'atenció primària, en tres anys. Hem incorporat més de mil professionals als centres de salut en els darrers tres anys. Hem innovat amb un model diferent d'atenció continuada, això que en diem CUAP, que són centres d'alta resolució de les urgències, perquè no calgui anar a l'atenció d'urgències

hospitalàries. El personal d'infermeria ha fet un esforç extraordinari –en parlàvem a la darrera sessió–, no només d'assistència en els centres de salut, sinó també a domicili, amb un increment de més del 12 per cent de les visites a domicili de la població, i a més tenint un cens de totes les persones de més de setanta-cinc anys que viuen soles al país, i que els truquen, són proactives.

I així podríem anar seguint la importància, per nosaltres, d'alguns programes iniciats a l'anterior legislatura, com el programa «Salut i escola». O també la millora de la qualitat de la prescripció farmacèutica, que ha fet una reducció de la despesa farmacèutica, la més important a nivell de l'Estat espanyol. O també com hem anat acostant en benefici dels ciutadans..., gràcies als nostres professionals i la protocolització, per exemple, dels anticoagulants orals, amb més de disset mil pacients a tot Catalunya.

O això que vostè deia, el cribratge ocular als pacients diabètics, que és que ja ho veu un oftalmòleg, però ho veu telemàticament, la seva imatge del fons d'ull a través, per descomptat, de la xarxa. El que fa la prova amb la càmera no midriàtica o midriàtica és un personal, en general, d'infermeria expert en una tècnica, i la imatge és vista per un oftalmòleg, i si és normal ja no cal derivar el pacient. No és que no vagi a l'especialista: és que hi va de manera virtual, si vostè ens ho permet, perquè per mirar un fons d'ull avui es pot fer perfectament amb la innovació tecnològica.

I els podria dir molts elements de l'esforç inversor que estem fent, amb més de 328 actuacions, moltíssimes d'iniciades, o també el nou enfocament de la salut mental en la primària per atendre patologia de trastorns mentals lleus, en què no cal, per descomptat, una derivació a l'especialitzada.

Però permeti'm referir-me al que estem fent, i en aquest pla d'innovació, especialment, fer referència a alguns dels elements que vostè comentava, tant del pla de reordenació de l'atenció pediàtrica com també del que volem dir amb ser més resolutius a la primària.

Primer, dir-los que aquest pla d'innovació no el fa el departament sol: el fa amb les societats científiques i les organitzacions professionals, i ens acompanyen en aquest camí l'Associació Catalana d'Infermeria Comunitària, l'Associació Catalana d'Infermeria, la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària, la Catalana de Pediatria i la Societat Catalana de Llevadores. Per tant, ho hem amb els professionals, no ho fem des del departament. I a més aquest pla s'ha d'escriure al llarg d'aquest any 2007, paral·lelament, senyor diputat, amb un pla de recursos humans.

Però, fixi's, anem més enllà, tenim més ambició: volem escriure el model assistencial des de la primària. Aquest és el repte d'aquesta legislatura, perquè hi ha molts centres en què ja han adoptat moltíssimes decisions organitzatives els nostres propis professionals, hi ha molta expertesa i innovació que segur que es pot generalitzar. I, si no, per descomptat també, per això també tenim un fòrum d'intercanvis amb els sistemes nacionals de salut més avançats del món –el Canadà, Austràlia, Escòcia i Suècia–, precisament per revisar conjuntament l'atenció primària. Aquests sí que són models comparables i més

resolutius, per descomptat, que els que tenim avui en dia, i amb més confortabilitat no només per als ciutadans: per als professionals.

Aquí hem de ser seriosos, hem de revisar l'oferta i la demanda. Hem d'incrementar l'oferta, d'acord. Encara, amb els increments que hem fet, no hem adequat oferta i demanda, és veritat; és veritat, ho reconec, eh? Però, per descomptat, cal fer paral·lelament..., quina ordenació de la demanda. I per això aquest pla d'innovació pretén, fonamentalment, concretar tot allò que s'ha demostrat que és efectiu de salut pública, de salut comunitària. Què es pot fer des de la primària amb la comunitat, amb els ajuntaments, amb els barris, amb les entitats cíviques? Què s'ha demostrat que és eficaç? Què s'ha de fer de diferent en el centre de salut?, començant pel taulell i pel telèfon, si vostès m'ho permeten. Fixi's: el telèfon, la xarxa, el taulell..., perquè parlem molt poc dels administratius, per exemple, peça cabdal en el sistema sanitari i en els centres de salut. Com ordenem ja la demanda des de, doncs, l'oferta telefònica o l'atenció, per descomptat, administrativa? I, per descomptat, el que anem fent és revisar quin és el rol de cada professional, quines són les capacitats que tenen o que poden adquirir i que volen adquirir, individualment i grupalment, els nostres professionals dels centres de salut.

I un altre element, com diu vostè: quina relació amb l'especialitzada? Aquest és un element que vostè sap que hem començat a treballar intensament, amb alguns elements que ens han donat pistes, com el pla de diagnòstic ràpid del càncer amb un mes. Aquest és el model del contínuum assistencial, que diu: «L'especialitzada confia en la primària, que destria bé i fa aquest primer diagnòstic de sospita», que vostè sap que en termes de salut el millor que li pot passar a un és que confii que tingui un bon metge de família, igual que una bona infermera, i que el conegui, perquè és allà no es decideixen la mortalitat i la morbiditat, encara que ens sembli que no, en moltíssimes patologies en què, si les deixem evolucionar, arribem tard.

Per tant, aquest és l'element substantiu que nosaltres hem començat a fer, i l'escriurem, hi insisteixo, i el que volem dir és, primer, quin és el paper dels administratius, del telèfon, la possibilitat de la xarxa, que és molt important a l'hora de la programació de les visites, etcètera. Segon element: quin és el paper..., qui ha de fer la primera vista? L'acollida –no parlo d'estrangers, eh?–, l'acollida inicial al sistema és un paper cabdal de la infermeria. I en això hi ha validació en alguns sistemes a alguns centres de salut. I el metge de família, com diu el nom, «metge de família», és un element substantiu. I continua havent-hi pediatres en els centres de salut, i continuaran havent-hi ginecòlegs en els centres de salut, i continuaran havent-hi llevadores en els centres de salut.

Però fixi's en la paradoxa –i li comentaré el pla d'ordenació pediàtrica a la segona part de la meua intervenció. La paradoxa d'avui, senyor Domingo..., i no és només perquè ens faltin pediatres, que ens en falten –que ens en falten, eh?–, igual que ens falten metges de família, igual que ens falten infermeres, o ens falten ginecòlegs, o ens falten llevadores, o ens falten anestesisistes, o ens falten algunes altres especialitats. No, el que passava

ara és que els pediatres veien nens sans i els metges de família veien nens malalts. I la infermera, que està provat que té molta més capacitat, o igual, per fer puericultura i per fer revisions del nen sa... I, per tant, el que estem fent és revisar, donar el protagonisme a cada rol professional en el sistema.

Continuaré en la segona part de la meua intervenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor diputat té la paraula, per al torn de rèplica.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señora *consellera*, nuestra intervención fundamentalmente se ha tratado de centrar en los aspectos relacionados con la atención pediátrica.

El primer aspecto que quería abordar en relación con su contestación es el marco normativo que estamos utilizando para efectuar el plan de actuación. La normativa que regula la reforma de la asistencia primaria procede del año 1985 y se concreta en un decreto, el Decreto 84/85, que después fue desarrollado por la Orden de 6 de mayo del 90. Ahí se establece cómo debe ser el modelo de atención primaria catalán.

Lo primero que queríamos plantear en esta intervención es si no sería conveniente establecer esta reforma de la atención primaria con un nuevo cuerpo normativo, es decir, con un decreto que regule estas novedades. Entendemos que el carácter de provisionalidad que tienen los planes que se impulsan por parte de su departamento obedecen a coyunturas momentáneas, pero no tienen una fuerza, la fuerza que debe tener una norma jurídica consolidada en un decreto que reforme la asistencia primaria. Le haríamos esa primera petición, que se plantee ese tema.

Después, en cuanto al plan de reordenación al que se ha hecho mención, entendemos que es insuficiente, en la medida en que no garantiza que la asistencia en consulta, la asistencia primaria sea realizada por el facultativo correspondiente a cada uno de los grupos de edad. Se dice, por parte de usted, en su contestación: «Es suficiente con que, a los niños sanos, la recepción la hagan las enfermeras o las puericultoras o bien los médicos de familia.» No entendemos que eso tenga que ser así. Entendemos que al niño sano también le tiene que asistir el pediatra, en la medida de lo posible, y debe ser la vocación fundamental de su departamento que la atención la realice el especialista, en este caso, el especialista en la atención a uno de los grupos de edad.

Podemos entender que por motivos coyunturales o por necesidades de personal se puedan adoptar medidas provisionales –y aquí ha hecho mención a algunas de ellas–, pero también entendemos que debe informarse a la población de ese hecho, de forma que, cuando eso no sea así, realmente conozca el paciente la existencia de que no está siendo atendido por un pediatra, es decir, que conozca el paciente la existencia de que no está siendo atendido por el pediatra.

En fin, es necesario un nuevo modelo de asistencia primaria que atienda algunas de las necesidades que en los últimos tiempos venimos escuchando por parte de la sociedad civil y de la sociedad profesional. En este sentido, el nuevo modelo de asistencia primaria debe establecer el reconocimiento de un tiempo mínimo dedicado a la asistencia de los pacientes. Ahora mismo hay una plataforma, la plataforma de los diez minutos... No decimos que sea necesario que se fijen esos diez minutos con carácter general, pero sí que se establezca una ratio de tiempo en función del paciente.

En cuanto al modelo de reforma que aquí nos trae a colación, sí es cierto que se está en contacto con sociedades científicas y profesionales, pero también es cierto que no hay unanimidad en cuanto al plan de reordenación, y, sin más, me estoy refiriendo por ejemplo a otros profesionales que están cuestionando el plan; el colegio de enfermería, sin ir más lejos, ha cuestionado el plan de atención primaria y la expansión de funciones tal como se ha planteado en la atención especializada.

Por lo tanto, sí que es imprescindible, además, en el caso de la consulta, facilitar el acceso a la consulta especializada rápida, pero discrepamos en cuanto a la forma que aquí ha planteado. Nosotros creemos que debe ser encaminada a la realización de un acto único, en lo posible, y la remisión para control y seguimiento por parte de la asistencia primaria mediante la creación de consultas especializadas, de patología de baja complejidad que no precisan consulta hospitalaria. La finalidad de dichas consultas será la realización de un diagnóstico especializado y la recomendación de pautas de tratamiento y control asumibles por la asistencia primaria con el fin de descongestionar las consultas especializadas con dichos seguimientos.

Me gustaría, como última matización, pedir a la cámara una reflexión, de este grupo. Constantemente estamos siendo acusados en cada una de las intervenciones que se formalizan por los grandes líderes de que solamente sabemos hablar de una cosa. Esta interpelación, esta moción y otras que hemos llevado a efecto en esta cámara, lo desmienten. Ruego un poco más de seriedad y objetividad a la hora de valorar el trabajo de este grupo parlamentario.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Permeti'm contestar-li, senyor diputat, algunes qüestions que compartim, per descomptat. Fixi's si és important l'atenció pediàtrica en promoció, prevenció, protecció, assistència, assistència al nen malalt agut i al crònic, que precisament el Pla de reordenació pediàtrica dóna més fortalesa a tots aquests elements, introdueix encara més concreció.

No ho he dit –i si ho he dit, em disculpo, se'm pot haver interpretat–, que el nen sa no serà vist per un pediatre; no, no ho he dit. Cada nen i cada família tindrà, continuarà tenint, com fins ara, assignat un pediatre en el centre de salut. El que he dit és: en ocasions, per descomptat,

el protocol del nen sa, que és una cosa, com diu el seu nom, protocol·litzada i que a més requereix un espai d'educació sanitària, doncs, pot ser perfectament, com passa en els nostres centres de salut, per a la infermeria.

Deixi'm contestar-li la segona part, de potser aclarir què vol dir que el personal i els metges de família puguin fer atenció especialitzada. Es tracta de..., en les seves capacitats... A més, senyor Domingo, ara passaran d'una formació de tres anys a quatre anys, els metges de família, quatre anys. Per tant, en els mateixos currículums ja s'explicita que tindran més capacitats per resoldre cirurgia menor –que ja en fan, eh?, en molts llocs–, diagnòstic de patologies, interpretació de la imatge mèdica, molts altres elements que abans ens semblaven que eren específics del personal especialista d'altres especialitats que no eren la medicina de família i comunitària. I, per tant, es tracta que els nostres metges de família puguin fer en base a les seves capacitats, i garantir la formació que necessitin, per descomptat.

I vostè deia que discrepava del model de consultor. Aquest és un dels debats que fem. Vostè sap que dintre els centres de salut de Catalunya hi han diferents models: hi ha un model que té consultors d'altres especialitats que passen visita dintre la primària; hi ha un altre model de consultors que no passen visita o no visiten, però que fan consultoria a través de la història clínica, suport a la primària, etcètera. Es tracta de revisar quin és el model que dóna més satisfacció a totes les parts. Aquest és el que estem fent.

Per altre costat, un altre, vostè ho sap, element importantíssim. Li posava l'exemple de la necessitat de compartir a través del model assistencial diagnòstics per processos, per fer més fàcil i per, segurament, millorar un dels elements febles del sistema que és l'accessibilitat a l'especialista i, precisament, al diagnòstic, no de patologia greu o aguda, de patologia no tan greu. I aquest és el punt feble, que millora quan nosaltres establim circuits. I vostè sap que s'ha demostrat molt eficaç la infermera d'enllaç. Què fa la infermera d'enllaç? Fa diagnòstic? No. El que fa és acompanyament del procés del pacient entre la primària i l'especialitzada, així com a protocols consensuats entre el metge del centre de salut i el metge de l'hospital, per dir: a cada cosa ens podem estalviar... Li posaré un exemple. El metge de capçalera, sota aquest protocol, per descomptat, pot tenir, per exemple, amb el que estem iniciant, sospita d'un càncer de còlon, en base a un protocol que tenim establert, o un càncer de budell. Pot anar directament a la colonoscòpia..., quan la colonoscòpia, si és normal..., torna al metge de capçalera. Li he posat un exemple, eh? I, per tant, revisem el sistema des de la mirada de la resolució, el seguiment del pacient, perquè aquest és un sistema massa complex, eh?, perquè els pacients es perden, fixi's el que li dic..., no, no és que es perdin físicament, però es perden en els temps, en la fragmentació de les nostres intervencions.

Tres frases ràpides. Estudiarem, senyor Domingo, la necessitat o no, un cop ho tinguem escrit, a finals del 2007, de fer un decret, eh?, de la reforma de la reforma, per dir-ho així. Pot ser també que amb la nova llei que hem de fer pugui quedar establert i li donem rang de llei a aquest nou model d'atenció primària.

Segona qüestió. Nosaltres tenim una perspectiva de creixement de la inversió a primària que pot arribar al 25 per cent. En aquest moment, el 21 per cent del pressupost del Departament de Salut és en primària. Nosaltres volem fer créixer precisament l'entrada: la salut comunitària i l'assistència a la proximitat. I vostè sap perfectament, eh?, que el tema dels deu minuts o el tema de la ràtio és un tema que li preocupa a vostè i em preocupa a mi. El temps és l'element substantiu per a la qualitat, però no només millora amb increment de professionals. Hi he insistit abans, hem de veure quin model organitzatiu d'ordenació de la demanda, d'aprofitament de cada una de les capacitats dels nostres professionals –que hi ha gent que ha innovat– és millor...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...per tenir no només deu minuts, sinó tot el temps que necessitin sense que un ordinador hagi de controlar el temps.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. No sé si m'ha dit «ordinador», senyora consellera... (*Rialles i veus de fons.*) És una broma.

Interpellació al Govern sobre la implantació de la sisena hora en el sistema educatiu (tram. 300-00040/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la implantació de la sisena hora en el sistema educatiu, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, senyor conseller, senyors i senyores diputats i diputades..., recorda, senyor conseller: «No cal fer cap estudi.» Corregia la plana a un recent delegat territorial, que vostè va dir: «Home, és un delegat novell.» I jo li diré: «Home, com a delegat era novell...» I la consellera Geli, que és aquí, estarà d'acord amb mi que, com a administrador de l'educació, no era novell, sabia què es deia: «No tindrem professors per a tots, necessitarem fer un estudi...» «No cal cap estudi. Hi haurà sisena hora arreu.» Al cap de pocs dies, Educació es fa enrere i es comunica que no aplicarà la sisena hora a totes les escoles el curs vinent –ves per on, senyor conseller– per falta de mestres.

Educació admet que el curs vinent faltaran mil mestres. Vostè havia dit que tot estava planificat, que no calia cap estudi. Doncs, bé, hem tingut una implantació de la sisena hora que en diferents fases ha generat diferents problemes. I vostè sembla que no els volia llegir. D'entrada no es cobrien les vacants per substitucions, hi havien disfuncions, i després ho van arreglar. Van optar per

enviar llicenciats –més de set-cents en aquest moment–, que estaven en el sistema, quan són persones de la borsa de secundària..., i imparteixen classes a primària.

Bé, aquest és un dels temes que avui tocarem, perquè des de fa uns dies sentim a dir dos discursos diferents: uns, que la sisena hora ha estat un èxit –aquests, lògicament, provenen de la mateixa Administració–; d'altres, del sindicat majoritari de l'ensenyament primari, diuen que la majoria de professors són partidaris d'eliminar la sisena hora.

D'entrada, senyor conseller, el que sí que li puc dir és que s'ha incrementat la sensació, a la població, que no es planifica, que el sistema educatiu no es controla i que no es prioritza adequadament. I això perjudica l'escola, això perjudica l'educació.

Però atès que vostè també ha anunciat que aquest any arribarà en aquest Parlament la llei d'educació, nosaltres avui l'interpel·lem, com a Convergència i Unió, per saber quina és la previsió del Govern amb relació a incorporar en la llei la sisena hora gratuïta per a tots els alumnes de primària de Catalunya. I és molt important poder-ho conèixer, senyor conseller. I, sobretot, és important saber si tenim els elements suficients que ens donin la informació necessària per saber si aquest pas s'ha de donar o si s'ha de revisar. Hi ha qui ha determinat la sisena com una oportunitat, i d'altres, com una dificultat en el sistema. Però miri, senyor conseller, hi ha un acord general, les conseqüències no volgudes han estat superiors al benefici que es buscava. Això, suposo que hi està d'acord. D'entrada les conseqüències no volgudes han estat superiors al benefici que es buscava. I això, per què? Perquè no s'ha planificat bé. Perquè es va prendre una decisió pensant no en els potencials i en les necessitats sinó en una qüestió absolutament ideologitzada.

Per tant nosaltres, ja li ho anuncio, demanarem al Govern que analitzi i avaluï globalment l'impacte d'aquesta sisena hora que té sobre el sistema. No només sobre la implantació d'aquest any. Perquè vostè em pot explicar l'informe que ha fet la inspecció –informe correctíssim, el que passa que és d'aquells de les creuetes, i per tant, els informes de creuetes diuen el que diuen les creuetes–, però, l'informe es fa amb relació a la resolució: «Fan això? Sí. No ho fan? No. Fan tal altra cosa? Creueta.» Me l'he estudiat, està bé, els inspectors són correctes, són bons professionals. Ara bé, el que no diu aquest informe és si s'ha creat més inequitat o no, quins problemes de professorat hi ha hagut, i sobretot, quines línies de sostenibilitat té la proposta.

Nosaltres, per tant, conseller, volem parlar avui de la bondat de la mesura. És lògic que a primària tinguin trenta hores, els nens, i a secundària vint-i-nou, per exemple? En ho hem plantejat? Farem el mateix pas d'igualar l'horari a primària i a secundària, a secundària de la concertada i a secundària de la pública? Perquè també és secundària la concertada; també hi és.

Per tant, en la bondat de la mesura ens podríem posar aviat d'acord, perquè no fa mal a ningú, una hora més d'escola, si es fa ben feta. Ara, en la prioritat, segurament no ens posarem d'acord. Vostès l'han determinat prioritària, nosaltres no ho veiem tan clar. Però en allò que tenim més interrogants és en la sostenibilitat.

Per tant, senyor conseller, li preguntem: La llei catalana d'educació universalitzarà el dret a tenir gratuïtament sis hores a l'escola a totes les edats de primària? Aquesta és la qüestió central. Perquè, si no, vol dir que hem fet un pas que no ens porta enlloc. I si no és sostenible, com més aviat ho corregim, millor.

Miri, es va vendre inicialment, i l'hemeroteca n'està plena, que era una gran mesura per a la conciliació horària. Se'n recorden que les famílies amb aquesta sisena hora havien d'anar molt bé? Doncs mirin, vostès van platejar sis programes horaris diferents a les escoles. Com que no van parlar amb ningú, les van fer al despatx. No hi ha cap escola que acabi a les sis de la tarda, que era una proposta. No hi ha cap escola que acabi a dos quarts de sis de la tarda, que era una altra proposta. Què han fet amb aquesta sisena hora? Doncs, miri, el 89 per cent, a Barcelona ciutat i al Baix Llobregat, l'han concentrat entre les nou i dos quarts de cinc. D'impacte, eh?, compactar d'aquesta manera... En canvi Girona, Lleida i Tarragona, doncs, la majoria –el 75 per cent, al voltant, tots; excepte a Terres de l'Ebre que ho ha fet el 95 per cent– l'han enquibit entre les nou i les cinc. Per tant, no ha millorat en res la conciliació horària familiar.

Però senyor conseller, el que ens preocupa és l'impacte que té sobre el sistema, perquè aquest sistema s'està desestabilitzant. I més enllà de la sisena hora..., vostè ahir mateix va fer una desestabilització, no amb una acció però amb una declaració. Escolti, dir que fins ara la pública ha resolt la quantitat i l'escola concertada ha resolt la qualitat..., home, és molt fort això, senyor conseller. Vostè sap que ahir vostè va ofendre molta gent de la pública, a la qual em puc sumar.

Perquè no sabem mai quan el Govern, concretament el tripartit, els consellers d'ensenyament o altres polítics parlen com a home de partit, com a home de govern, com a pare de família, com a avi... Ja sé que vostè és un d'àmbit *fifty-fifty*, que té nés a la pública i nés a la concertada. Ara, miri que dir, senyor conseller, que les quotes són tant voluntàries com imprescindibles, és gros! Perquè, és clar, feia dos dies que el secretari de política educativa havia dit no es pot exigir a ningú cap quota –d'aquestes normals, no donacions, senyor Freixenet, la quota normal, de la complementària. Per tant, ara tenim unes quotes que, segons el Govern, són voluntàries, imprescindibles però no exigibles. I, criticaven que el president Pujol havia dit que fèiem trampes, eh? Mare de Déu senyor!, senyor conseller. Evidentment va triomfar, però, escolti, revisi i veurà les seves contradiccions de pèndol tan importants. És aquest el pensament de tots els partits del tripartit? O és que vostè juga cartes i vostè mateix es fa trampes sol, el solitari? És això, aquest reconeixement que les quotes són... –s'ha de llegir, eh?, perquè està tan bé...– «tan voluntàries com imprescindibles»? Què vol dir això? Que la sisena hora en la concertada mai serà gratuïta? Perquè és clar, els contractes programa per a la sisena hora han sigut: 14 aquest any, 20 l'any que ve. En tindrem 34 sobre 700 centres. Així avançarem amb la gratuïtat...

Ara, senyor conseller, pensi que la clau de la qualitat, vostè i tothom ho sap, és el professorat. I la clau de la qualitat, si és el professorat..., s'ha de tenir la titulació idònia. I vostès tenen filòsofs i químics fent P3. Vostè

sap una cosa, senyor conseller? Que hi ha persones que estan tot el dia cantant el *Cargol treu banya* perquè no saben res més. A Catalunya tenim nens que canten el *Cargol treu banya* al dematí i el *Cargol treu banya* a la tarda, perquè és un llicenciat de química que l'han enviat a l'escola a fer P3 i aquell pobre noi només es recorda d'això. I sort si canta el *Cargol treu banya*, perquè podria cantar la *Macarena*! M'entén? Clar, senyor conseller, on és la prelectura, on és la preescriptura, on és la psicomotricitat, on són les ciències de l'observació, on és la qualitat? A més a més, saben què passa, senyors i senyores diputats? Que el Govern no sap què cobra aquest personal. Jo ho he preguntat: «Què cobren els llicenciats que estan fent classes a primària vulnerant la norma?» M'han demanat pròrroga! –m'han demanat pròrroga! Però cada més deuen cobrar, o també els fan esperar? A mi em fan esperar per saber la informació –espero que aquests ensenyants cobrin. El que em temo que uns cobren de secundària i els altres cobren de primària. Quin desgavell, Déu meu!

Ara bé, senyor conseller, hem incrementat la interinitat, la precarietat, tenim dificultat per cobrir les mitges jornades, les jubilacions... Senyor conseller, això ha tingut efectes col·laterals. Les llars d'infants tenen problemes de professorat. L'escola concertada ha tingut fugues. Li repeteixo, les conseqüències no volgudes han estat superiors als beneficis que es buscaven.

Per tot això li preguntem: Pot el sistema garantir la gratuïtat de les sis hores a l'escola pública i a la concertada, o bé aquestes quotes que són voluntàries però imprescindibles també es continuaran aplicant a la sisena hora? Perquè els contractes programa no han resolt aquesta gratuïtat. Perquè fins i tot, les escoles que el tenen, estan autoritzades a continuar cobrant quotes.

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller...–acabo senyor president–, ens interessa molt, més enllà dels beneficis puntuals que pot haver tingut, aquesta mesura, saber si això és sostenible, i saber, també, quin ha estat el cost. Ens pot dir, avui, el cost d'aquesta mesura i podrem valorar si el Govern actua amb les prioritats clares? Ens pot dir quin cost tindrà en el futur, per generalitzar i garantir com un dret universal en la futura llei d'educació?

Gràcies, senyor conseller, per la seva atenció –gràcies, senyor president–, estaré atenta a la seva resposta.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. L'honorable conseller d'Educació, senyor Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor president. Senyora diputada, moltes gràcies per a seva interpellació. Vostè, com sempre, a cada interpellació voldria tenir un debat de política general, almenys de política educativa general, no?, i llavors ho treu tot. Sempre a través d'una qüestió aparentment es-

pecífica, com aquesta de la sisena hora, que ho és bastant d'específica d'altra banda, doncs, acabem parlant del cel i de la terra, de la pública i la concertada, de la gratuïtat... En fi, de tot una colla de qüestions, perfectament interessants i que afortunadament tindrem temps d'anar debatent i descabdellant en aquest Parlament, i especialment a partir de la iniciativa que en tots aquests temes el Govern de Catalunya té i seguirà tenint, incloent, naturalment, la qüestió de la llei, que també, de passada, vostè plantejava com un més dels temes relacionats amb la sisena hora.

La sisena hora, com vostè sap, senyora diputada, bé, és una de les mesures contemplades en el Pacte nacional per a l'educació, que segueixo comprovant que els cou moltíssim que l'haguem signat i..., en fi, treballat, confegit i acordat en el Govern catalanista i d'esquerreres del mandat anterior, i desplegat i desenvolupat pel Govern d'entesa en aquest mandat. Ho entenc, però la vida és així.

Començo pel final de la seva pregunta. El Departament d'Educació, l'any 2006, d'acord amb el que estava previst, ha invertit 21 milions d'euros en l'extensió de la sisena hora de l'educació primària de les escoles públiques. I està previst en el seu conjunt de desplegament, prop de 250 milions d'euros com a cost total. Aquest any el cost arribarà a l'entorn dels 66..., aquest any 2007, dels 66 milions d'euros. En aquests moments tenen la sisena hora aplicada el 67 per cent dels centres, que representen el 80 per cent dels alumnes, és a dir que en un sol curs, hem passat del 0 al 80 per cent d'aplicació d'aquest esкреix de servei públic educatiu en un sector determinat, a l'escola pública i en el nivell de primària, que és en el contingut precís de la decisió i de la voluntat expressada per tota la comunitat educativa amb gairebé total unanimitat; excepte, precisament, el sindicat del qual vostè reclama en aquestes intervencions. I que és curiós perquè l'altre dia vaig entendre que vostè volia que l'apliquessin del tot, i aquest sindicat que vostè cita contínuament el que vol és que no ho fem gens. O sigui que, en fi, ja ho comentarà amb ells a veure en quin sentit orienten les seves posicions respectives.

Aquest any, el proper curs, com vam dir des del primer moment que vam tenir la previsió, la planificació feta... És a dir, nosaltres sí que planifiquem, tenim perfecta capacitat per fer-ho, amb coneixement precís de les nostres dades, de les nostres possibilitats i dels recursos que disposem. I, per tant, com que planifiquem, vam acordar, vam proposar en les sessions de la Comissió de seguiment del Pacte nacional per a l'educació, i després en els grups de treball més específics, l'extensió per al curs que ve... –precisament per prudència institucional i per respecte a la qualitat del servei–, l'aplicació en els municipis de més de 5.000 habitants, és a dir, arribant més enllà del 90 per cent de l'alumnat del país.

Aquesta realitat, avui ja..., en fi, encara no ha complert tot un curs, a més de ser objecte d'apassionats debats en aquest Parlament, és també objecte d'atenció professional i d'atenció del conjunt de la comunitat educativa. Com ha de ser i com és natural que sigui. I per això nosaltres el que hem fet és seguir de prop l'aplicació; supervisar, no fer estudis ni elucubracions, sinó complir amb la nostra obligació, la nostra responsabilitat de su-

pervisar, com ha de ser, des de la immediatesa, des de la proximitat absoluta, des de la responsabilitat professional del nostre cos d'inspecció, el que estava succeint amb aquesta mesura. I això ens ha permès de saber, amb un estudi pràcticament exhaustiu de pràcticament totes les escoles on s'està aplicant, que el 89 per cent d'aquestes escoles estan aplicant aquesta sisena hora efectivament, com era l'objectiu, per desenvolupar competències bàsiques i per desenvolupar capacitats relacionades amb aquestes competències. Ha dit: «Lector, comunicació oral, estratègies matemàtiques, sensibilitat artística.» És a dir, s'està aplicant en el sentit principal de la mesura en absoluta correcció. Que amb un 64 per cent dels centres s'apliquen mètodes innovadors i interactives. Que el 95 per cent de les vegades qui assumeix aquesta responsabilitat és el propi tutor, el professor titular del grup, que és el que toca, que és el que també estava previst i dissenyat. Que en el 75 per cent dels casos es produeix una efectiva i suficient funció de coordinació del conjunt del professorat del centre, des del punt de vista de la seva coordinació interna, des del punt de vista del funcionament del claustre, des del punt de vista de la seva relació amb els serveis educatius. I que en el 77 per cent de les ocasions els continguts que s'hi treballant tenen un valor transversal, d'acord també amb el que és l'orientació pedagògica assignada a aquesta actuació, a aquesta mesura.

I més enllà..., això no ens ha de deixar estrictament satisfets perquè verifiquem que s'està fent raonablement bé. També hi han recomanacions, també hi han coses a millorar, també hi han ajustos a introduir. I l'informe, la proposta d'inspecció, n'inclou unes quantes de prou interessants, tant en el sentit dels mínims a reunir i aplicar setmanalment, com el funcionament de les tutories, la relació d'aquesta sisena hora amb els plans d'innovació que hi han vigents a molts centres, etcètera. Hi ha tota una colla de qüestions que li estalvio, que si vol podem comentar amb més detall.

En tot cas, a mi em sembla que podem dir, honestament, que el balanç d'aplicació d'aquesta sisena hora és el que toca. És el que toca perquè és el primer any d'aplicació..., no el primer any, els primers sis mesos d'aplicació pràcticament –encara no–, i cada mes amb una progressiva millora de la seva qualitat detallada del dia a dia i centre a centre. Vostè sap segurament, senyora diputada –perquè està sempre molt ben informada del que succeeix en aquest departament i en els nostres centres, com ha de ser i com és la seva obligació–, que, ara ja, el que en un moment determinat va ser, en el primer període, una certa dificultat de cobrir correctament les vacants que es produïen en el sistema, ara ja no és aquesta, la situació, sinó que és d'una, diguem-ne, inclús millor situació que la que hi havia un any abans de començar-se a aplicar la sisena hora.

Vostè sap que el dia 1 de setembre del curs, el primer dia que es van posar en marxa els centres, les vacants pendents de cobrir eren 320, per diferents motius, abans de començar; que el dia 28 de setembre, després d'un mes, n'hi havia 130, de vacants pendents de cobrir; que el dia 15 de febrer n'hi havia 30..., 31, exactament, pendents de cobrir, i que el dia 17 d'abril, és a dir, la setmana passada, n'hi havien 4, menys que les que podia

haver-hi un any abans, abans de començar ni tan sols a pensar en l'aplicació de la sisena hora.

És a dir, des del punt de vista de la gestió, des d'un punt de vista de la coherència entre planificació i gestió, l'èxit és rotund. En aquests moments, cobrir una vacant al Departament d'Educació, a qualsevol punt de Catalunya, costa una mitjana en la primària d'1,95 dies. I és una mesura d'una eficiència notable, i és una mesura, diguem-ne, de l'atenció positiva amb què els serveis del nostre departament estan efectivament assolint alguna cosa propera a l'òptim en aquest desplegament.

Hi han, efectivament, llicenciats, en exercici d'una obligació de la institució responsable d'atenció al servei educatiu, en aplicació d'un dels principis inclosos a la llei, per cert, pendent de desplegar pel Govern central però llei, i que nosaltres estem aplicant amb una prudència i amb una delicadesa extremes.

En aquests moments no hi han, com vostè deia, alguns més de set-cents llicenciats, en cap cas. Vostè pot fer broma i pot..., ens ho podem passar molt bé aquí al Parlament, però químics a P3, miri..., potser sí, no sé si n'hi ha algun; presenti-me'l i estaré encantat de conèixer-lo. En qualsevol cas, li asseguro que aquest químic, a més de saber... –quina cançó m'ha dit? (*veus de fons*)– el «Cargol, treu banya», segur que també sap el «Jan petit», eh?, o que segur que també sap qualsevol altra de les cançons que vostè i jo sabem perfectament, naturalment. Ja faré arribar als químics la seva suposició que els químics, per definició, no saben cançons catalanes ni res que se'ls assembli, i que són incapaços, a més, d'utilitzar la seva capacitat pedagògica. Perquè tots, tots els llicenciats que estan exercint aquesta funció, tots tenen la formació pedagògica addicional que és imprescindible per poder exercir aquesta activitat i per poder-la fer d'acord amb els criteris i amb les exigències del servei pedagògic, del servei públic que els hem encomanat.

Així ho fan, i ho fan a satisfacció de centres, de la resta d'equip docent de les escoles, dels familiars i, per descomptat, dels mateixos alumnes.

Gràcies.

El president

La senyora Irene Rigau pot fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, la clau de la qualitat és el professor, i sembla mentida –sembla mentida, senyor conseller– que ens vulgui fer entrar, com s'ha dit abans, allò, bou per bèstia grossa, m'entén? Sembla mentida. (*Veus de fons*.) No, no, el del bou. (*Rialles*.) Sap per què, senyor conseller? Dir aquí que els químics tenen la capacitat pedagògica adequada per exercir la docència..., li ha faltat el complement. (*El conseller d'Educació diu: «És que la tenen.»*) A on, senyor conseller? És el CAP! A on? A la secundària i al batxillerat; mai a la infantil i mai a la primària.

És que vostès estan vulnerant la llei –vostès estan vulnerant la llei. Quan nosaltres vam denunciar que s'estava vulnerant la llei, i quan la conselleria, l'Administració

vulnera la llei, es deslegitimitza. Qui són ara vostès per dir a un centre privat que no tenen la plantilla adequada, si vostès no l'estan cobrint adequadament? Qui són vostès, d'on treuen l'autoritat moral per dir que un concert es denega perquè tenen una ràtio que no sé què, que n'hi sobra o n'hi falta un?

Senyor conseller, la llei és ben clara. I a vostè li va saber greu que li ho preguntéssim a la ministra, en el Senat, li va saber greu. Perquè nosaltres mai hem preguntat a Madrid allò que és competència de Catalunya. Ara, quan se'ns vol enganyar, sí –quan se'ns vol enganyar, sí. El seu Govern s'ha atipat de dir, primer, que fallen llicenciats, perquè primer era la garantia del dret a l'educació, cosa que..., el dret a l'educació s'ha de regular; si no es regula, no es pot garantir, i està regulat per cinc hores. I després, amb la «dítexosa» disposició addicional. És clar, jo m'atipava de dir als periodistes: «Escolti, escolti, aquesta disposició addicional setena de la LOE no està desenvolupada. Per tant, no es pot aplicar.»

Com és que el conseller ara aquí ens diu que estan aplicant amb delicadesa una disposició addicional que no està desenvolupada? Miri, ens ho diu la ministra; diu: «Prevé...» establir condicions i requisits perquè funcionaris d'un cos puguin intervenir en un altre, que em temo que va més per allò d'FP, secundària i tecnologia que per parvulari, però molt bé, arribem-hi, senyor conseller. Però el que queda ben clar és que aquesta previsió de la disposició sèptima no ha estat desenvolupada pel Govern, i a més a més no ens consta que el Govern de Catalunya hagi fet la petició de desenvolupar-lo. Per tant, estem en fals. Vostès han fet unes notificacions als centres concertats en què diuen que poden contractar també vulnerant la llei.

Senyor conseller, sortir aquí a dir que la capacitat pedagògica del CAP, que tothom sap que és la gran clau de fracàs de la secundària, de molta insatisfacció professional, habilita per al parvulari em sembla gravíssim. Però, és clar, tinc la tranquil·litat que jo no sóc sola, tinc la tranquil·litat que això ho denuncia, no el principal sindicat –home, jo ho haig de dir, l'obligació d'entendre's amb el primer i principal sindicat és la del Govern–; no, no, això ho denuncia sistemàticament Rosa Sensat. Sistemàticament, Rosa Sensat denuncia que s'està vulnerant la professionalitat dels mestres i s'està enviant persones no titulades, i afecta la qualitat.

Vostès, d'això, se'n riuen. Però sap què passa? Que vostès tenen una volada molt curta. Senyor conseller, jo li he preguntat pel futur; li he preguntat si la llei podia incorporar aquesta sisena hora amb garanties de gratuïtat a la pública i a la concertada. I vostè m'ha contestat de cap de negociat; m'ha dit quants dies tardaven a cobrir una baixa. Jo això ja li ho pregunto a les preguntes, i gràcies a Déu en això no em demanen pròrroga, això ja m'ho contesten. Ara, senyor conseller, jo li parlava de futur, i li parlava d'orientació, i li parlava de prioritització.

Vostè diu: «Planifiquem. Nosaltres sí que planifiquem.» Miri, planifiquen tant, senyor conseller, planifiquen tant, que, sabent que creix la població, que creixen les necessitats escolars..., que ahir el president Montilla, quan li ho van preguntar –es veu que no li ho acaba d'explicar

bé, això—..., li va dir: «Nosaltres, sí, sí, cobrim la sisena hora amb el professorat que forma el país.» El país... No ho sé. Senyor conseller, jo sí que li puc dir que agafi les capacitats de les universitats —guaiti, senyor conseller—, agafi el resultat de la preinscripció universitària, miri quantes places de mestre cada escola de mestres d'abans, escola universitària del professorat, ara té. Senyor conseller, l'any 2000 n'hi havia més que ara. I he mirat universitat per universitat, especialitat per especialitat.

Senyor conseller, si planifiquessin dirien al conseller Huguet que demanés al Consell Interuniversitari que, quan es fan públiques a través del Consell Interuniversitari i abans d'enviar al Consejo de Universidades la capacitat, s'amplia la dotació. No, és clar que necessiten llicenciats, si fa anys que abaixen i tenen estabilitzada la capacitat de les facultats d'educació! Senyor conseller, ens vol donar lliçons de planificació? Si així haguéssim planificat la LOGSE, imagini's quin resultat tindria a Catalunya.

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, li demano que em parli del futur i que em parli de la garantia de la gratuïtat de la sisena hora a la pública i la concertada. Ara ja no sé si les quotes són imprescindibles, voluntàries, inexigibles...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...o si ara han de ser silenciades. Senyor conseller, estaria bé que ens ho expliqués.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, parlem una mica de futur. Sí, efectivament, parlem primer del setembre que ve i de les previsions de creixement, i de si estem o no en condicions de fer sostenible, com vostè deia, la mesura. Doncs, miri, sí, eh? La nostra capacitat per fer sostenible la mesura està en aquests moments absolutament garantida. Sostenible econòmicament, sostenible professionalment i sostenible pedagògicament, que segurament és el més important.

Estem parlant d'incorporar 2.800 mestres, d'afegir al sistema d'aquest país 2.800 mestres, dels quals, diguéssim, només tres-cents i escaig deriven de les necessitats exigides per l'aplicació de la sisena hora. Cinc-cents i escaig provenen de l'acord també contingut en el Pacte nacional per l'educació i en les negociacions i en els acords sectorials, per tal de fer un increment específic de la qualitat —de la qualitat, senyora diputada—, que

consisteix en el fet que, al mateix temps que fem això, reduïm l'horari lectiu dels mestres. I com que estem fent reducció de l'horari lectiu, en dos cursos successius, aquest any, per passar de vint-i-quatre hores a vint-i-tres hores hem d'afegir cinc-cents i escaig nous professionals al sistema. I la resta ve de l'increment demogràfic previst, planificat, i la demostració és que hi han aules per acollir-los, aquests nens; aules renovades, aules noves, aules ampliades, escoles ampliades... En fi, hi ha tot el que hi ha d'haver perquè l'1 de setembre cap nen d'aquest país es quedi sense plaça en la seva escola, malgrat l'efectiva i intensíssima arribada de nouvinguts. I es perquè hi ha aquest increment notable de demanda que hem de satisfer, que hi hem d'afegir aquests altres milers de mestres fins a 2.800.

I a més —i a més— aquest departament segueix afegint qualitat en el servei, i segueix fent plans de millora, fent plans d'innovació, fent aules d'acollida..., és a dir, fent funcions addicionals de l'estrictament obligada del servei públic d'educació, que són les que expliquen l'increment notable de servei i l'increment sostenible, efectivament, de quantitat i de qualitat de l'educació a Catalunya.

Jo crec que les preguntes que vostè em fa amb relació a la gratuïtat i amb relació a la sostenibilitat de la sisena hora amb relació a l'equilibri públic - concertat són, efectivament, objecte d'un debat tan interessant com necessari, i el tindrem tranquil·lament. Formulí vostè les interpellacions que vulgui, les mocions que li semblin... Aquesta estava formulada per la sisena hora i no per una altra cosa (*veus de fons*), i no em mouré d'aquí, senyora diputada —i no em mouré d'aquí.

Miri, tenim la llei d'educació a la vista, i aquest, efectivament, serà el terreny per aclarir molts dels conceptes de fons; no la programació, no les mesures, evidentment, no la gestió del dia a dia. I per tant, quan arribi aquesta hora, la llei d'educació discutida en aquest Parlament, aprovada i en aplicació, aquell dia tot aquest debat que tenim vostè i jo ara estarà absolutament superat i consolidat, perquè ja serà una realitat plena en aquest país l'existència d'un horari en el conjunt de la primària i de la secundària, igual entre pública i concertada, i efectivament dotats..., en igualtat de condicions per a tots els alumnes d'aquest país, cosa que no va succeir durant els vint-i-cinc anys que vostès governaven. (*Remor de veus.*) Vostès van deixar el 60 per cent dels nens d'aquest país amb un desequilibri sistemàtic durant vint-i-cinc anys (*Persisteix la remor de veus.*). Són milions de nens —milions de nens— que han tingut una inferioritat manifesta de partida en el servei públic d'educació. I això és el que nosaltres estem resolent en aquests moments.

I ho resollem perfectament, en la quantitat i en la qualitat. I no em faci dir el que no he dit. El que jo dic és que hi havia durant molts anys un tòpic, derivat de la seva acció de govern, que permetia pensar que la funció de la pública era garantir la igualtat i la funció de la concertada, garantir la qualitat. I això és el que era resultat del tòpic derivat de la seva acció de govern. I el que vaig dir ahir és que això s'ha acabat i que en aquest país, a partir d'ara, els dos subjectes de l'educació, la pública i la privada, tenen la possibilitat i tindran les condicions

per aconseguir la igualtat, l'equitat i la qualitat, i l'excel·lència, les dues, no només una.

I aquesta és la meva obligació i és el que acabarem aconseguint en aquest país: que l'escola pública sigui de la màxima qualitat i de la màxima dignitat, i a partir d'aquí es podrà dir de tu a tu amb la concertada, com ha de ser, que forma part natural i positiva de l'educació d'aquest país.

Gràcies.

El president

Senyora Rigau, exactament demana la paraula per...?

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions, senyor president.

El president

En quin àmbit?

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, perquè se'ns acusat que hàviem desequilibrat d'una manera inequitable l'alumnat, quan les cinc hores han estat sempre gratuïtes per igual a la pública i a la concertada. És ara que hi ha una desigualtat...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...que unes són gratuïtes i les altres no pel que fa a la sisena.

Gràcies, senyor... (*Veus de fons.*)

El president

Senyor conseller, si vostè vol demanar la paraula pot fer-ho. (*Pausa.*) Doncs, si no la vol demanar, no ho faci. (*Rialles.*)

Interpellació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00041/08)

La següent interpellació la presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, honorables consellers, des de Convergència i Unió interpel·lem en aquest Ple el Govern sobre política social amb preocupació, per com veiem que s'estan fent les coses.

Vostès la legislatura passada van voler tapar les seves mancances parlant que era «la legislatura del gir social». Però amb el temps s'ha demostrat que no va girar res i que hi va haver un clar retrocés en polítiques socials, en

les ajudes a les famílies, en places buides de residència, en residències que no s'obrien, etcètera.

Ara vostès han adoptat..., una altra qüestió, davant de les seves discrepàncies, de la falta d'una acció de govern decidida, en veure que el seu Govern té una feblesa, han escollit un eslògan publicitari: «el patriotisme social». I amb aquest eslògan volen tapar les coses. Quan posen en contradicció catalanisme i catalanisme social..., quan són la mateixa cosa. No hi ha catalanisme si no és social, perquè neix de les mateixes persones, de la mateixa gent. I, per tant, el seu Govern feble i incapaç, doncs, per molt que hi posin aquest eslògan al davant, no ho tapan. I es nota la seva incapacitat d'innovar, de proposar noves solucions, es nota la seva mala gestió.

Però anem a veure-ho amb exemples. Hi ha un exemple molt clar d'aquests dies, que és la posada en marxa de la Llei estatal de la dependència. Una llei que esdevindrà un engany més de la llista de les del Govern del senyor Zapatero, però el més greu, en aquest cas, són les persones que afecta. Una llei molt llarga en la invasió competencial, però molt curta en els recursos que posa a disposició, en aquest cas de Catalunya, o de les altres comunitats de l'Estat espanyol. Una llei per parlar molt i fer poc.

De moment, la seva conselleria, això sí, ja hi posa el seu segell del tripartit. El 15 d'abril, vostè, consellera, fa unes declaracions i diu que el 23 d'abril s'obrirà el període de presentació de sol·licituds. El 27 d'abril ens diu que es podran presentar a partir del 21 de maig, un mes més tard. Ara ja ens diuen que les valoracions començaran el mes de juny. El que s'olora i es veu és que vostès volen passar l'any sense fer res. Ens volen fer passar amb raons i amb valoracions, però que la gent no vegi ajudes concretes.

Vostès parlen de «patriotisme social», però vas a una oficina de les que abans eren de Benestar i Família i no saben res. Et diuen que truquis al 900 300 500. Truques al 900 300 500 –i li demano que ho provi– i a part d'escoltar molta música i que et diuen que estàs trucant a Acció Social i Ciutadania, et diuen que les línies estan ocupades, i no t'atenen. Abans de començar a desinformar, s'ha de crear un dispositiu per atendre la gent. Tenen els serveis absolutament col·lapsats. La política del patriotisme social també és la de la proximitat, la de la informació i la de l'atenció.

Vostès ens diuen que en tres mesos faran les valoracions. En l'actualitat estan tardant més de catorze mesos, encara que un diputat del seu grup diu que el mateix dia les fan. L'altre dia ens ho van dir en una comissió i tots ens vam quedar esgarriats, no? Ja ens agradaria. L'any 2006, l'Informe del Síndic de Greuges diu textualment: «Aquests retards, a més de constituir per si mateixos una irregularitat amb relació a la normativa reguladora, comporten un perjudici addicional per a les persones que han de ser valorades.» Tres mesos ja és el termini actual, legal, i vostès no l'estan complint.

Tot i l'acord del Govern –recent, d'abans-d'ahir–, els cent seixanta tècnics que han de formar els vint-i-tres equips no estan contractats. Vostès han de fer els concursos. I diu que el mes de juny ja estaran fent valoracions.

L'època dels miracles ja ha passat, i més amb el tripartit.

Vostès volen esgotar l'any sense aplicar ni un euro nou, i al ritme que van segur que ho aconsegueixen. Ens agradaria que ens diguéss quantes persones atendra amb nous recursos aquest any 2007 –aquest any 2007. Perquè si mirem la Llei de pressupostos, no hi ha una consignació pressupostària dels recursos que la Generalitat destinarà a la Llei de la dependència per a aquest any. Vostès han deixat la partida en blanc. Està a l'articulat de la Llei de pressupostos, i diu que ja la dotaran. Tan pocs diners, hi pensa posar? Entenem que no posi la partida de l'Estat, però la de la Generalitat sí que l'ha de posar. O és que ho traurà d'altres coses que són serveis que ja s'estan donant en l'actualitat i ho posarà allà? O serà una partida tan ridícula aquest any que seran les escorrialles d'alguna altra cosa.

Nosaltres volem que es comprometi en quants recursos, la Generalitat, posarà aquest any per a l'atenció a la dependència, amb la nova llei. Perquè veiem, com dic, que vostès estan fent passar el temps.

Hi ha hagut també tot el debat sobre els errors en els barems proposats per l'Estat per a la dependència, per valorar la dependència. Jo li demano, en una sol·licitud d'informació, que ens digui en quin informe vostè ha contrastat els barems. I vostè ens diu que hi va anar amb les mans a la butxaca al Consejo Territorial. Sí, ens ho diu en una resposta parlamentària, ja li enviaré la còpia, signada per vostè. Diu que no han fet cap informe sobre els barems de valoració. Li'n passaré còpia. Aquesta és una bona manera de defensar les persones amb dependència, especialment amb malalties mentals i discapacitat intel·lectual de Catalunya. Això és «passotisme» social, no anar amb els deures fets a les reunions del Consejo Territorial.

«El Govern espanyol ha actuat de forma irresponsable amb aquesta llei i ha venut fum amb poques realitats darrere. Parla de barems i prestacions econòmiques amb finalitats electoralistes.» Això ho podria dir jo mateix, però no són paraules meves, són del conseller basc d'Afers Socials, Javier Madrazo, d'Esquerra Unida. Diferents consellers i conselleres del Partit Socialista han fet declaracions similars..., del Partit Popular, del Bloc Nacionalista Gallec, etcètera. I han dit també: «El finançament és irrisori i no es correspon amb els costos reals.»

Tothom s'ha queixat menys la consellera del tripartit, la consellera d'Esquerra Republicana. L'únic que ens pot passar aquí és que vostè tingui un acord secret amb el Govern del PSOE i dir: «No, és que ens vindran molts diners.» Bé, si ens ho diu, ja quedarem tranquils. Però ara com ara, és l'única que no s'ha queixat. Tots s'han queixat, de partits diferents, des d'Esquerra Unida, des del Partit Popular, des del Bloc Nacionalista Gallec, des del Partit Socialista. Per tant, li demanem això.

Veiem que el Govern de Catalunya va a remolc del Govern de l'Estat. No tenen model propi d'atenció a la dependència, no van crear l'agència de promoció de l'autonomia personal, i això ho paguem. Vostès han parilitzat, per exemple, la fundació de l'institut sociofa-

miliar d'Alzheimer, que a hores d'ara ja hauria d'estar en funcionament, com a centre pioner en l'atenció d'aquesta malaltia, i en canvi vostès encara no saben ni on el construiran. S'ho van trobar tot fet: la fundació creada, el projecte fet, i encara no saben on anirà del parc Pere Virgili. Per tant, això ho considerem un fet també molt greu. Ara, això sí, quan arriba el Dia contra l'Alzheimer, la consellera de torn anuncia que faran aquest centre. L'ha anunciat dues vegades. Ara, això sí, no han dit que era de Convergència i Unió, i no han dit que no l'han fet, ni han posat ni una totxana d'aquest centre.

També podem parlar de xifres, consellera. El sistema per a l'autonomia i l'atenció a la dependència farà una aportació total per part de l'Administració General de l'Estat de 507 euros el mes, per a persones en grau 3, gran dependència de nivell 2. I la Generalitat haurà d'aportar el mateix, quan una residència sociosanitària, per atendre aquesta situació de dependència supera els 2.500 euros el mes. Ens envaeixen les competències i després ens diuen que ens ho paguem nosaltres. I vostès, tan tranquils. Vostès no han dit re. O sigui, que l'Estat ens donarà 500 euros i nosaltres n'haurem de pagar 2.000. Realment, és un bon negoci, aquest, per atendre les persones amb dependència.

El mateix passa amb la prestació econòmica per a l'assistència personal, que tal com denuncia el Foro de Vida Independent no arriba a cobrir el 39 per cent del cost real.

Però mirem el Projecte de llei de serveis socials, que vostès han presentat aquí al Parlament. No és el projecte del president Montilla, és el projecte del president Maragall. I és un projecte que no té en compte ni el nou Estatut –ja sabem que molts de vostès no hi creuen–, no té en compte el nou Estatut, no té en compte la Llei de la dependència, no té en compte... –no, no la té en compte–, i tampoc té en compte la Convenció dels drets de les persones amb discapacitat aprovada per les Nacions Unides i subscrita per l'Estat espanyol. Re d'això, té en compte.

I això, ara, ho haurem d'arreglar en comissió, en ponència, haurem de refer aquesta llei. Això sí, l'hem presentat molt de pressa, encara que no serveixi per a re. Perquè, certament, si mirem la llei tal com està, no té cartera de serveis, ens parla de drets però no ens diu a què tenim dret.

I, per tant, això, consellera, ens preocupa, i per això fem aquesta interpellació. Miri, en la Comissió d'Estudi sobre la Situació de les Persones amb Discapacitats, celebrada el 12 d'abril –vostè hi era–, un dels portaveus dels grups que donen suport al Govern va dir: «Jo també sóc dels que reconec que fa molts anys que s'està treballant amb la discapacitat, segur. No estariem aquí si no hagués estat tota aquesta trajectòria de vint-i-tres anys endarrere. També he de dir una cosa: “Fa molts anys, durant aquests vint-i-tres anys, vam ser referents a tot Espanya. I, doncs, hem anat perdent ara pistonada.”» Això ho diu un portaveu d'un dels grups que dona...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...suport al Govern. Acabo, senyor president.

Per tant, nosaltres el que volem és ser referents de polítiques socials de progrés, de polítiques al servei de les persones, no per eslògans publicitaris sinó perquè el catalanisme comença amb la gent i a atendre la gent bé i no fer falses promeses, que amb el temps es tornen en contra de qui les fa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo hauria de dir el mateix que el conseller Maragall en la interpellació anterior, que intentem fer una barrija-barreja de totes les qüestions, però tot i així també li agraeixo que en l'últim moment s'hagi centrat en temes de dependència, tal com especificava aquesta interpellació.

Miri, jo li passaré respostes..., intentaré donar-li respostes una darrere l'altra, de totes les qüestions que vostè m'ha formulat. En primer lloc, el calendari previst del desplegament de la Llei de la dependència. És en aquest govern, del dia 2 de maig, que nosaltres ja varem aprovar, per acord de govern, la contractació d'aquests vint-i-tres equips de valoració, formats per uns cent seixanta tècnics en total. Nosaltres ja tenim preparat, perquè això s'ha fet amb anterioritat, tota la formació que s'haurà d'impartir a aquests tècnics perquè puguin passar..., o puguin fer la valoració, puguin utilitzar l'instrument de valoració per determinar el grau i nivell de la dependència.

El 14 de maig, nosaltres varem anunciar –o sigui, que això és dilluns de la setmana que ve–, es podran fer les sol·licituds ja a totes les oficines de serveis socials, també de primària –oficines de serveis socials d'atenció primària–, també a les oficines d'atenció primària dels CAP, també a través de la pàgina web del departament, o si la persona està ingressada en un centre o està en un servei de treball social, ho podrà fer en el mateix centre, i el dia 21 de maig es podrà fer la tramitació de les sol·licituds de valoració de grau i nivell.

En el moment, senyor diputat, que es presenten aquestes valoracions, nosaltres –la llei així ens ho estipula– tenim un termini de tres mesos per efectuar les valoracions que s'hagin sol·licitat. I aquests equips, aquestes cent seixanta persones, aquests cent seixanta tècnics, distribuïts arreu del territori, estaran amb capacitat de poder-les fer.

Com vostè sap, aquest acord de govern per a la contractació d'aquestes persones s'ha fet a través d'empreses públiques que en aquest moment... –sí, jo diria que fins i tot..., no ho crec, que s'hagi fet avui, perquè precisament la directora de l'ICASS és a Madrid, amb una comissió delegada, acabant de debatre temes pendents

de la Llei de la dependència–, s'ha fet ja els convenis amb aquestes entitats, per fer la contractació de manera immediata.

I la primera quinzena de juny s'iniciaran les valoracions a domicili. Perquè és evident: un cop s'han presentat les sol·licituds, aquestes hauran de ser remeses als equips de valoració, s'hauran d'agendar i, *a posteriori*, s'hauran de desplaçar als domicilis per fer les valoracions.

Vostè em parlava del telèfon. Miri, jo aquí sí que li demanaré la seva complicitat i la seva ajuda. La Llei de la dependència, hi estic d'acord, ha creat moltes expectatives. I aquestes expectatives no les hem instat a través del Govern de la Generalitat, sinó que s'han creat en el Govern de l'Estat espanyol. Aquestes expectatives –aquestes expectatives– fan que moltes persones –moltes persones– amb la percepció de grans dependents presentaran aquestes sol·licituds. I entre tots hem d'explicar que aquesta és una llei amb un desplegament progressiu fins al 2015 i que, per tant, les persones que en podran ser beneficiàries l'any 2007, a les quals estem preparats per fer totes les seves valoracions, s'estimen entre 30 i 35.000, perquè, com vostè sap..., i això ho lligo amb les esmenes que jo he presentat al Consejo Territorial –i si vostè vol, en pot fer lectura, del registre de totes les reunions, ja que queden totes enregistrades les aportacions que fem les diverses comunitats autònomes, tanmateix també les he fet per escrit–..., dintre d'aquestes esmenes nosaltres hem demanat, hem aportat modificacions en el tema del barem. I aquestes modificacions, treballades amb el conjunt de les entitats aquí a Catalunya i treballades conjuntament i presentades per les dues vies que teníem per fer-ho, una a través del Cermi i l'altra a través del mateix Govern de la Generalitat al Consejo Territorial, doncs, han introduït unes millores sobretot pel que fa a la salut mental i al zero - tres anys, i a la discapacitat intel·lectual.

Per això ara ens estem movent en la forquilla entre 30 i 35.000 persones que en poden ser beneficiàries. I deia abans de la seva complicitat, senyor Cleries, perquè el primer dia que nosaltres vam posar, vam donar informació del telèfon en el qual s'informa, de les vuit a les dotze del migdia nosaltres varem rebre tres mil trucades. A partir de les dotze del migdia –a partir de les dotze del migdia–, aquests telèfons es van reforçar, es va reforçar el 012, es va reforçar l'horari i es va ampliar fins i tot la franja de caps de setmana. Per tant, és possible, perquè hi ha moltes expectatives; però davant de l'evidència del nombre de trucades, nosaltres vam tindre una reacció el primer dia ampliant, li ho repeteixo, horaris, franja horària, ampliant el 012, que derivava en el telèfon 900 i ampliant-lo amb franja horària de cap de setmana.

Me parla de pressupost. Me parla de pressupost i per què nosaltres no ho hem especificat en els pressupostos del 2007. Miri, vostè sap perfectament bé que Catalunya ja inverteix, fa una aportació i fa una inversió molt important en temes de dependència, en temes de discapacitat, en temes d'atenció a la gent gran. L'any 2006, Catalunya ens vam gastar 700 milions d'euros.

El que farà aquesta llei, el que farà aquesta llei, eh?, serà el fet d'una aportació extraordinària que fins ara nosal-

tres no la teníem. I aquesta aportació extraordinària es farà en base a dos nivells. Primer, pel que fa als mínims garantits a tot l'Estat. Aquests mínims garantits per a tot l'Estat en aquest moment les xifres que s'estimen són de 250 euros, que nosaltres entenem que són baixes.

Però després hi haurà un conveni bilateral. I en el conveni bilateral les parts hi tenen quelcom a dir. I s'ha donat una xifra, un topall màxim, d'aquests 275 que vostè menciona, que podrien vindre com a addicionals. Però això ja ho decidirem en el conveni bilateral. Això ja ho decidirem. I si ho decidim d'aquesta manera i decidim aplicar el topall, vostè sap que Catalunya haurà de fer la mateixa aportació. I és evident que no cobreixen tots els serveis. És evident que no cobreixen tots els serveis! Però sí que donen garanties i reconeixen un dret subjectiu a totes les persones amb dependència, perquè d'una manera o altra se'ls cobreixi en les seves necessitats. De fet, a Catalunya, vostè ja ho sap, ja ho estem fent això –ja ho estem fent, eh? I ho estem fent donant atenció a les persones amb dependència amb diversos programes que jo no crec que en aquest moment li hagi d'explicar o que li hagi de mencionar, perquè se'ls sap prou de memòria.

Aquesta llei, tanmateix, a qui beneficiarà? Vostè ho sap. Beneficiarà les persones grans, les persones físiques amb la discapacitat física i l'intel·lectual, greument afectades, les persones amb malaltia greu, les de discapacitat sensorial amb greu afectació i els menors de zero a tres anys.

Voldria tornar..., ja li he dit que li he demanat la seva complicitat, perquè expliquem ben bé què vol dir ser una persona gran dependent. Per tant, jo no desaprofito cap oportunitat que se m'ofereix per tornar a explicar –tornar a explicar– què vol dir ser una persona gran dependent. I aquestes persones gran dependents que han de fer aquestes sol·licituds aquest any 2007, i que ja li ho he dit abans, nosaltres estimem entre 30 i 35.000 persones, són aquelles que necessiten un suport continuat per a les seves activitats de vida quotidiana.

Vostè m'ha parlat també del Prodep o de l'agència catalana. A veure el Prodep està actuant en aquests moments, i és en el si del Consell Director del Prodep, en el qual nosaltres estem prenent totes les decisions pel que fa al desplegament de la Llei de la dependència. L'agència es crearà –l'agència es crearà. I és evident, i això és un compromís, i és un compromís que tenim de fa molt de temps. L'agència tirarà endavant. Però en aquest moment qui està complint aquesta funció evidentment és el Prodep, aquest programa que ens permet aquesta coordinació entre el Departament de Salut i el Departament d'Acció Social i Ciutadania, perquè quan parlem de la gran dependència, parlem de dos departaments que hi estan íntimament implicats.

El president

El senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, miri, vostès tenen poca credibilitat, perquè ja sé que ara quan li tregui aquest programa riurà, no?, però hi ha el

programa «Viure en família», eh? I vostè, en resposta parlamentària, quan deia: «No, no hem tocat res del «Viure en família»», em dona xifres –i si no hi està d'acord, aleshores miri qui li fa les respostes, perquè veig que n'hi ha dues que no hi està d'acord–, doncs, entre l'any 2004 i el 2006 han perdut aquest programa, aquesta ajuda, persones amb dependència moderada, 2.944 persones, 2.944 famílies, pràcticament 3.000. Això vol dir que el tripartit ha escatimat a aquestes famílies 8.478.720 euros l'any, que, amb menys publicitat de la que fan, doncs, ja ho podrien cobrir i aquestes famílies tindrien aquesta ajuda. Aquesta és la universalització dels serveis socials que el tripartit proposa, que proposen a la nova llei?

Un altre exemple: un govern incapaç de crear places de residència. Fa pocs dies li ho deia. El conveni amb l'Ajuntament de Barcelona signat el 13 de juliol de 2005..., vint-i-dos mesos després no han començat cap obra, no han començat cap residència. Déu n'hi do!, vint-i-dos mesos de paperassa!

Però és que a la ciutat de Barcelona tenen una llista d'espera de 940 persones per a residència i 572 per a centre de dia. Això amb les que tenen resoltes, perquè la manera de no fer créixer la pila és no resoldre amb gaire rapidesa, i així en lloc d'estar a la pila de dependents estan a la pila de pendents de resolució.

O li podem preguntar per les deu mil places que havien de crear la legislatura passada. O li podria preguntar, parlant de patriotisme social, de la Llei de prestacions, que aquesta setmana han començat a pagar als pensionistes no contributius. Però no estan dient res... (*Veus de fons.*) Oh, i tant! A pagar la mensualitat, sí; els endarreriments, només havien pagat. Si ja ens ho sabem, consellera. El que passa, que hi ha Lismi, FAS, SOVI... No els estan ni dient res ni tants sols els han enviat una carta. Per tant, doncs, ens sembla que això no és gaire patriotisme social.

Jo li he demanat quants recursos posarà aquest any. Vostès, que, com deia abans el conseller Maragall, planifiquen tant, deuen saber quants recursos dedicaran aquest any a l'atenció a la dependència. Ens diu que les expectatives les ha creat el Govern de l'Estat. Home, amb la seva complicitat –amb la seva complicitat. Ens diu que l'ajudem... Què vol, que vingui a agafar trucades al telèfon? Escolti, hem anat provant i el telèfon aquest està col·lapsat. Jo què vol que li digui? El telèfon està col·lapsat. Què nosaltres explicarem quines són les dependències grans dependències? Ja ho estem fent, quan anem a explicar la llei, les coses bones i les dolentes que té, doncs, ja ho expliquem.

Però vostè ens està dient, doncs, que no hi ha partida pressupostària, que no hi ha un gran pressupost i ens està dient: «Oh, el que farà el Govern és una aportació extraordinària.» Si és una aportació extraordinària, vol dir que vostès seguiran donant els mateixos serveis, ni un més, perquè, si és extraordinària, vol dir que no hi ha més despesa afegida. I per tant vol dir que vostès han sacrificat les competències de la Generalitat per una misèria de recursos que aportarà l'Estat –per una misèria de recursos que aportarà l'Estat. I més valia defensar les competències..., perquè vostès deien: «S'han de posar per davant els drets de les persones.» I tant que cal!

I per això calia fer el recurs d'inconstitucionalitat: per posar per davant els drets de les persones amb discapacitat o amb dependència. Perquè ara estem hipotecats per una llei estatal que ens obliga a unes coses, però en canvi no ens les paga. I aquest és el sistema que vostès han fet servir.

Ens parla de trenta mil persones ateses, que progressivament fins al 2015 aniran creixent amb les altres situacions de dependència, però creiem, consellera, que això, des del Govern no ho estan defensant. I no ens compari el Prodep amb l'agència. El Prodep era un programa per començar a preparar l'agència, però l'any 2002-2003. Es van passar la legislatura passada intentant posar-se d'acord el PSC i Esquerra Republicana i no s'hi van posar d'acord. I per tant, doncs, lamentem aquesta situació que va en detriment de les persones amb dependència.

Però també volia avui fer una menció..., ja que parlo de política social en general, per felicitar les quatre famílies valentes que han arribat avui del Congo amb els seus fills. Els felicitem especialment, perquè malgrat tot els entrebancs d'un govern de la Generalitat incapaç d'ajudar-los, ells se n'han sortit, i davant d'un govern incapaç de l'Estat, amb la seva ambaixada, ells se n'han sortit. I ara el que li demanem, consellera, és que les famílies que estan pendents amb rapidesa puguin tenir els seus fills, que ho puguem celebrar plegats, perquè és un acte de justícia i de defensa dels drets dels infants.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

No és defensar... -acabo, senyor president-, no és defensar els drets dels infants promoure que una policia entri en una casa i s'emporti unes criatures de qualsevol manera com van fer l'altre dia. I això, consellera...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

El Sr. Cleries i González

...li demanem, ara, que hi hagi aquesta valentia per una vegada per part del Govern de la Generalitat a ajudar aquestes...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Cleries i González

...famílies i que arribin ben aviat amb els seus fills.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Permeti'm que jo em sumi a la satisfacció que les cinc famílies hagin pogut retornar

a Catalunya, malgrat que una d'elles no ha pogut tornar amb el seu fill després d'un mes i mig de convivència..., malgrat -malgrat- les advertències del Govern de la Generalitat que no s'havien conclòs totes les investigacions i que això era una cosa que podia passar. Malgrat tot, ens felicitem, perquè avui aquestes famílies estiguin aquí. I senyor Cleries, el tema del Congo, un cop s'hagi acabat, eh?, un cop s'hagi acabat, ho traurem tot, sabrem tot el que ha passat amb tot aquest procés, però ara encara ens queden deu famílies, que aquesta és la nostra prioritat.

Dit això, dit això, miri, el finançament previst per la Llei de la dependència. Jo li deia abans..., és a dir, vostè sap que hi ha un mínim garantit; aquest mínim està establert en un import de 250 euros. Per tant, a Catalunya aquest mínim ens aportarà -i aquesta és l'única xifra que jo li puc facilitar en aquest moment- uns 30 milions d'euros addicionals que ara no teníem.

Per la segona part, com li he dit abans, és un conveni bilateral; «bilateral» vol dir que hi ha dues parts que negocien. L'Estat aporta o pot aportar fins a 257 euros. Nosaltres ara estem negociant quina part -quina part- creiem que és la convenient. Per tant, aquesta segona aportació, amb aquest conveni bilateral, no la hi puc facilitar, perquè, evidentment, encara estem en procés de negociació. Però d'entrada ja tenim 33 milions d'euros que l'any passat no teníem per atendre a la dependència.

Sap, tanmateix, que no solament hi haurà aquestes aportacions, sinó també pel que fa a les propostes de prestacions. L'única que coneixem avui oficialment és la que el ministeri pagarà als cuidadors, amb un màxim de 561 euros el mes. Abans no ens arribaven aquests diners. Per tant, ara sí que arribaran. Aquesta és l'única dada que tenim, l'única xifra que podem confirmar-li avui aquí.

M'ha parlat del decret que determina el règim aplicable a les sollicituds i concessions de prestació social de caràcter econòmic de dret subjectiu. Miri, actualment aquest decret es troba a la Comissió Jurídica Assessora i ha passat tots els altres tràmits preceptius; un cop -que hem demanat que es faci per la via d'urgència- ens emeti l'informe, jo el presentaré, perquè sigui aprovat pel Govern. Confio -confio- que això no passi aquest mes de maig. Perquè aquesta mateixa preocupació que té vostè la tenim nosaltres. I aquest és un any, ha estat un any extraordinari, amb uns pressupostos prorrogats -amb uns pressupostos prorrogats- que han determinat algunes o moltes de les gestions que s'han hagut de fer en el departament.

Me parlava del «Viure en família». Aquesta és una eterna discussió, que la portem..., i jo em reiteraré amb els arguments que sempre li he donat com a resposta. Any 2003, la inversió era de 44 milions d'euros -no li dic els escaigs-; any 2006, s'hi inverteixen 129 milions d'euros.

Vostè em parla que aquesta prestació ha anat a la baixa. Com pot anar a la baixa si l'any 2003 hi havien, s'invertien 44 milions, l'any 2006 se n'inverteixen 129? Què és el que passa?, què és el que passa amb aquest programa? Que vostè sap que es fan revisions, perquè de la manera en què va néixer el programa «Viure en família»

era una porta d'entrada no per a les persones amb gran dependències, no per a les persones amb necessitats; i aquestes revisions que es van fer, per la mala gestió en el seu inici, han comportat que algunes persones que n'eren usuaris ho deixessin de ser. Però el programa atén totes aquelles persones amb gran dependència en aquests moments, i es dona resposta a totes aquestes persones.

M'ha parlat de llistes d'espera i d'acolliment residencial. Acolliment residencial: el 2003 teníem 18.948 places mentre que el 2006 la quantitat de places era 21.641; a aquestes places, si hi incorporem el total de l'oferta pública, arribem a les 23.471. No solament en places en acolliment residencial; si vol, també li comento l'increment que van experimentar les places en centre de dia, que del 2003 al 2006 van fer un creixement d'un 74,7 per cent. Per tant, les previsions i el creixement en acolliment residencial han estat sostinguts i es mantenen en funció de les necessitats. I a més a més –que ho dic en totes les meves intervencions– no solament es fa aquest creixement progressiu, sinó que es fa amb equitat territorial.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 302-00026/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran. La presenta el Grup Parlamentari Popular, i per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora consellera, m'encanta veure-la aquí, a l'escó, perquè això vol dir que parlem de política social, les polítiques que importen a la gent, encara que sigui per impuls de l'oposició, i, per tant, fent del Parlament el centre de la vida parlamentària i l'impuls de les polítiques socials.

Nosaltres presentem una moció després de la interpellació... (*Adreçant-se al vicepresident primer.*) Catorze segons? (*Pausa.*) Nosaltres presentem una moció després d'una interpellació concreta sobre polítiques socials i, sobretot, de places residencials –ara li faré un comentari sobre les places residencials que em sembla molt important.

Primer punt de la nostra moció: l'increment dels convenis marc per assolir que l'atenció domiciliària tingui un objectiu del 4 per cent durant aquest any i del 6 per cent en arribar al final de la legislatura. Parlem de 4 per cent, i som molt comprensius, perquè nosaltres l'únic que fem és posar aquest 4 per cent, que és el compromís que

vostès tenien l'any 2006. Quina és la realitat de l'atenció domiciliària actualment a casa nostra? Un 2,47 per cent de cobertura. Vostès ens van prometre un 4 per cent; la realitat actual és un 2,47. De nou, de nou veiem com una cosa són les paraules, les promeses, i una altra cosa són les realitats.

Però a nosaltres ens preocupa una altra cosa, senyora consellera, i em vull referir també a vostè, encara que no participi en aquest debat. L'any 2000 el grau de cobertura era del 2,5 per cent, i actualment és del 2,47 per cent –l'any 2000 era del 2,5 per cent, i actualment, del 2,47 per cent. I no ens ho inventem nosaltres: ho diu l'estudi «La protecció social a Catalunya», del gran guru de l'esquerra, el senyor Vicenç Navarro; suposo que vostès no li discutiran les xifres. És a dir que hem retrocedit en aquests anys. Què ha passat? No ho sabem.

Per què volem un 6 per cent en acabar la legislatura? No és cap caprici; vostè sap que són les dades que ens diu l'Imerso per a la gent amb dependència mitjana. Ara vostès en proposen, i si miren les dades a la Llei de serveis socials, senyora consellera, vostès en proposen 55.000. Això voldrà dir que 55.000 persones ateses amb atenció domiciliària l'any 2008, que és el seu compromís, serà un 4,5 per cent; és a dir, no arribarà ni al 5 per cent, que és un dels objectius per a atenció domiciliària. Per tant, nosaltres li diem que siguem ambiciosos, que arribem a aquest 6 per cent, que no és cap caprici, com he dit abans.

Incrementar el Programa de suport a l'acolliment residencial. Això..., la senyora Rigau em feia un somriure còmplice. Home, senyora consellera, no ens vengui motos. Estem al Parlament de Catalunya, escolti, miri les seves dades. No ens digui que l'any 2003 n'hi havien divuit mil; això és l'any 2002 –2002. L'any 2003 n'hi havien 20.837. Però sap el que ens preocupa? Ens diu ara: «No, no, és que ara n'hi ha 21.641.» Sap quantes n'hi havia, fa un any? 21.677. És a dir, en aquest any hem reduït en trenta-sis les places residencials. Home, vostè ho ha dit molt clarament: les seves dades. Per tant, fem números; llapis i calculadora. Hem reduït en el darrer any? Però això..., no ens preocupa només això; ens preocupa també la reducció que s'ha produït per exemple a Terres de l'Ebre o a les terres de la Catalunya central, que s'han reduït les places residencials.

Per tant, nosaltres li demanem –li demanem, si us plau– aquest objectiu del 5 per cent, la universalització... No podem parlar d'universalització, no podem parlar d'aplicació de la Llei de polítiques socials, no podem parlar de l'aplicació de la Llei de la dependència si no assolim aquest objectiu. No estem en les millors condicions per assolir l'objectiu. Però és que és més: la ràtio ha passat d'1,81 per cent –públiques– a 1,88. Sí, ha augmentat, 0,07 punts. Això és ridícul, senyora consellera.

El punt 3 –sembla que li estigui fent la interpellació, perdoni–, el punt 3 i el punt 4 (*veus de fons*) –és que li tinc molta estimació, i, clar, quan debatem d'aquestes coses..., són apassionants–, punt 3 i punt 4: llistes d'espera. Parlem de les llistes d'espera, parlem d'unes llistes d'espera en què hem passat de dos mesos a vuit mesos. És important; parlem també de persones, parlem

de què passa amb aquesta gent que ha hagut de veure com passaven dels dos mesos als vuit mesos.

Nosaltres demanem a la nostra moció que aquest temps d'espera es redueixi a un mes; pensem que és per justícia social. A més, demanem un augment dels recursos tècnics i administratius; un altre grup dirà «una reorganització», segurament, dels equips que ja hi són. Però, escolti, nosaltres pensem que si en aquest pressupost, en un any, vostès han augmentat la despesa en alts càrrecs i eventuals un 84 per cent, per què no augmentem també els equips tècnics i administratius? Pensem que moltes vegades, sota la paperassa que han de tenir els equips administratius, això vol dir més burocràcia i, per tant, menys capacitat per assolir.

Per tant, nosaltres, escolti'm, després de la interpellació que li hem fet, ens quedem encara més preocupats; ens reafirmem encara més, senyora consellera, en la nostra moció. Necessitem ambició, ambició per a les polítiques socials, i no veiem cap ambició en la seva tasca.

Cinquè punt: promoure l'aplicació de les recomanacions del llibre blanc. Llibre blanc: octubre del 2002; ja és hora que el comencem a aplicar. Per tant, nosaltres considerem també de justícia aplicar les recomanacions, que a nosaltres ens semblen unes recomanacions molt encertades.

Per tant, ambició. Arribem a aquest 6 per cent d'atenció domiciliària, que sap que és el futur. Arribem a aquest 5 per cent de cobertura residencial. No perdem més places residencials, si us plau, senyora consellera. Tripartit, benivolgut tripartit, anem a més, amb ambició, perquè un cop més veiem que les seves promeses són promeses i que les realitats que tenim avui en dia són les realitats que tenim avui en dia, que són les seves misèries; les misèries d'un govern que promet molt, però a l'hora de la veritat...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

...ens ofereix molt poc.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè, senyor López. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, senyors i senyores, permetin-me que iniciï aquesta intervenció expressant el goig, l'emoció que sent aquesta diputada que els parla en el moment de començar la seva primera intervenció en aquesta cambra. I, tot i que els sentiments que els he expressat són considerables, és més gran la satisfacció que sento per tal que la meva primera intervenció pugui contribuir –i així ho desitjo– a millorar la qualitat de vida de la

gent gran del nostre país, en definitiva, de tots aquells que han fet possible que la meva generació visqui en unes condicions molt millors que aquelles de què ells van gaudir en la seva joventut.

Prenc, doncs, la paraula per defensar les esmenes que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat a la moció subsegüent que acaba d'exposar el diputat López. Vull, però, abans de res, exposar que des del nostre grup parlamentari compartim el sentit general i l'esperit d'aquesta moció i que les esmenes que ara defensaré tenen la finalitat de matisar, enriquir i, si m'ho permet, senyor López, millorar la seva moció.

Pel que fa al punt 1 de la moció subsegüent, la nostra esmena el que reclama és que, més que augmentar el nombre de convenis marc, que només es poden subscriure amb les administracions locals de més de vint mil habitants, perquè són les que en tenen competència i que en l'actualitat totes aquelles administracions locals de més de vint mil habitants ja signen conveni marc amb el Departament d'Acció Social i Ciutadania en matèria de serveis socials, el que reclamem amb aquesta esmena, doncs, com els deia, és que s'augmentin els recursos econòmics dels diferents convenis marc perquè realment els serveis socials puguin arribar a la majoria de la població que en requereixi. Si augmentem el nombre de convenis marc i no els recursos econòmics, baixarà la dotació econòmica de cada un d'ells, i això fóra fer un flac favor a l'Administració local i, a més a més, als administrats que requereixen aquests serveis socials.

Amb referència al segon punt de la seva moció, al qual no hem presentat esmena, deixi'm posar un exemple només d'aquesta manca d'equipaments a què fa referència la moció –manca, a més a més, expressada en l'Informe del Síndic de Greuges tant de l'any 2005 com de l'any 2006–, com és l'acord que van signar l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat el dia 13 de juliol de 2005, el qual recollia que en el període 2005-2007 construirien cinquanta equipaments socials, dins dels quals hi havia una bona colla d'equipaments socials per a gent gran. D'aquests cinquanta equipaments socials no se n'ha començat cap ni n'hi ha cap en funcionament. Vostè, senyor López, parlava de fum l'altre dia; jo prefereixo parlar de paraules. Un cop més, tot ha quedat en paraules que no esdevenen fets.

En el tercer punt de la seva moció s'insta el Govern a promoure que les sol·licituds corresponents al Programa d'acolliment residencial, centre de dia i habitatge tutelat per a persones grans, del departament de benestar i família, es facin en un termini màxim improrrogable d'un mes. Des del Grup de Convergència i Unió volem instar el Govern no a promoure les resolucions de les sol·licituds, sinó a resoldre, d'una vegada per totes, totes les sol·licituds corresponents del Programa d'acolliment residencial, centre de dia i habitatge tutelat per a persones grans, del Departament d'Acció Social i Ciutadania, en el termini màxim improrrogable d'un mes. Perquè, quan l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania ens parlava en el darrer Ple, reconeixia que hi havia una llista d'espera quant a l'assignació de places residencials i centres de dia; llistes d'espera en les quals només s'imputen les sol·licituds resoltes, i s'obliden dels milers de sol·licitants que encara no han vist resolta la seva sol·

licitud i que també fa molts mesos que esperen, sabent, a més a més, que hi ha places residencials buides, tal com recollia l'informe del Síndic de Greuges l'any passat i torna a recollir l'informe del síndic d'enguany.

Pel que fa a aquest punt de la moció, vostès també proposen incrementar la dotació de personal tècnic i administratiu destinat a la tramitació i preparació de les resolucions corresponents al Programa d'acolliment residencial. Des del nostre grup parlamentari proposem suprimir aquesta part del redactat, atès que el Departament d'Acció Social i Ciutadania està dotat d'un nombre considerable de personal, d'un personal d'una gran qualitat professional i d'una extraordinària qualitat professional, diria jo. Però el problema de la lentitud en la resolució dels expedients no rau en la quantitat del personal, sinó en l'optimització de la gestió d'aquest personal ja existent i en la reorganització de la seva feina.

Quant al quart punt de l'esmena que nosaltres proposem, és de supressió, atès que sabem que el mateix departament ja sap quines són les necessitats i les mancances que hi ha; de fet, així ho reconeixia l'honorable consellera en la rèplica a la seva intervenció. I, per tant, més que emprar recursos econòmics en un estudi, creiem que el que han de fer és..., caldria que destinessin més recursos a posar en pràctica de debò totes aquelles polítiques per a gent gran que fa tant de temps que ens en parlen.

L'última esmena, que és al cinquè punt de la seva moció, va en el mateix sentit que la segona, i és, en lloc d'instar el Govern a promoure l'aplicació de les recomanacions que fa el Llibre blanc de la gent gran amb dependència, instar el Govern a aplicar definitivament les recomanacions que fa el Llibre blanc de la gent gran amb dependència.

El vicepresident primer

Senyora Figueras...

La Sra. Figueras i Ibàñez

Sí, sí, acabo, president. Un cop més, doncs, instem el Govern a posar en pràctica les paraules a què ens tenen acostumats. Per tant, els demanem que acceptin les nostres esmenes, i, en cas que alguna no fos acceptada, en demanàrem la votació separada.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Per fixar la seva posició en nom dels grups d'Esquerra Republicana, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Bé, molt bona tarda, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Jo li agraeixo, en primer lloc, que ens hagi anomenat «benvolgut tripartit», perquè, comparat amb la interpellació d'abans, del senyor Cleries, en la qual «tripartit» gairebé l'hauríem d'inscriure en el diccionari de l'IEC com una cosa, diguem-

ne, fantasmagòrica, terrible, terrorífica, pràcticament a l'estil de Dant (*remor de veus*), doncs, que realment vostè li hagi donat aquesta connotació, doncs, tendra, li ho agraeixo.

També li agraeixo que faci aquesta referència al fet que realment estem propiciant que es parli de polítiques socials, tot i que em permetrà que li digui també que si es parla de polítiques socials és perquè aquest Govern també té prioritats en polítiques socials, no és que vostès de cop i volta hagin descobert la importància de les polítiques socials.

Jo voldria seguir la seva moció fil per randa. Si em permeten, un parèntesi, sobretot intento ser curós i respectuós amb els altres i demanaria, si us plau, que quan jo parli puguin mantenir el màxim de silenci possible.

Voldria repassar a través de la seva moció els diferents punts, a veure si tinc temps de completar-los tots. Vostè demana en el primer punt de la seva moció que s'incrementi el número de convenis marc amb l'Administració local, en especial pel que fa referència a l'atenció domiciliària. El seu grup demana aquest increment substancial i, com en altres punts de la moció, crec que la realitat supera la mateixa ficció o, en tot cas, la mateixa moció. Perquè pel que fa als convenis amb ajuntaments i consells comarcals, durant la legislatura passada el seu import va créixer més d'un 110 per cent –110 per cent. I va passar dels 38,6 milions d'euros, atorgats el 2003, als més de 81,5 milions, el 2006. I és una valoració que no només..., la valoració positiva no només la fem nosaltres. Si ens cenyim al que deia en aquells moments el president de l'Associació Catalana de Municipis, Joan Maria Roig, que qualificava aquest increment pressupostari de notable –paraules textuais seves–, o el que feia el mateix president de la FMC, que comunicava o que deia que aquesta era una mostra de la major confiança dipositada pel Govern als ajuntaments i consells comarcals, també podem arribar a la mateixa conclusió.

Però he de manifestar-li que el departament és molt més ambiciós que això. És evident que hi ha molts temes per afrontar i molts de reptes i molta inversió per fer. I en aquests moments ja es treballa per tenir preparat un nou pacte que compregui el període 2008-2012. I s'establirà la nova fórmula de finançament a través de contractes programa.

Concretant un xic més la seva proposta sobre atenció domiciliària, he de manifestar-li que un dels eixos de treball del departament és potenciar, precisament, l'envel·liment a casa. És per això que per al departament és clau situar l'atenció de les persones grans amb dependències més a prop del seu entorn habitual. L'objectiu és incrementar les ajudes públiques de serveis domiciliaris, tant d'ajuda personal com d'ajuda a la llar, fins arribar a una cobertura, a mitjan de legislatura, del 4 per cent de les persones de més seixanta-cinc anys, de seixanta-cinc anys i més, i arribar a un 100 per cent de les persones amb necessitats de teleassistència.

De fet, l'estudi econòmic que acompanya el Projecte de llei de serveis socials, com vostè sap, preveu assolir una cobertura del 4 per cent de les persones de més de seixanta-cinc anys el 2008, amb un increment progressiu d'hores setmanals.

El punt segon de la seva moció demanava que hi hagués també un increment de la cobertura pública i les places residencials, i realment, tant si ens cenyim en el que és l'acolliment residencial com en les places d'acolliment diürn, aquest increment s'ha produït. Hi ha hagut un increment quant a l'acolliment residencial del 14,2 per cent per a la gent gran respecte al 2003. Concretament, el total de places a Catalunya el 2003 era de 18.948, mentre que el 2006 va ser 21.641. Si ens cenyim als percentatges de cobertura, el 2006 estem parlant del 2,04 per cent de places amb finançament públic i del 4,73 del total. Quant a les places d'acolliment diürn també hi ha hagut un increment substancial, amb relació al 2003 el nombre de places amb finançament del departament ha crescut un 74,7 per cent. Concretament, el total de places a Catalunya el 2003 era de 2.229, mentre que el 2006 van ser de 3.845, amb finançament del departament.

Amb relació al punt tres, cal mencionar que les sol·licituds es fan segons marca la legislació, a partir d'un ordre anual, i la voluntat és que en els propers quinze dies pugui sortir publicada l'ordre i, per tant, que es pugui resoldre al més aviat possible.

El punt quart de la seva moció demana un estudi del temps i de les llistes d'espera, i novament jo crec que la seva proposta desconeix el que és la mateixa realitat. De fet, el mateix departament, l'ICASS va treballar en el mandat anterior, en la legislatura passada, per intentar conèixer a temps zero, en qualsevol moment, quin era l'estat de les sol·licituds i de les llistes d'espera. I el departament també disposa de la planificació territorial de serveis especialitzats per tal de situar l'accés i els serveis més a prop de les persones grans, comptant amb un nivell de coneixement de l'entorn i un nivell de planificació des del territori, i equilibrador.

El punt cinquè, doncs, lògicament, no hi ha cap inconvenient a senyalar que un dels criteris, un dels objectius del departament és, precisament, assolir la convergència amb totes aquelles recomanacions que vinguin a nivell del que és l'àmbit de l'atenció de la gent gran. I no només del llibre gran, sinó del l'observatori també de les persones grans...

El vicepresident primer

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

...del llibre gran de la gent activa i de tots els altres. En tot cas –moltes gràcies, senyor president, vaig acabant–, és per tot això, perquè o bé la seva moció ja queda recollida en tot allò que està fent el mateix departament o bé en la futura llei de serveis socials –esperem que pròximament futura–, que el nostre grup i la resta de grups que conformen la majoria de govern votaran en contra de la seva moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores, diputats i diputades, senyor Bosch, no simplement, un que és un diputat que es considera treballador diu «benvolgut tripartit», perquè per a un diputat de l'oposició..., vostès ens donen molta feina, amb la qual cosa, doncs, per nosaltres..., ho fem amb molt de «carinyo». Ja sap que tot el que sigui pel bé de Catalunya ho farem amb «carinyo».

He de reconèixer una cosa, el punt 3... –que vostè no ho ha dit, esperava que m'ho digués–, el punt 3 parla del Departament de Benestar i Família. És un error, per suposat, Departament d'Acció Social i Ciutadania. Però, saben el que passa?, que, clar, aquest Govern canvia tan de noms de departaments, de consellers i de competències, que un ja al final no sap a qui interpel·la, a quin departament interpel·la i de quines competències interpel·la. Però, bé, són coses del Govern tripartit.

Posicionant-me sobre les esmenes, nosaltres li votarem a favor de la primera esmena, «a incrementar els recursos econòmics». És cert, s'han augmentat els convenis marc –és cert–, però, escolti, no podem dir que el tripartit tingui una política ambiciosa en aquest sentit. Ja li he dit, miri les dades: 55.000 persones ateses el 2008, això és un 4,5 per cent de la població, no arriba ni al 5 per cent d'universalització, que vostès tant proposen, per la qual cosa repassi les pròpies dades que dona la seva consellera.

El punt 2, quan parlem de resoldre «les sol·licituds corresponents al centre de dia en el termini improrrogable d'un mes», també l'acceptarem en aquest sentit.

Nosaltres, per tant, el que diem, per exemple, en el punt 4..., «sí...», l'ICASS pot fer un estudi en aquest tema», nosaltres el que diem és que es faci públic i que les llistes d'espera es facin públiques. Estem parlant de transparència, no estem parlant simplement que tingui estudis interns en aquest sentit.

Quan parlem de les places residencials vostès tenen un problema, que és que quan vostès ens donen les places residencials, ens donen..., el PAS –suposo que sap de què parlem– el 2003 posa 20.837, no 18.000; el 2005 parla de 21.677, i vostè ens diu: «2006, 21.641», és a dir, en un any hem reduït les places. Per tant, escolti, no ens parli d'aquest augment que ens parla.

El punt 4, les esmenes, si les trobo per aquí..., les esmenes de modificació, de supressió del punt 3, no l'acceptarem. Nosaltres pensem que és necessari aquest estudi, que és necessari fer transparència a les llistes d'espera. I quan vostè ens parla de l'esmena número 2, el que no podem admetre és que ens supprimeixi aquesta ampliació. Ja li he dit: «Escolteu-me, si tenim un augment del 85 per cent dels alts càrrecs, què mínim per reduir aquesta burocràcia que augmentar totes aquelles partides i el personal que es dedica a tràmits burocràtics, precisament, per reduir aquesta burocràcia.»

Per tant, li acceptarem parcialment aquestes esmenes. No li podem acceptar l'esmena al punt 3, ni la supressió, l'esmena al punt 4.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Senyora Figueras, em demana la paraula? Per quin motiu?

La Sra. Figueras i Ibàñez

Sí, era perquè en la meua intervenció he dit que, si no ens acceptaven les esmenes, demanaríem votació separada, i veig..., suposo que ho deuen haver estat parlant, però no sé si ha quedat clar i, per tant, doncs, volia matisar quines són..., o sigui, quin tipus de votació separada voldríem.

Per un cantó voldríem que es votés l'esmena que hem fet al punt número 2; el número 2, el text original, perquè no hi hem presentat esmena. De la segona esmena que hem fet nosaltres, que és en el punt número 3 de la moció, el que voldríem que es votés en un primer inici és fins a les paraules «un mes», i l'última esmena que hem fet en el punt número 5.

I per una altra banda, el text original que restaria del punt número 3...

El vicepresident primer

Senyora Figueras, perdoni. És que les esmenes no es voten per separat. El ponent de la moció, el titular de la moció accepta o no accepta les esmenes, aleshores, sobre el que accepta, vostè pot demanar votació separada, però no les seves esmenes, perquè, si el titular de la moció no accepta les esmenes, no es posen a votació.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Molt bé, doncs re.

El vicepresident primer

En tot cas, el senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Perdó, senyor López, un moment, perquè el senyor Robles havia d'intervenir i encara no havia intervingut. (*Remor de veus.*) Demano excuses i té la paraula, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor vicepresidente. (*Remor de veus.*) Sólo me hace una broma; no se había olvidado, ¿eh? (*Pausa.*) Señor Bosch, tiene usted razón, nada es mejor para nuestros ancianos que los últimos años de su vida los pasen en su casa, en la casa que han vivido siempre o con sus hijos, cuidados por los suyos. Ninguna otra solución creo es mejor para su calidad de vida. Cuando eso no es posible, señor Bosch, de todas maneras es preciso que el Estado habilite medios para que nuestros ancianos vivan amparados y felices sus últimos años de vida.

La medida del actual Gobierno tiende a reestructurar la oferta de los servicios actuales para cubrir las nuevas ne-

cesidades, que representan ahorro neto en algunos servicios, pero al mismo tiempo exigirán fuertes inversiones y gasto corriente en servicios alternativos. El ejemplo más claro de este fenómeno es la atención de las personas mayores dependientes. Nuestro grupo parlamentario entiende que la alternativa elegida por este Gobierno está sometida a la Ley de dependencia, de carácter, como saben todos ustedes, estatal, que ya ha entrado en vigor. Y, sin embargo, ni siquiera contamos todavía con una ley de servicios sociales aprobada, mientras que la mayoría de las comunidades autónomas del resto de España ya la tienen así.

Asimismo, aumentar la atención social primaria, el SAP, por parte de la Administración es una medida conveniente y necesaria que ha contemplado la Ley de dependencia. Se requiere, además, una buena coordinación entre los servicios sociales y los servicios médicos... (*remor de veus*) —son ustedes peores que los de la ESO, ¿eh?—, nadie habla de cómo se va a abordar y, sin embargo, supondrá una enorme carga de trabajo para los facultativos existentes y para los trabajadores sociales. Su carga de trabajo se verá incrementada por los traslados domiciliarios. ¿Cómo se prevé superar las desconexiones sin una ley eficiente de personal para gestionarla, la falta de dotación presupuestaria suficiente, además de la difícil tarea de coordinarlas? Si tenemos en cuenta que la atención social primaria debería llegar al 6 por ciento, no es descabellado incrementar el número de convenios marco con las administraciones locales para lograr una atención social primaria que nos permita pasar de la situación actual, que cubre sólo el 2 por ciento, al 4 por ciento a corto plazo.

Este Gobierno está tendiendo a sustituir las residencias para las personas mayores por servicios a domicilio. Y, como decía antes, está muy bien y es muy humano, pero la experiencia internacional nos muestra que no es posible mantener o reducir el número de plazas pues la población mayor de sesenta y cinco años va en aumento. Además, cuando las dependencias son muy severas, resulta más económico las residencias asistidas que el servicio a domicilio.

En cuanto al grado de cobertura en plazas residenciales para los mayores se debería situar alrededor del 5 por ciento, como recomienda la Organización Mundial de la Salud, pero en Cataluña esta cobertura es muy escasa. Deberíamos tomar ejemplo de los países escandinavos, que allí es donde funciona así.

Nuestro grupo parlamentario también considera conveniente el aumento de los equipamientos para desarrollar el programa de acogimiento residencial. Su necesidad es una evidencia, y no quieren enmarcar el déficit actual argumentando que se prefiere la atención domiciliaria, esgrimiéndolo como una excusa. Se deben dar las suficientes plazas residenciales junto a una buena atención domiciliaria. Nuestros mayores deben tener la posibilidad de elegir según sus conveniencias.

En cuanto a las solicitudes que están pendientes de tramitación del programa de acogida residencial, centros de día y residencias tuteladas, se deberían de resolver en el plazo máximo de un mes. Se deben adoptar las medidas necesarias para agilizar con absoluta urgencia

la tramitación de expedientes, incrementando la dotación de personal técnico administrativo y facultativos adjuntos a este programa.

Suponemos que ustedes ya lo han previsto para la aplicación de la Ley de dependencia al objeto de garantizar no sólo la eficacia de la Administración, sino para garantizar un derecho que tienen nuestros mayores reconocido por la Ley de dependencia y por la Constitución española en los artículos 49 y 50.

Reconozcamos que tenemos un problema, para así empezar a solucionarlo. Aceptemos que los únicos datos objetivos son los facilitados por el Imsero, el cual pone de manifiesto que en Cataluña había, en el 2004, 49.900 plazas residenciales, y que en el 2006 han bajado hasta las 48.525.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

¿Somos conscientes de que se está hablando de una reducción de plazas residenciales cuando la población demandante de este servicio va en aumento?

En cuanto a las deficiencias territoriales, ¿qué se piensa hacer para cumplir el déficit de plazas residenciales que padece el área metropolitana de Barcelona?

El grupo parlamentario...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...que ha presentado la moción... Perdone, señor presidente, acabo en un instante, es que me han robado ya mucho tiempo. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat –senyor diputat–, se li ha acabat el temps i no pot continuar.

El Sr. Domingo Domingo

Soy muy obediente, señor presidente.

El president

Procedim a la votació. Senyor Rafael López, volia demanar votació separada? Per aclarir...?

El Sr. López i Rueda

Per aclarir les esmenes que acceptem, les que no acceptem... Gràcies, senyor president, acceptaríem l'esmena 1 del Grup de Convergència i Unió; acceptaríem l'esmena 2. L'esmena 2 és una esmena de modificació que modifica la primera part i suprimeix la segona part. Acceptaríem aquesta modificació de la primera part, però no la supressió de la segona part, és a dir, l'acceptaríem parcialment. No acceptaríem l'esmena número 3 i sí que acceptaríem l'esmena número 4.

Si vol la presidència li podríem fer arribar com quedaria. No cal?

Gràcies senyor president.

El president

Si queda clar, el senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, gràcies, senyor president. Entenent què és el que accepta el grup proponent, demanaríem votació separada per blocs. En un bloc: el punt número 1; el punt número 2; el punt número 3, entenent que el primer paràgraf fins al primer punt i seguit el demanaríem també en aquesta votació, en aquest bloc, i el punt número 5. I l'altre bloc de votació, doncs, la resta del punt número 3 i el punt número 4.

El president

Per tant, en una mateixa votació 1, 2 i 3 fins al punt aquest «d'improrrogable d'un mes», i el punt 5 i la resta en una altra votació.

El Sr. Puig i Godes

Correcte.

El president

Queden clars els termes de la votació? (*Pausa.*)

Doncs, votarem primer els punts 1, 2, 3, fins a l'expressió «el màxim prorrogable d'un mes», i el punt cinquè.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 53 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 14 vots a favor i 108 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària i de recerca (tram. 302-00027/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la política universitària de recerca. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo en nom del Grup de Convergència i Unió per defensar la presentació d'una moció. Quan acaba una interpellació podem o no podem presentar una moció i en aquest cas presentem una moció no tant per estar en acord o en desacord, sinó per intentar marcar com a mínim els mínims del que pot ser el rumb d'una conse-

lleria que, pel que fa a universitats i recerca, ha perdut el nord.

Estem davant d'una crisi important, una crisi sense precedents, i aquest dematí en una autointerpellació del conseller Huguet se'n diu que no hi ha crisi, que no passa res. Però tan li fa el que digui el diputat Castellà, perquè al final un repassa la premsa d'aquests dies, que diu: «En busca de la conselleria perduda», «Investigadors i universitats reclamen un departament d'universitats», «Les universitats sols rebran el 30 per cent dels setanta milions que esperaven», «Els científics alerten Huguet que el futur de Catalunya depèn de la inversió en I+D», «La comunitat acadèmica i científica reclama decisions a la Conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa», «Els rectors reclamen avui a Huguet vint-i-una actuacions urgents», «Les universitats reclamen al Govern lideratge polític per afrontar els reptes», «La crisi del tripartit bloqueja ajudes de dotze milions a les pimes per projectes en I+D», «La recerca compromesa», «Desacord anunciat». I el rector de la UB, que ahir deia que «els errors d'aquests dies han trencat, en part, el que s'havia fet en els últims cinc anys», i diu en Màrius Roviralta que «veu utòpic absolutament intentar ara assolir un pacte per la recerca».

I es diu que no hi ha crisi! Bé, llavors què és el que tenim? Un desastre descomunal. I aquest matí un servidor pensava: «Què és el que ha passat perquè en sis mesos no s'hagi fet res.» I ara ho he entès, perquè el conseller ens deia: «L'autonomia universitària.» I ara resulta que autonomia universitària, senzillament, és no fer res, i com que no ha de fer res, convoca els rectors, agafem set comissions i diem als rectors: «A veure si m'expliqueu què és el que hem de fer.» Bé, ja anem ve –ja anem ve–, perquè, miri, com a mínim, si no tenim direcció política, doncs, agafem la comunitat universitària i els diem: «A veure, escolti'm, què hem de fer?» Doncs, bé, som-hi!

I a partir d'aquí, també es diu: «No, no..., no és que no hi hagi una crisi, és que hi ha una herència.» Jo hi puc estar d'acord, hi ha una herència determinada, però quina és l'herència?, perquè el mateix diputat Freixanet deia: «Comencem a posar la línia determinada en l'època Mas-Colell.» L'herència que el conseller Huguet té en aquests moments és dels consellers Solà, del conseller Balcells i del conseller Del Pozo –i especialment del conseller Del Pozo. I tots sabem, i en la comunitat universitària i absolutament tots els grups parlamentaris sabem, que l'exconseller Del Pozo agafa compromisos abans de les eleccions que no estaven pressupostats. Jo sé que és complicat perquè el conseller Huguet ara està en aquest Govern, però això és l'herència que té.

Ara, llavors es diu: «És que no sóc Superman i, per tant, jo nom puc gestionar aquesta conselleria.» Bé, doncs, jo no sé, primer, si Superman en sabia de recerca o universitats... (*veus de fons*) –no ho sé, no ho crec–, però, en tot cas, si no se sap gestionar una conselleria, doncs, s'agafa i es marxa –s'agafa i es marxa–, i sinó es gestiona la conselleria, i sinó es canvia la conselleria, i sinó busquem algú altre que en sàpiga més del tema, però no ho podem referir a senzillament dir: «Escolti'm, és que jo no sóc Superman, per tant, jo no puc tirar endavant. I la que m'està caient a sobre..., no me'n

puc sortir, d'aquest àmbit.» I llavors acabem fent la interpellació.

Home, aquest dematí, la interpellació..., amb tots els respectes, conseller, senyor Freixanet, jo no crec que sigui de rebut fer-se una autointerpellació per explicar què és el que anem a fer. Que ja vindrà la compareixença..., que ja ens ho podrà explicar..., que no cal –que no cal.

En tot cas, nosaltres amb aquesta Moció el que intencem és posar sobre la taula els mínims dels mínims que està demanant la comunitat universitària: «Retornem al DURSI», i si no, com a mínim, que la comissionada estigui en les sessions del Consell Executiu, i executem el compromís de tindre d'aquí a un mes el pla d'infraestructures per a la recerca i els contractes programa, perquè en aquests moments els centres de recerca no saben amb quin pressupost comptaran, no saben ni si tenen cap tipus de continuïtat.

Acabo, ja, senyor president. És que aquest dematí aquest diputat escoltava allò que «el que primer que hem de fer amb la recerca és endreçar, ordenar el sistema, si no això és un “xiringuito”». Home, el que s'ha de fer és ordenar la conselleria, el que s'ha de fer és endreçar la conselleria. Hem tingut dues dimissions: el director general de Recerca, el director general d'Universitats –per cert, divertit, no?, perquè el dia que estàvem fent la interpellació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...el director general de Recerca plegava, i just l'endemà el conseller anuncia: «I més canvis que faré», i el director general d'Universitats diu: «Ai, que no m'agafin amb el cessament, i plego.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

Home, jo crec i demano a aquesta cambra que fem un punt i a part i votem aquesta moció per intentar posar un punt i final, i començar a endreçar el que és la política universitària de recerca en el nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom dels grups parlamentaris que han presentat esmena, en aquest cas, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, veig que comença a convertir-se aquesta cambra..., que quan hem de defensar una moció el que fem és fer pràcticament una altra interpel-

lació, no? Vull dir, jo penso que qui perverteix una mica la vida parlamentària deu ser vostè, i més quan nosaltres hem presentat unes esmenes; unes esmenes que, a més a més, en tenim signada una transacció, no? Però, en canvi vostè, doncs, escolti, vull dir, hi ha moments que si no fos perquè la cavallerositat i la serenitat, i la responsabilitat de la persona que us parla i dels grups que donen suport al Govern, en aquests moments, un tindria la sensació de dir: «Escolti, vostè què defensa aquí, no?», vull dir, quin tipus d'unitat defensa quan ha estat capaç, en tot cas, entre passadissos de transaccionar el punt número 2, d'acceptar l'esmena de la número 3.

Per tant, jo aquí, en aquest punt ja faig posicionament i per altra part, doncs, també el que faig és no solament presentar-la sinó posicionar-me, no?, i dir-los que s'ha arribat a un acord, en el punt número 2, en què es diu: «Garantir en el marc de la Llei 13/89, article 10.2, la presència del comissionat per Universitats i Recerca en les sessions del Govern.»

I jo li vull repetir que aquest és un punt que hem debatut nosaltres i que d'alguna manera li havíem indicat a vostè que ens semblava redundant, no?, perquè en tot cas ja hi ha la Llei 13/89, i el seu article 10.2, que preveu tot això, no?, i, per tant, en aquest sentit... Bé, en tot cas, endavant amb la transacció i, per tant, en aquest sentit, d'acord i endavant.

En el punt tercer, nosaltres quan vostè demanava «presentar davant del Parlament en el termini d'un mes el pla d'infraestructures i equipaments científics», eh?, nosaltres ho hem transformat bàsicament, i vostè ens ha dit que ens ho acceptava, i en tot cas ens ho dirà després, però espero que amb un altre to, eh?, vull dir que «presentar davant del Parlament de Catalunya el pla d'actuació del Govern amb relació a infraestructures i equipaments científics durant el període de sessions actual». Per tant, en aquest sentit, vull dir, nosaltres..., la generositat dels grups que donen suport al Govern ha estat amb escriure molt important.

I en el punt número 4 bàsicament el mateix; amb petites variacions també hem arribat a una transacció en la qual es deia: «Presentar davant el Parlament el pla d'actuació del Govern amb relació als centres de recerca i, en concret, els contractes programa durant el període de sessions actual.» I sap vostè que el període de sessions actual acaba el mes de juliol.

I, per tant, en aquest sentit jo crec que hem fet un esforç de mà estesa, un esforç d'argumentar la bona voluntat i la bona predisposició, perquè entenem que el món de la recerca, el món de la universitat és un projecte col·lectiu en el qual tots hi tenim la nostra part de responsabilitat. I aquest matí ha quedat prou clar com en el Pacte nacional per la recerca, és a dir, no hi sobra ningú –no hi sobra ningú– i, en tot cas, hi faldem tots per arribar a aquests acords.

I això no és dilatar, com vostè ha dit: «Dilatar, fer comissions i tot plegat.» Jo crec que això el que demostra és la voluntat d'aquest Govern, la voluntat de la conselleria, del conseller i de la comissionada, en el sentit de voler trobar solucions en un moment en què segurament una reordenació d'una conselleria possibilita que en el moment que mous les coses s'ha de trobar l'equilibri,

no? I quan trobes aquest equilibri, segurament que tots plegats anirem molt més bé.

Perquè, en tot cas, aquest model que tenim aquí, i vostès en parlen i, en tot cas, hi ha alguna diputada que sempre parla de Finlàndia, no?, però, vull dir que, en tot cas, els models nòrdics molts d'ells ja van cap a aquesta manera d'organitzar una conselleria o una organització de govern.

Per tant, en aquest sentit, jo aquí, senyor Castellà, no vinc a fer sang, sinó que en nom dels grups que donen suport al Govern el que els demanem és que s'omplin de responsabilitat perquè, en tot cas, parlamentàriament transaccionar, arribar a acords, i arribar a acords en les esmenes, crec que el que possibilita és precisament això: asserenar el que s'hagi d'asserenar, perquè, en tot cas, el que no trobo indicat ni bo és que vostè utilitzi aquest torn, amb retalls de premsa, no?... En tot cas, jo crec que el conseller, que li deu merèixer tot el respecte com a conseller de la Generalitat, aquest dematí ha tingut ocasió dues vegades d'exposar quin és el capteniment del Govern en tots els àmbits universitaris i de recerca, i en el món de la ciència.

Per tant, en aquest sentit, el que li demanem és que, si hem estat capaços d'arribar a aquesta transacció de què ja disposa la Mesa, en tot cas, abaixem el *soufflé* i si guem capaços d'entendre que aquesta voluntat d'acord que presideixen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...els grups que donen suport al Govern sigui la guia del que hem d'aportar perquè realment el món de la universitat, el món de la ciència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...la recerca, doncs, possibiliti que el país pugui fer front als seus reptes, els reptes del segle XXI.

Per tant, en aquest sentit, els nostres grups, complidors amb la paraula que hem donat, en tot cas, signem aquestes esmenes i aquesta transacció.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Jo seré molt breu, per manifestar el suport del Grup Parlamentari Popular a aquesta moció presentada pel Grup de Convergència, amb què estem bàsicament d'acord en tots els seus punts. I, com que crec que aquest dematí ha quedat explicat a basta-

ment quina era la nostra impressió sobre la gestió que s'estava duent a terme des del Departament d'Universitats, no m'hi abonaré.

El cert és que aquesta és una moció que reclama un nou departament en què es gestioni la política universitària amb una certa coherència, que no es dilueixi dintre d'un macrodepartament en el qual perd vigor i potència. En aquests moments, estem amb un pressupost prorrogat, amb els contractes programa aturats, amb un pla d'inversions i un pla d'infraestructures sense engegar; docència, titulació, tot està per fer, i esperem que aquesta moció contribueixi a fer-ho, i nosaltres, amb la que presentarem en el proper Ple, ajudarem o intentarem millorar aquesta situació.

Jo dono un vot de confiança al senyor Castellà, en el sentit que abans hem parlat de quines eren les transaccions efectuades; entenc que van referides als punts 3 i 4, que són els que estan esmenats, pel que fa als plans d'infraestructures i a la presentació de la situació en què es troben els contractes programa. I només fer una petita referència a la intervenció del senyor Freixanet.

Dir-li que, miri, senyor Freixanet, el seu paper, entenc que és bastant difícil en aquesta situació, no?, sortir del pas sigui com sigui, i d'alguna manera difícil, i que l'única sortida que trobin és, com vostè comenta o fa referència en alguna intervenció que jo he fet abans, no és l'autobombo, sinó aquesta tècnica específica que vostè ha inventat, que és l'autoparlamentarisme: s'autointerpel·len, s'autopregunten, per poder, com li vaig dir l'altre dia, exhibir doctrina, com ha fet avui el conseller Huguet, que ha intentat justificar allò que és injustificable, no?, un desgavell i que ha posat en peu de guerra tots els rectors.

Generositat; vostè parla de generositat a l'hora de pactar aquestes esmenes. Home, no. Jo crec que el que han tingut és una mica de..., entre la pressió i la vergonya, intentar endreçar una mica tota aquesta situació de desgavell i evitar que es faci més soroll, abaixar precisament aquest *soufflé* i intentar que tots els grups parlamentaris deixem de fer més soroll del que ja hi ha, no? Jo entenc la seva posició, la comprenc, i de fet esperem que també, quan nosaltres presentem la nostra moció, vostè tingui també aquest gest de generositat i contribueixi a aprovar tots els punts que nosaltres presentarem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, señor *conseller*, es lamentable que nuestras universidades hayan salido en los medios de comunicación, en estos últimos días, mucho más que cualquier otra cuestión que tenga que ver con el conocimiento. Y todo se lo debemos a usted, señor Huguet, y a su lamentable marcha en las universidades. Deberían ser los méritos académicos y los avances científicos los que ocupasen titulares y noticias en cualquier sociedad; no es el caso, en este caso, en la nuestra.

Atendiendo a la interpelación que ha dado paso a la moción en la que estamos, es curioso, muy curioso, que Gobierno y oposición, en este caso CiU, estén dispuestos a pactar el modelo de gestión universitaria e investigación y no se pongan de acuerdo nada más que en su idéntico interés en convertir la universidad catalana en diferente a la universidad española; gran logro.

Señores diputados, es lamentable que teniendo problemas estructurales tan graves como la falta de una inversión en investigación adecuada a una sociedad moderna y estable, Gobierno nacionalista y oposición nacionalista no se pongan de acuerdo en las líneas maestras que hagan de nuestras universidades centro de investigación, descubrimiento y, en colaboración con la empresa privada, producción de bienes tecnológicos, competitivos, ecológicos y capaces de asegurarnos un mercado de trabajo sin paro, y sin embargo, digo, repito, estén dispuestos a pactar en cuestiones identitarias. (*Remor de veus.*)

Señores diputados, es lamentable que estando desorganizada la programación en titulaciones, sin saber a ciencia cierta qué titulaciones tendrían aquellas promociones de estudiantes que han entrado en el Plan piloto de convergencia del espacio europeo del conocimiento o qué coste tendrá la prolongación de las carreras actuales de tres a cuatro años. Gobierno nacionalista y oposición nacionalista solo se ponen de acuerdo en remarcar las señas catalanistas de la universidad.

Señores diputados, sigue siendo lamentable que aún no se hayan resuelto las plantillas universitarias, que se siga sin resolver si la contratación laboral ha de seguir siendo funcional o contractual, mixta o por incentivos, que las jubilaciones obligatorias sean un derroche del conocimiento acumulado, y, sin embargo, en lo único que están dispuestos a pactar es en hacer de la universidad catalana santo y seña de una de las tres lenguas de Cataluña.

Señores diputados, sigue siendo lamentable que se siga sin resolver el modelo científico, el de innovación, y no haya un plan de infraestructuras coordinado con las necesidades reales del mercado de investigación, no acabe de asentarse una financiación creciente y adecuada, y no contando con un sistema de evaluación constante de los puntos débiles y fuertes de la tarea universitaria, repito, señores diputados, es lamentable que sin tener resueltos tantos y tantos problemas, Gobierno y oposición nacionalistas en lo único que se ponen de acuerdo es si la universidad servirá o no servirá para conseguir, señor *conseller*, un nuevo catalanismo, como usted ha repetido varias veces.

No lo digo yo: lo han dicho ustedes desde este estrado con motivo de la interpelación que ha dado paso a esta moción, el pasado Pleno. El honorable señor *conseller* Josep Huguet le contestó al ilustrísimo diputado señor Castellà, de CiU, a la pregunta de este por el modelo de universidades, en términos absurdos: «Ens enfrontem o no ens enfrontem al Govern? Donem l'esquena a Europa o a Espanya?» Alucinante, como si la política universitaria y la investigación se tuvieran que hacer en contra de alguien, y no simplemente haciéndola bien, sin más.

Sin embargo, el señor *conseller* Huguet le contestó aún más absurdo, permítamelo: «Catalunya..., totes les batlletes que estem tenint sobre autonomia *versus* relació amb Espanya, diguem-ne, no es guanyaran si en paral·lel aquell país no es posa al dia en la revolució de l'economia del coneixement, perquè després no hi serem a temps. És a dir, d'aquí a deu anys, d'aquí a quinze anys, quan hi hagi una altra ocasió per a plantejar el paper a Espanya, si aquest país queda perifèric, si aquest país no fa la seva nova revolució industrial, com la va fer al XVIII, no tindrem un nou catalanisme. Sense nova economia no hi haurà nou catalanisme, senyor Castellà», li va dir. «I per tant» –le dice el señor Huguet al señor Castellà–, «en un tema com aquest, jo li ofereixo pactar.» Y el señor Castellà, de CiU, lo acepta.

Es lamentable que, a su vez, le ofrezca colaboración para enfrentarse al Estado: «Vostès, que són nacionalistes, quan tornin a governar, si han de fer un altre pols amb l'Estat, diguem-ne...» El señor Huguet aún no se debe de haber enterado que la universidad está para impartir y crear conocimiento, no para pactar guerras. ¡Pobre universidad! Mientras doctos profesores elucubran sobre el origen del universo, las células madre o el movimiento de poblaciones, su señoría se dedica a soliviantar a su electorado contra el aeropuerto de Madrid y a pactar el nuevo catalanismo de la universidad.

Señor Huguet, rectificar es de sabios. Deje a los sabios que arreglen la universidad, deje a sus máximos responsables y a los expertos trabajar en la resolución de los problemas universitarios. Este grupo parlamentario...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...se va a abstener, pero mientras tanto pedimos su dimisión.

(*Remor de veus.*)

El president

El senyor Castellà es pot pronunciar sobre les esmenes.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies. Senyor president, estem en la meva moció encara? (*Rialles.*) És que jo, després de la intervenció del senyor Robles, ja no sabia si havíem saltat de moció o estàvem en un altre àmbit.

Diputado Robles, pensi que hi ha un model de Bolonya defensat per l'Estat espanyol i un altre per tot Europa, i n'hem de decidir-ne un o altre, o Espanya canvia. Parlàvem d'això.

En tot cas, me'n vaig a quin és el nostre posicionament sobre les esmenes. La voluntat és tossuda, i s'ha anunciat des del Grup Parlamentari d'Esquerra, i per tant des del Govern, que no s'accepta el primer punt. Crec que és un error; crec que seria el moment d'agafar la situació i donar-li una volta, i tornar a crear el Departament d'Universitats i Recerca. En qualsevol cas, aquesta

no és la voluntat d'aquest Govern. Nosaltres seguirem reivindicant que aquesta és la voluntat, no tan sols de Convergència i Unió, sinó de tot l'estament universitari i científic d'aquest país. I al final també haurem de decidir si té raó un govern, o qui s'equivoca és tota la comunitat universitària i tot l'àmbit de recerca del nostre país.

A partir d'aquí, en les esmenes número 3 i número 4 arribem a una transacció. Per tant, presentarem en aquest període de sessions, i així ho demanarem al Govern, que es presenti el Pla d'infraestructures i el pla que té el Govern per als contractes programa, que era quelcom reclamat per la universitat. I, per tant, senyor Freixanet, el que estem fent aquí no és abaixar el *soufflé*: és que el *soufflé* ja ha explotat fa temps; no hi ha *soufflé*, ja. El que estem intentant és, des del punt zero, posar les bases del que demanda la comunitat universitària. I si no es pot fer des del Govern, doncs, ho fem des del Parlament.

I en un últim punt arribem a un acord pel que fa a l'acceptació, amb transacció –que li entrego, senyor president–, també de l'apartat 2. I l'apartat 2 diu en la transacció: «garantir que la comissionada assisteixi a totes les reunions del Consell Executiu». I entenem que la cambra respecta la voluntat del legislador. I faig una advertència, i la faig en seu parlamentària, i la faig molt seriosa: no ens prenguem en broma el que avui aprovem. La comissionada s'asseurà en el Consell Executiu en totes les seves sessions. Si això no és així, anuncio ja que el Grup de Convergència i Unió no ens asseurem a parlar sobre el Pacte de recerca, o ens serà molt difícil, fins que això no sigui així, perquè algú amb criteri s'ha de poder asseure en el Consell Executiu. Era quelcom demandat. No tenim departament? Tindrem la comissionada. Així ho aprovem en aquest Parlament avui, i aquesta és la voluntat de qui presentava la moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per tant, entenc que hem de votar el punt 1 i el punt 3 separadament del 2 i el 4, que han estat transaccionats. (*Pausa. El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.*) Senyor Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

El punt número 1 va sol, i al 2, 3, 4 ja s'ha arribat a les transaccions, i s'accepta l'esmena, crec, del número 3. D'acord? Per tant, votació separada de l'1, i 2, 3, 4 en l'altra.

El president

Correcte.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

En primer lloc, votarem el punt primer de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 68 vots en contra i 2 abstencions.

Votarem ara el punt segon, el punt quart, que han estat motiu de transacció, i el punt tercer, que s'ha acceptat l'esmena.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 118 vots a favor i dues abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 302-00028/28)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé; gràcies, president. Aquesta moció té originàriament dos punts, però, com explicarem al llarg del debat, n'hi afegirem un tercer que ha estat objecte de transacció entre tots els grups a partir d'una esmena del Partit Popular.

Bé, la idea de la moció, en la seva primera part, és donar suport a tres projectes del Govern que en aquests moments està preparant, però que ens semblen d'especial transcendència per al model de seguretat pública de Catalunya.

El primer és el Consell de Seguretat; és una obvietat donar-hi suport, perquè l'article 6 de la Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, aprovada en l'etapa de govern de Convergència i Unió, estableix la creació d'aquest Consell de Seguretat. És, ha de ser un òrgan consultiu i de participació en els àmbits de la seguretat pública i la policia, la protecció civil, la seguretat viària o, fins i tot, la seguretat privada. I el que creiem que ha de regular, d'acord també amb els principis que estableix la llei, però amb el que s'haurà de desenvolupar, és la participació de la societat civil i dels ajuntaments; per tant, dels sindicats, de les entitats municipalistes, de les entitats empresarials, de determinats col·legis professionals o de determinats consells nacionals del mateix àmbit de la Generalitat que tracten problemàtiques concretes.

Ens sembla que, en aquest sentit, fomentar la participació en aquest àmbit de la seguretat és important i, per tant, pensem que ben aviat s'ha de produir l'aprovació per decret del reglament que ha de posar en marxa el Consell de Seguretat, ja previst per llei.

En segon lloc, el segon instrument, el Comitè d'Ètica. El Comitè d'Ètica està inspirat o ha d'inspirar-se en les resolucions de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i de l'Assemblea General de les Nacions Unides, i ha de tenir com a objectiu que l'actuació dels cossos de policia de les institucions de Catalunya, tant Mossos com policies locals, estigui d'acord amb les bones pràctiques policials, amb l'ètica, amb el tracte correcte a la ciutadania i el respecte a l'ordenament jurídic. El Codi d'ètica europeu de la policia, del 2001,

marca, precisament, aquest plantejament. I, per tant, ens sembla que és també una garantia, no solament per al ciutadans, sinó també per als mateixos mossos d'esquadra.

El tercer element és el programa contra la violència de gènere, la declaració de Beijing del 95, de les Nacions Unides, estableix la definició de què s'entenia per violència contra les dones. Cal, per tant, una política global de tot el Govern, de tots els departaments, de totes les institucions i de tota la societat contra la violència de gènere, però dins del Departament d'Interior cal un programa específic en el marc de les polítiques públiques de seguretat i cal, per tant, una activitat concreta del Cos de Mossos d'Esquadra que vagi en aquesta línia.

El segon punt de la moció, com ja vam explicar en la interpellació, és fruit de la voluntat de corregir un error, no de fons, sinó a l'hora de votar en conjunt tota una sèrie de punts, que estableix dos mesos per a la reunió de la Junta de Seguretat per tractar el tema de la presència de cossos i forces de seguretat de l'Estat en les zones on encara no s'ha produït el desplegament.

Jo vull, simplement, explicar que en els darrers quinze anys la mitjana de reunió de la Junta de Seguretat ha estat d'una vegada cada vuit mesos i que mai s'ha reunit –mai s'ha reunit– la Junta de Seguretat abans de quatre mesos després de la darrera sessió. Ja vam explicar que era una proposta que feia necessària una reunió de la Junta de Seguretat massa propera a l'anterior, que va ser, si no m'equivoco, el 5 de març, i fem la proposta que, mantenint el que es va acordar, s'ampliï el termini fins al 31 d'octubre, per dos motius: un, que lliga amb l'argument que he donat, seran vuit mesos després, aproximadament, de la darrera reunió; però també perquè el novembre s'ha de produir una nova fase de desplegament dels Mossos d'Esquadra, tant a la part que queda del Baix Llobregat com en el Baix Penedès, l'Alt Penedès o el Garraf.

I, finalment, en aquesta moció afegiríem un tercer punt, com deia, a proposta d'una esmena del PP, però que hem signat tots els grups parlamentaris, per tal que, en la mesura que en aquests moments el Departament d'Interior està negociant amb els sindicats de mossos d'esquadra la regulació de la segona activitat dels mossos d'esquadra, que és una necessitat evident que s'ha de regular, els casos que es puguin produir en aquest interval tinguin un tractament que permeti que els mossos d'esquadra puguin ser tractats d'acord, amb similitud, amb la regulació que en altres cossos de seguretat policial ja hi ha per tal de regular la segona activitat. Per tant, en la línia que ben aviat això serà una realitat, donar sortida als casos que es puguin produir en aquest interval de temps.

Simplement expressar la satisfacció per haver arribat a una ampli acord en aquest punt, i espero que en algun dels primers, també, que he exposat, que podria demostrar que, en matèria de seguretat pública, som capaços de posar-nos d'acord en molts punts diversos grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Daniel Sirera, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que ha presentat esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Bosch, nosaltres votarem favorablement el contingut de la seva moció..., cosa que vostès, doncs, no fan quan les mocions les presentem nosaltres. En qualsevol cas que quedi sobre la taula per tal que en el futur puguin vostès també donar suport a les propostes positives que també fem des del Partit Popular, no?

Nosaltres estem d'acord amb impulsar el Consell de Seguretat, el Comitè d'Ètica, el Programa contra la violència de gènere, però els demanaria, si us plau, conseller, que després totes aquestes coses no es quedessin només en un paper, no?

Avui hem vist en un mitjà de comunicació com els Mossos no van atendre una senyora que van trobar al carrer, amb Alzheimer; van dir que no era funció seva i la van deixar, doncs, enmig del carrer quan havien estat requerits, precisament, perquè es fessin càrrec d'aquesta senyora.

I, per tant, jo el que demanaria és que no només aprovem coses aquí i impulsem coses, sinó que després a l'hora de la veritat es duguin a la pràctica, no?

Hi ha una cosa que el senyor Bosch ha expressat del punt 2 de la seva moció en què, parlamentàriament i tècnicament, jo crec que..., no sé si va ben enfocat, eh? Vam aprovar... Vostè en el seu punt 2 diu que el Govern ha de convocar la Junta de Seguretat de Catalunya abans del 31 d'octubre per promoure les accions necessàries per millorar la seguretat ciutadana, impulsades per la moció 5, d'aquesta legislatura. I nosaltres li donarem suport. I el mandat és molt clar: convocar la Junta de Seguretat abans del 31 d'octubre.

Però això no significa que queda sense efecte el que va ser aprovat en el darrer Ple, senyor Bosch. El mandat d'aquest Parlament insta el Govern a convocar abans de dos mesos la Junta de Seguretat de Catalunya amb un objectiu molt concret, que és cobrir immediatament les vacants generades a Catalunya dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Per tant, que ningú pensi que el Govern no ha de complir la resolució que aquest Parlament ha aprovat.

Estem fent una altra resolució? Fantàstic! Convocarem la Junta de Seguretat abans de dos mesos i en farem una altra abans del 30 d'octubre. Són dues mocions aprovades per aquest Parlament. I ja li he dit, senyor Bosch, que aquesta resolució que avui aprovem no deixa sense efecte l'altra. I, òbviament, nosaltres, amb la nostra tasca d'oposició, reclamarem al Govern, doncs, el compliment de les resolucions d'aquest Parlament i, òbviament, també el compliment d'aquesta resolució que va ser aprovada en el darrer Ple.

Per últim, parlar de l'esmena. Nosaltres, senyor president, retirarem les esmenes números 2, 3 i 4, del nostre

grup parlamentari, i ja tindrem temps de presentar-les en altres ocasions.

I sí que volem fer referència a aquest punt que finalment ha estat aprovat, o s'aprovarà, amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra, on instem el Govern que continuï, òbviament, la negociació per regular la segona activitat del Cos de Mossos d'Esquadra, però que, mentre, doncs, es puguin aplicar a tots els casos que es puguin produir fins que aquesta regulació sigui definitiva mesures transitòries similars a les que assisteixen en altres cossos o forces de seguretat. Òbviament, nosaltres volem que siguin les més beneficioses; si poden ser les que tenen el Cos Nacional de Policia, fantàstic, i si poguessin ser les que tenen el Cos de Bombers de la Generalitat, doncs millor que millor, no?

Jo vull dir-los una cosa i dir-li a vostè, senyor conseller: crear una comissió, negociar està molt bé, però això no es pot eternitzar. Jo tinc sobre la taula –i segur que vostè també– una proposta de regulació de la segona activitat feta pel Sindicat de Polícies de Catalunya, una magnífica proposta que jo crec que pot servir de base per tal que el Govern no trigui gaire a fer aquesta regulació, que òbviament, doncs, s'hauria de fer al més aviat possible.

I, per tant, vull també agrair en bona part que si aquesta moció es pot aprovar també és fruit, primer, del Sindicat de Polícies de Catalunya, que ha treballat de valent per tal que això sigui una realitat, i, també, òbviament, com no podria ser d'una altra manera, dels membres, dels diferents portaveus, a la senyora Ribera, però també, òbviament, i com no podia ser d'una altra manera, al senyor Bosch i també al senyor Pérez, perquè d'alguna manera nosaltres podem presentar aquestes propostes, podem tenir voluntat de diàleg, que la tenim sempre, encara que, de tant en tant, i perquè s'ho mereix, li demanem la seva dimissió –avui no ho farem. Però en qualsevol cas, senyor Bosch, sí que li demanaria –sí que li demanaria– que vostès tinguessin també la mateixa voluntat de diàleg que sempre –sempre– hem tingut des del Partit Popular per arribar a acords quan s'ha d'arribar a acords amb els membres, amb els diferents partits que integren aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, ben-volguts diputats i diputades..., saludar des d'aquí els membres del Sindicat de Polícies de Catalunya, el seu secretari general, senyor David José, i la seva, també, encarregada de relacions institucionals, senyora Àngels Bosch. Moltes gràcies per la seva presència, en un tema que ens afecta a tots, que afecta la seguretat i que, evidentment, afecta també els mossos d'esquadra, principals instruments d'aquesta seguretat.

Senyor conseller, senyors diputats que donen suport al Govern, des del principi hem manifestat la nostra vo-

luntat per arribar a acords en temes de seguretat que permetin a aquest país sentir-se segur efectivament. Que nosaltres manifestem aquesta voluntat, no vol dir que no siguem crítics amb algunes actuacions o amb algunes coses que passen o que estan passant i que es podrien millorar. Ara entraré en aquests temes.

Amb relació, i perquè no quedi en el tinter, al tema que ens ocupa, que és la moció i la seva literalitat, demanem la votació separada del punt segon, que és el que afecta el termini per convocar la Junta de Seguretat, amb el benentès que l'acord a què vam arribar totes les forces polítiques en l'anterior plenari, que la reunió era per a cobrir immediatament les vacants generades..., com que aquest tema continua manifestant-se de la mateixa manera pel mateix redactat que han fet les forces que donen suport al Govern, quan diu «el 31 d'octubre per a promoure les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana impulsades per la Moció 5/VIII», entenem que és per cobri les vacants.

Per què ho dic? Perquè per nosaltres hi ha dos temes essencials: no tenim prou efectius i el tema de la percepció d'inseguretat és un tema que el Govern ha de resoldre, estigui o no fonamentada aquesta percepció d'inseguretat en temes objectius, amb dades estadístiques o no. Per què ho dic? Perquè votarem a favor de la creació del Consell de Seguretat, només faltaria; és obligada la seva creació des de la Llei 4/2003, com molt bé ha dit, aprovada ja en època de Convergència i Unió, i aquest Consell de Seguretat no existeix encara. Doncs, benvingut.

No ens agrada..., ens agrada més com ho ha explicat el senyor Bosch. Ho sento, senyor conseller. Vostè va parlar que la funció d'aquest Consell de Seguretat era per socialitzar les necessitats i les percepcions. Doncs, més valdria que socialitzéssim les solucions. Però bé, el Consell de Seguretat que tiri cap endavant, i que no sigui per Convergència i Unió.

El Comitè d'Ètica de la policia; aquí volia jo entrar i per això aquest preàmbul. El Comitè d'Ètica de la policia, benvingut. Però l'ètica de la policia ha de..., i el Comitè d'Ètica ha de tenir una funció principal, que és augmentar i contribuir a augmentar la percepció de seguretat. És ètic –és ètic–, pregunto, que als mossos d'esquadra en aquest moment se'ls estigui sotmetent, per algunes actuacions gravades amb videocàmera, a un judici paral·lel? Això és responsabilitat del Govern, respondre i donar suport a uns cossos i forces a Catalunya que en aquest moment, amb manca de recursos, amb hores extra, es veuen molt pressionats per fer la seva feina.

A part, «la Junta de Seguretat, fins a l'octubre no cal..., no podem fer-la reunir», va dir el senyor Bosch. Home, «no volem forçar...», amb tants temes com tenim en cartera! És forçar demanar que es donin respostes des de Madrid als temes que des de Catalunya no podem resoldre? És senzillament demanar que les dos reunions que no han servit per a res..., que siguin efectives, perquè la coordinació i el protocol de coordinació no han servit. Que li ho preguntin a la senyora que estava perduda per Barcelona, que els ho preguntin als ciutadans... Una flor no fa estiu. I jo, aquí i des d'aquí, vull defensar en nom

de Convergència i Unió la bona actuació dels dotze mil mossos d'esquadra que cada dia es juguen la vida per la seguretat del ciutadà. Però l'obligació de coordinació dels Mossos d'Esquadra amb la Guàrdia Urbana, dels Mossos d'Esquadra amb la Policia Nacional, és obligació d'aquest Govern, i en això Convergència i Unió no pot mirar a un altre costat.

Votarem que sí al primer punt, perquè volem que tiri cap endavant també el programa contra la violència de gènere, perquè volem que l'actuació sigui ètica, de tots, del Govern també, perquè volem que el Consell de Seguretat es posi en marxa.

Votarem que no al punt segon, perquè, per moltes reunions, si no servixen de res, es tornin a reunir i demanin a Madrid, forçant-los o sense, que vinguin i solucionin les vacants.

I, per descomptat, el punt número 3, com l'hem transaccionat i considerem que ajuda que els mossos d'esquadra vegin algun dia regulada la seva segona activitat d'una manera similar a la dels bombers, que és la que vam començar demanant... Evidentment, mentre no arribi, hem de donar temps al temps. Com anem avançant, hi votarem que sí.

Gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados y diputadas, la interpelación anterior que ha dado lugar a la moción que ahora nos ocupa tiene como única razón de ser dejar sin efecto la anterior moción aprobada por este Parlamento el 29 de marzo, por la que se convocaba a la Junta de Seguridad de Cataluña para que en el plazo de dos meses se fijaran y se aprobaran las vacantes necesarias dentro del Cuerpo de Policía Nacional y de Guardia Civil. Esa era la finalidad que han tenido exclusivamente la interpelación y la moción que ahora nos trae hoy aquí.

Hemos de reconocer que, en principio, estábamos tentados a votar que no a esta propuesta, pero la sugerente idea del diputado Sirera, realmente, nos ha dejado *bocabadats*, eh? (*Rialles*.) Y lo digo porque es evidente que con una lectura más detallada de este precepto podemos llegar a la conclusión que ha manifestado en su exposición. Es cierto que lo anterior no queda invalidado por lo que aquí se va a aprobar, si deciden aprobarlo; lo digo porque..., sométanlo a criterio. De hecho, vamos a cambiar el voto nosotros también, que en principio iba a ser negativo, y, a la vista de las manifestaciones formuladas por el diputado Sirera, consideramos que realmente no queda invalidada una moción por la otra.

En todo caso, nos felicitamos de la moción. Y nos felicitamos de la moción porque de retruque –o *de retruc*, como mejor dice el catalán, eh?– aquí tenemos ocasión de debatir sobre el Consejo de Seguridad de Cataluña, sobre el Comité de Ética y sobre el programa contra la violencia de género. Lo ha calificado de obviedades, y

es cierto, son obviedades lo que aquí se trae hoy a debate, puesto que el Consejo de Seguridad de Cataluña es un mandato de la ley, su implantación, y en todo caso nada nuevo iba a aportarse, salvo, pues eso, la aceleración del trámite. En todo caso, puesto que se habla de coordinación, de participación de la sociedad civil, sí invitaríamos a que la composición del mismo, cuando se elabore la misma, tuviera en cuenta a los sindicatos de policía –y aquí tengo ocasión de saludarles–, pero no solamente de la Policía de los Mossos d'Esquadra, sino también de la Policía Nacional y Guardia Civil, puesto que estamos hablando de seguridad de Cataluña y es necesario también establecer normas de coordinación entre los distintos cuerpos de seguridad, a efectos de garantizar esta seguridad.

En cuanto al Comité de Ética, bueno, pues, los que leemos el *Diario Oficial de la Generalitat* hemos tenido ocasión de comprobar que ya está puesto en audiencia pública el decreto que regula el Comité de Ética. En todo caso, es evidente que la voluntad del Gobierno es aprobarlo.

Y, en relación con el programa contra la violencia de género, la situación, sin duda lamentable, que sufren muchas mujeres en Cataluña –y algunos hombres– merece un tratamiento específico.

Sí que en relación con el Comité de Ética nosotros queremos hacer mención a la necesidad de un modelo garantista, que precisamente garantice los derechos de los detenidos. Y eso en modo alguno quiere decir que se ponga en entredicho la actividad de miles de *mossos d'esquadra* que realizan con celo, rigor y respeto a los derechos de los ciudadanos su actividad policial. La aprobación de un comité de ética es complementaria, sin duda, de la actividad que efectúan la mayoría de los policías en Cataluña.

Y hablaba antes de retruque o de *retruc*, y bienvenida sea la moción transaccionada, que nosotros apoyamos entusiastamente. La apoyamos tan entusiastamente que mañana entrará una enmienda a la Ley del Instituto de Seguridad de Cataluña, proponiendo que en una disposición adicional, precisamente, se incluya la necesidad de que se regule la segunda actividad para los Mossos d'Esquadra. Espero que, igual que ha contado con el apoyo nuestro esta moción, también contemos con el apoyo de los distintos grupos parlamentarios para que se regule en trámite de ley –en trámite de ley– la segunda actividad de los Mossos d'Esquadra.

Muchas gracias, señor presidente.

(*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Només per precisar molt breument que, efectivament, en la nostra interpretació, el que avui posem a votació en el punt 2 manté la idea que la Junta de Seguretat, evidentment, ha de tractar el tema de la possible manca d'efectius de cossos i forces de seguretat de l'Estat, i per tant no hi ha cap voluntat d'alterar allò que es va

aprovar. En tot cas, qualsevol norma és interpretable, senyor Sirera. Nosaltres ho interpretem en la línia del que jo he dit, i per no cridar després a dir: «Oh!, vostès no sé què...», que quedi clar en quin sentit ho hem expressat nosaltres.

Gràcies.

El president

Senyor Bosch, fem un resum, doncs? És a dir, el punt primer...

El Sr. Bosch i Mestres

Es mantenen el punt primer i el punt segon...

El president

El segon és...

El Sr. Bosch i Mestres

...i s'hi incorpora un punt tercer transaccionat. El que passa, que em sembla...

El president

Però el primer i el segon es mantenen íntegres, tal com estan redactats en la moció original...

El Sr. Bosch i Mestres

Exacte –exacte.

El president

Algun grup vol votació separada? (*Pausa.*) Senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, senyor president. Demanaríem la votació separada del punt número 2 de la moció.

Gràcies.

El president

Algun altre grup vol votació separada?

(*Pausa llarga.*)

Votarem, doncs, en primer lloc, el segon punt de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor i 36 vots en contra.

Votarem seguidament el punt primer i el punt tercer, que seria la transacció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 116 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sector professional de la infermeria (tram. 302-00029/08)

El punt setzè de l'ordre del dia és la Moció sobre el sector professional de la infermeria. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Abans de res, dir-vos que el proper dia 12 de maig és el dia internacional dedicat a la infermeria, amb motiu de l'aniversari del naixement de la Florence Nightingale, considerada la mare de la infermeria moderna, que assentà les bases de la infermeria professional i va fer el primer intent de definició de quina aportació específica fa la infermeria a la cura de la salut. Per tant, vagi per endavant el meu reconeixement al col·lectiu infermer amb motiu d'aquesta diada.

En la interpellació que vaig fer al passat Ple en nom del Grup Parlamentari de CiU, ja vaig explicar quina era la situació de la infermeria a Catalunya. La infermeria està saturada, i això es tradueix en un malestar de les professionals i també en una disminució de la qualitat de l'assistència i l'atenció del pacient, tot i que, evidentment, no és aquesta la voluntat del col·lectiu. Hi han problemes de sobrecàrregues de treball, de noves competències, de mobilitat excessiva, pels diferents serveis, de torns i horaris abusius, de manca d'autonomia professional, situació que, si no comencem a canviar-la des de ja i no posem mesures efectives que regulin el sector, ens portarà a una situació insostenible.

Ja ho deia l'altre dia: si mirem cap a Europa, en poc temps ens trobarem que haurem d'implementar les diferents especialitats d'infermeria en cadascuna de les àrees d'actuació i, per tant, afavorirem l'especialització de la infermera en el seu camp però, en contra, limitarem la seva capacitat de rotació, cosa que ens porta, en un futur no gaire llunyà, a projectar una situació en què mancaran professionals de la infermeria per ocupar els diferents llocs de treball. Això es produirà en breu, però és que ja en aquests moments tenim problemes per cobrir els permisos que generen les mateixes plantilles que tenim.

I, per tant, aquesta és una realitat preocupant, que a més a més té dues cares, com els deia: que, per una banda, si realment l'especialitat infermera ens porta a exercir la feina en funció d'aquesta especificitat formativa, pel que fa a la gestió dels recursos i els centres sanitaris, limitarà les possibilitats de rotació del personal, tot i que, evidentment, es millorarà l'atenció directa al pacient; però si aquestes especialitats no serveixen per condicionar realment el lloc de treball, tot i facilitar la rotació de la infermeria pels diferents serveis, perden tot el sentit. Per tant, en qualsevol de les dues situacions en què ens trobem hem de ser capaços d'avançar-nos a aquesta situació, per evitar que això sigui insostenible.

La mateixa realitat fa difícil que puguem parlar d'un estàndard de ràtio malalt/infermera que sigui generalitzable a tots els serveis i àmbits d'actuació sanitària, ja

que l'atenció, evidentment, no és homogènia ni en la intensitat ni en el patró dels diferents processos d'hospitalització, i el pla de cures és molt variable d'un malalt a un altre, d'un ingrés a un altre, d'una visita a una altra, d'una especialitat a una altra. Però sí que podem parlar –i de fet és el que hem de fer– d'uns mínims en la dotació d'infermeres en les unitats d'hospitalització i en l'atenció primària, que ens permetin assegurar una assistència infermera de qualitat. En l'actualitat hi ha diferents sistemes de mesures de la càrrega de treball més o menys acceptats, que ens poden orientar en l'establiment d'aquestes plantilles d'infermeria. Si a tot això hi afegim l'augment poblacional esperat per als propers anys, realment, hem de començar a pensar propostes concretes que ens permetin afrontar aquesta situació.

A banda d'això, hem de tenir en compte que els canvis en el rol professional i en les tasques d'infermeria deguts a l'evolució normal i natural de l'assistència sanitària..., com són, per exemple, els canvis que s'han produït en els diferents tipus d'hospitalització: hi han des d'hospitalitzacions a domicili a hospitalitzacions més curtes però amb una major intensitat en l'assistència, o, dit d'una altra manera, en un mateix període de temps, el nombre de malalts que s'adjudiquen a una infermera a hospitalització és molt més elevat, amb nivells, a més a més, de dependència diferents, que requereixen una atenció especialitzada i molt més intensiva.

Hem de ser conscients que cada vegada hi ha més persones amb dependència. Hi ha més gent gran, que és el grup de població que fa més ingressos. Hi ha més persones que es declaren amb algun tipus de discapacitat; segons les dades del baròmetre de salut, hi ha un 17,9 per cent de persones que declaren algun tipus de discapacitat. Hi han més malalties cròniques, concretament tres de cada quatre persones. I també hem de ser conscients que amb el canvi de paradigma tot això pren especial rellevància.

Llavors, en la moció que defensem Convergència i Unió fem propostes en aquesta línia. Per una banda, hem de saber quines són les ràtios o el nombre, el contingent d'infermers o infermeres que treballen realment en aquests moments per determinar quines mancances hi han i quines potencialitats.

Però també això ha d'anar acompanyat d'un pla de recursos humans per a la infermeria que ha de plantejar-se d'una manera molt pràctica per conjuntar les diferents especialitats i traduir-les en el mercat laboral. No s'entén aquest pla de recursos humans si no va de bracet amb un pla estratègic per a la infermeria que permeti incorporar aquestes modificacions que s'estan fent en el currículum de la carrera nova d'infermeria i que, evidentment, repercutiran de manera directa en el rol o el paper professional de la infermera.

Mitjançant aquesta moció, nosaltres el que demanem és un compromís ferm i efectiu amb la salut de les persones atenent les necessitats del col·lectiu que representa el percentatge més elevat de professionals que es dediquen al sistema sanitari; peticions que evidentment no busquen millores directes sobre els professionals sinó

que estan plantejades en clau de millora de l'atenció directe al pacient.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Han presentat esmenes els grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per a la seva presentació té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president; per presentar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern.

Bé, en primer lloc, reconèixer la importància de la infermeria, i més en aquestes dates properes, com ha esmentat la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Primer, pel seu nombre; tenen una ràtio de 5,6 professionals per cada cent habitants *versus* una ràtio de 4,4 metges per cent habitants. També per les seves funcions; són els professionals més propers a la ciutadania, amb funcions clau pel que fa referència als àmbits de prevenció i promoció de la salut. I a més a més, també són els professionals del sistema més ben valorats per la ciutadania.

Indubtablement, aquests darrers anys s'han fet esforços en l'estabilització de les plantilles. Cal tenir en compte que l'ICS tenia un 30 per cent d'interins i l'any vinent tindrà un 10 per cent, només, de personal d'infermeria amb interinatge. Per tant, un salt molt important. També s'han fer avanços en condicions retributives, nous convenis de l'ICS i la XHUP, que significa un 14 per cent d'increment en el seu salari en el torn de dia i un 16 per cent en el torn de nit. I també s'ha definit la carrera professional, amb un nou pacte que recull, com a element principal, l'avaluació de l'activitat de la carrera professional dels diplomats sanitaris. I alhora també es poden percebre per primera vegada incentius en l'àmbit de l'atenció primària i també en l'àmbit de l'atenció especialitzada.

Per aquest motiu, valorant la proposta que ha fet el Grup de Convergència i Unió, hem presentat esmenes. En primer lloc, les esmenes presentades consisteixen a fer públiques, en un any, de termini, les plantilles d'infermeria i les ràtios actualitzades en atenció primària i també els contingents d'infermeria en hospitals d'aguts.

En segon lloc, entenem que el Consell de la Professió Infermera, que és un òrgan consultiu i de participació activa dels professionals de la infermeria, és un òrgan que cal potenciar. I és en aquest marc, conjuntament amb el Govern, que cal elaborar aquest pla de recursos humans amb un horitzó de deu anys.

Alhora també entenem que és l'oportunitat per constatar des del Parlament de Catalunya que aquestes recoma-

nacions del Consell de la Professió Infermera siguin assumides i incorporades per part del Govern de la Generalitat.

I per últim, el quart punt de les esmenes presentades, creiem que també és important posar damunt la taula que des de l'IES es crea el programa d'infermeria del Departament de Salut. És cert que s'han dut a terme experiències per millorar la formació d'aquest col·lectiu, bàsicament encaminades a l'assumpció de noves responsabilitats dintre el sistema de salut. Des del departament i amb l'IES s'han fet cursos de farmacologia adreçats a la infermera d'atenció primària; també d'infermeria i gestió de casos complexos; d'atenció a domicili, en aquest cas, específicament per a auxiliars d'infermeria, i també s'ha fet un curs d'assistència al nen, i sobretot al nen sa, en atenció primària. És el camí que s'ha endegat des de l'IES i creiem que és imprescindible consolidar aquest camí. I, per tant, crear dintre del marc de l'Institut d'Estudis de la Salut el programa d'infermeria del Departament de Salut. Per això hem presentat aquesta esmena amb aquests quatre punts.

També anunciar que s'ha presentat a la Mesa una transacció pel punt 2 de la moció de Convergència, que recull, en aquest cas, els punts 2 i 3 de la nostra moció.

Aprofito ja, també, per posicionar-me en el sentit del vot. Nosaltres, si acceptem el punt 1 de l'esmena, la votarem a favor; també la transacció presentada, i entenem que el punt 4 de la nostra moció, segons s'ha dit, també pot ser assumida.

I quedaria, en tot cas, pendent el punt 3 de la moció de Convergència al qual nosaltres no podríem donar suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segú. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., senyora Laïlla, anunciar-li en primer terme que el Grup Popular donarem suport a la moció que avui ens ha presentat.

Jo crec que ja s'ha manifestat, i vostè així ho va fer el dia de la seva interpellació, el paper fonamental que tenen les infermeres dins del conjunt dels professionals de la sanitat. Però no per això és sobrer fer aquest reconeixement, i crec que és important tornar-ho a reiterar. Però, clar, també creiem que les paraules s'han de traduir en accions, i aquestes accions portar-les a terme i que reverteixin en benefici d'aquest col·lectiu.

Jo crec que estem parlant en un moment que tot un seguit de debats estan a sobre la taula. Estem parlant de la conversió de la carrera de diplomatura a llicenciatura, de l'espai europeu d'educació -Bolonya-, del desenvolupament de les especialitats o de la prescripció infermera.

Però, clar, és que alhora que es produeixen aquests debats, també n'existeixen altres que afecten dia a dia, i a

dia d'avui, de forma directa, aquest col·lectiu professional. El mateix Departament de Salut assumeix el dèficit de personal d'infermeria que pateix la sanitat pública catalana. Però, clar, a la vegada que s'admet aquesta falta d'infermeres s'hi suma l'ampliació de la seves competències per exemple en l'atenció primària. I, a més a més, tots aquests debats que tenim molt sovint, per exemple, d'aquells factors com són l'envelliment de la població, l'augment de la població, també, per la immigració o les noves demandes sanitàries..., el que fem és saturar el personal d'infermeria, que pateixen una pressió assistencial que els impedeix portar a terme la seva feina amb una qualitat assistencial, que és el que elles voldrien i que no poden donar.

Nosaltres considerem que per poder afrontar tots aquests reptes hem de saber d'on partim per tal de decidir amb tota la informació cap a on hem d'anar. I per aquest motiu creiem oportunes totes les mesures que vostès ens plantegen en la seva moció; mesures davant dels nous reptes i oportunitats, com és el reial decret d'especialitats, que encara no està desenvolupat en tota la seva totalitat, a falta de configurar les comissions nacionals. Per tant, quan definitivament es desenvolupi aquest decret hauran de tenir en compte en la planificació dels recursos humans tots aquests nous reptes.

També, clar, creiem que hem de tenir en compte les necessitats professionals de la infermeria, i així es va expressar en la interpellació. I és necessari, clar, avaluar la situació dels professionals i conèixer aquells aspectes negatius que cal corregir. I alguns d'aquests aspectes surten reflectits a l'estudi que va elaborar el Col·legi d'Infermeres de Barcelona sobre les recomanacions per a la dotació d'infermeres a les unitats d'hospitalització, i davant la presentació de la moció per part de la senyora Laïlla, doncs, ja han quedat degudament expressades.

Però jo vull fer esment, i em permeto recordar-los-ho, que estem parlant del departament de la Generalitat de Catalunya, el de Salut, que té més dotació de personal, i per tant és necessari que s'elaborin els plans esmentats a la moció, i un pla estratègic que introdueixi el supòsit de carrera professional i les necessitats pròpies de la infermeria.

Per tant, nosaltres, senyora Laïlla, donarem suport als punts que vostès ens han presentat de la moció i també al punt 3, que fa referència al pla estratègic, que considerem oportú.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, el Grupo Mixto, integrado por Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía, dará apoyo a la propuesta de moción, a la moción propuesta por Convergència i Unió, y a la enmienda transaccional que se ha presentado por el grupo parlamentario, por el propio Grupo de Convergència i Unió.

Hoy hemos tenido ocasión de hablar en esta cámara del importante papel que tiene en estos momentos, fundamentalmente, la atención primaria, pero sin duda también la atención hospitalaria y la atención especializada. En este sentido es especialmente destacable el papel de la enfermera en el modelo de atención sanitaria catalán y general.

La moción presentada viene a enfocar verdaderos problemas que en estos momentos se están planteando en el mundo de la enfermería. En primer lugar, el del dèficit de enfermeras. Es un hecho evidente que, a la vista del incremento de la asistencia sanitaria con motivo del envejecimiento de la población y el importante número de asistencias sanitarias que supone también el incremento de la población, hoy, por unos equivocados planes de estudios, por una equivocada planificación, tenemos en Cataluña un importante dèficit de profesionales de la enfermería.

Asimismo se está planteando en estos momentos el problema de la formación de los diplomados en enfermería, en el sentido de que el incremento de sus funciones –y hoy también hemos tenido ocasión de comprobarlo a la hora de abordar el tema de la ampliación de funciones tanto en atención primaria como en atención especializada– hace necesario un plan de formación específico que cubra las carencias que en estos momentos tiene la enfermería, el personal de enfermería.

También se plantea la necesidad de adaptar la diplomatura a la licenciatura. En estos momentos es un sentir general que se alcance el grado de licenciatura para el personal de enfermería.

De ahí la conveniencia de las propuestas que contiene la moción presentada por Convergència i Unió.

Sin embargo, no deja de ser sorprendente que sea necesario establecer un periodo para fijar las plantillas reales de enfermería en la sanidad catalana. Igualmente, también, no de deja de ser sorprendente la necesidad de elaborar un plan de recursos humanos en un término..., el que sea, seis meses, un año. Se está produciendo una situación anómala en que ni siquiera el Departamento de Salud sabe el personal con el que cuenta. Creemos que eso pone de manifiesto la situación de este colectivo y la situación de control y de preocupación del departamento por este colectivo.

En un reciente informe, elaborado por un grupo de enfermeras de Barcelona, señalaban como necesidades básicas de su actuación el que se valorara y se reconociera su labor. A veces, a pesar de las palabras –y hemos tenido ocasión de escuchar algunas en la anterior interpellación–..., no siempre ha sido así en el colectivo de enfermería; un colectivo maltratado y que, desde luego, merece un mejor reconocimiento que el que hasta ahora se ha hecho. Y buena prueba de ello es que no tenemos ni siquiera un plan estratégico de la enfermería, tal como apunta la moción de Convergència i Unió.

En definitiva, daremos apoyo; daremos apoyo porque es una moción cargada de sentido común y que dignifica la labor de la enfermería y que pone el dedo en la llaga con respecto al dèficit de enfermeras, la necesidad de

la carrera profesional, el incremento de funciones y una mejor valoración y reconocimiento de esta profesión.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora Laïlla, per pronunciar-se sobre les esmenes, si us plau...

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Li faig arribar la transacció en el punt 2.

A veure, amb el benentès que aquesta moció, així com la interpellació que vam realitzar des de Convergència i Unió en l'últim Ple..., la idea és de plantejar un debat sobre la professió infermera que massa sovint, segurament, ha estat oblidat o anorreat. I des de Convergència i Unió el que volem és fer propostes constructives per encarar aquest futur diguem-ne complex, doncs, que tindrà la professió, i sobretot en aquests propers anys.

Evidentment, senyor Domingo, que no tinguem un pla de recursos humans o un pla estratègic ja és un fet important a destacar. Però, a més a més, que no ens ho plantejem, de fer-lo, amb aquesta situació de futur complicada que tenim..., doncs encara era més important, de fet, plantejar aquesta moció amb aquesta demanda.

A veure, jo..., el punt 3, que és el que la Núria Segú, la diputada que representava el tripartit..., que em deia que no ens podien votar el pla estratègic. Home, a mi em sorprèn, perquè fent una mica de recull, m'ha sortit, doncs, una proposició de llei, en aquell moment, que va presentar un grup que ara forma part del tripartit, que demana concretament el pla estratègic per infermeria, i me'n vaig a l'última legislatura de Convergència i Unió. I, per tant, aquest canvi de criteri, doncs, em sobta una mica per part d'algun dels partits que formen el Govern tripartit.

Per part nostra, i en el benentès aquest que el que volem és sumar i fer propostes al sector d'infermeria, acceptem nosaltres l'esmena 1 i 4 que ens proposaven; al punt 2, el text alternatiu que li he fet arribar ara al president i que els altres grups han tingut ja l'ocasió de valorar, però nosaltres sí que ens mantenim fermes en el punt 3 que fa referència al pla estratègic perquè entenem que per nosaltres no té sentit plantejar un pla de recursos humans si no va lligat estretament amb un pla estratègic que determini quin és el futur de la professió i com hem d'encarar nosaltres aquestes reformes en el sector de la infermeria que ens vénen a sobre, no?

Nosaltres creiem, des d'infermeria, que no hem de ser una taca d'oli que vagi cobrint aquells serrells que deixen altres plans estratègics d'altres professions sanitàries, sinó que nosaltres hem de tenir el nostre propi pla estratègic per determinar què és i que no és rol directe, rol professional de la infermeria, i per tant, deixar d'anar cobrint aquelles mancances que el mateix sistema, per un motiu o per un altre, doncs va generant.

Gràcies.

El president

Senyora diputada, si ho he entès bé, per tant, seria: el punt primer quedaria substituït pel punt primer de l'esmena?

La Sra. Laïlla i Jou

Sí.

El president

El punt segon queda transaccionat.

La Sra. Laïlla i Jou

Exacte.

El president

El punt tercer quedaria idèntic amb el que està a la moció original, i el punt quart s'incorpora com a esmena.

La Sra. Laïlla i Jou

Perfecte.

El president

Gràcies. Senyora Segú...? (*Veus de fons.*) Votació separada del punt tercer. Alguna altra votació separada?

(*Pausa llarga.*)

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta moció, i en primer lloc votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 67 vots en contra.

Seguidament, votarem la resta de la moció, amb el benentès que s'ha transaccionat el punt segon, que el punt primer ha estat substituït per l'esmena –el punt primer de l'esmena–, i que s'ha afegit un punt quart amb l'esmena. Aquests són els termes de la votació.

Doncs comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 115 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona (tram. 302-00030/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Rull. (*Pausa.*) Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, substanciem aquesta moció subsegüent amb relació a uns dels temes que ha generat un

debat més intens, més apassionat, amb més fonaments a una banda i a l'altra, a la ciutat de Barcelona, que és el debat sobre l'arribada del tren d'alta velocitat a la capital del Principat.

Per què es va suscitar, per què s'ha suscitat aquest debat? Ho vam apuntar en la substanciació de la interpellació, per dos elements que han fet que ens haguem de replantejar força coses: un primer element ha estat la modificació unilateral de la planificació que ja existia. De fet, l'any 2002 es va cloure un acord entre el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat i l'Ajuntament de Barcelona pel qual es determinava com havia d'arribar el tren d'alta velocitat a la ciutat de Barcelona, i en quins termes s'havia de fer la connexió interna.

Dic «una modificació unilateral» perquè, per bé que aquesta arribada del TGV a la ciutat de Barcelona ja quedava reflectida en el Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità, el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat han decidit trencar aquell acord i fer desaparèixer una estació al passeig de Gràcia, que era el que donava sentit a la connexió de les dues grans estacions: l'estació de Sants i l'estació de la Sagrera. Aquest intercanviador, aquesta nova estació en el passeig de Gràcia el que feia era que donava amplitud social, donava servei, no per al tren d'alta velocitat, només de llarg recorregut, sinó per a un servei potent de rodalies que permetés que la gent de Girona, o la gent de Lleida o la gent Tarragona, podés accedir a Barcelona, al centre, sense necessitat de fer cap mena d'intercanvi. Aquest és un primer element.

Un segon element que fa que aquest debat es torni a posar sobre la taula és la confiança en l'obra pública. I això no ens pot passar inadvertit. A ningú no li pot passar inadvertit que en aquests moments hi ha més neguit, més dubtes en el conjunt de la ciutadania, amb relació a aquesta seguretat en l'execució de l'obra pública.

Aquestes són dues variables que hi ha sobre la taula i que ens obliguen a reobrir aquest debat.

En quins termes plantejem aquesta moció, senyores i senyors diputats? Bàsicament, en cinc punts, cinc elements, cinc idees força. La primera, que el tren d'alta velocitat arribi a Barcelona en els terminis previstos; que Barcelona tingui tren d'alta velocitat. Segon: amb dues estacions terminals, l'estació de Sants i l'estació de la Sagrera. A altres capitals europees existeixen estacions terminals que no necessàriament han d'estar connectades entre elles. Tercer: eliminar el túnel de connexió entre les dues estacions, entre Sants i la Sagrera, atès que hi ha hagut una desprogramació de l'estació del passeig de Gràcia. Si no hi ha estació al passeig de Gràcia, no té sentit. Es trenca l'equilibri entre servei prestat i risc assumit en aquest cas. I, per tant, ho apartem. Quart, prioritzar el corredor del Vallès, amb dues funcions. La primera és garantir la continuïtat. Evidentment, la línia que ve de la Catalunya del nord i que ha de continuar en direcció cap a Madrid ha de tenir continuïtat. La continuïtat la garantim a través del corredor del Vallès. No tots els trànsits, diguem-ne, hauran de passar pel corredor del Vallès. Hi haurà trens, tant regionals com de llarg recorregut, amb destinació i origen a

la ciutat de Barcelona. I cinquè: garantir els terminis de connexió amb la Catalunya del nord.

Aquests són els cinc elements que nosaltres posem sobre la taula. Quins avantatges tenen? Primer, que garantim terminis de connexió del tren d'alta velocitat, en la seva arribada a Barcelona i en la seva connexió amb la frontera amb l'Estat francès. Segon, que donem servei, ampliem el servei en la mesura que també potenciem el corredor del Vallès, amb una estació potent de passatgers que permeti servir la segona corona metropolitana i també la Catalunya interior. Tercer element: confiança al conjunt de la ciutadania. Què és el que ens demanen? Què és el que ens demanen els ciutadans i les ciutadanes de Barcelona, de confiança en aquesta execució? Intenem recuperar aquesta confiança. I quart, no hipotequem res. Amb aquesta proposta que els posem, que els plantejem, que posem sobre la taula, no hipotequem cap possibilitat de futur. Millora dels terminis, millora del servei més confiança, no hipoteca en el futur. El que ens plantejem és que en parlem. El que els plantejem és que apliquem el sentit comú. El que plantejem és que permetem recuperar aquesta confiança en l'execució de l'obra pública en el nostre país.

Aquesta, doncs, és la proposta que els sotmetem a votació, i que ens agradaria que avui poguéssim obtenir un consens majoritari en aquesta cambra.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que té el senyor Santiago Rodríguez per defensar-les.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, sis punts, pel que fa al traçat de l'AVE per Barcelona, sis punts, sis prioritats. Primera, per damunt de totes: garantir la seguretat de persones i béns. Amb això no vull dir que el traçat que es planteja no garanteixi la seguretat de persones i béns. Vull dir que ho garanteix però que hi ha riscos, i, per tant, en el moment que hi ha riscos, crec que val la pena que posem el rellotge a zero i ens plantejem altres possibilitats, ens plantejem altres alternatives.

Segon element prioritari per nosaltres: garantir la seguretat de la Sagrada Família. En el marc dels canvis que esmentava el senyor Rull, hi ha hagut també un canvi que aproxima el túnel de l'AVE encara més a la Sagrada Família, retornant a un plantejament inicial.

Tercer element: Arribada de l'AVE a Barcelona en els terminis previstos. Jo hi afegiria, com a usuari, ni que sigui ocasional, de la línia de rodalies per la qual arriba l'AVE a Barcelona, intentar afectar el menys possible el servei de rodalies i els usuaris de rodalies.

Quart element: Iniciar la construcció de l'estació de la Sagrera amb tot el que això comporta, amb totes les operacions urbanístiques, amb els equipaments socials, amb els habitatges públics.

Cinquena prioritat: Iniciar el corredor del Vallès, per tal que el fet de travessar Barcelona no sigui impediment, almenys, que l'alta velocitat arribi a Girona. Ja no dic la connexió amb França, perquè això dependrà del que decideixin a l'altra banda de la frontera, però com a mínim a Girona.

Sisena prioritat: Analitzar amb detall les alternatives que hi han i que hi poden haver per travessar la ciutat de Barcelona. Vostès em diran: «Escolti'm, és que va ser el Ministeri, el ministre del Partit Popular qui d'alguna manera va propiciar l'acord aquell.» Podem discutir de les circumstàncies en què es va produir aquell acord, i és cert, però també és certa una altra cosa: del 2002 fins avui ha plogut molt, segurament menys del que ens agradaria, o del que ens hauria agradat, però ha plogut molt, i han passat coses –Carmel, el Prat, Turó de la Peira, l'estació de la línia 1 del metro a la Sagrera, que són coses que generen desconfiança entre els ciutadans i desconfiança envers l'obra pública. Però després, també, s'anuncien unes inspeccions dels habitatges en l'àmbit del túnel de l'AVE per dintre Barcelona, després es modifiquen els criteris i s'anuncia un altre tipus d'inspecció. Genera desconfiança. Per acabar-ho de rematar, un responsable, un alt responsable de l'Ajuntament de Barcelona –esperem que fins ben poc– diu que, home, que en tot cas, com a molt, l'AVE per dintre Barcelona haurà de circular, com a màxim a cinquanta quilòmetres per hora. Quina percepció tenen els ciutadans de tot això? Desconfiança. Però és que els mateixos polítics tenen aquesta desconfiança, perquè proposen mesures de cautela.

Per tant, davant d'aquesta situació, davant d'aquestes desconfiances, nosaltres, el que demanem, el que proposem és que aturem el traçat per l'interior de Barcelona. I aturar aquest traçat, que és el que demana la moció, és per qüestions de seguretat i de confiança; no perquè hi hagi una estació o no hi sigui, sinó per una qüestió de seguretat i de confiança.

Per tant, senyor Rull, compartim l'objectiu que persegueix la moció –aturar el traçat per l'interior de Barcelona–, però no compartim l'argument que exposa la moció. I per això li hem presentat l'esmena.

I també hem presentat esmena en l'inici de la construcció de les obres de l'estació de la Sagrera, en el sentit de deixar constància també que la voluntat és que no s'iniciï només l'estació, sinó que s'iniciï el conjunt de l'operació urbanística que representa l'estació a la Sagrera.

Aquest és el nostre posicionament, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Les defensa l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en realitat, darrere d'aquest to que té avui la

defensa de la moció per part del grup proponent, s'amaga allò que hi havia en la interpellació. I en la interpellació hi havia aquesta tirallonga –com li agrada dir al senyor Rull– de frases fetes, de frases buides, d'intents d'alarma, de tensionar el ciutadà i de no fer les coses que s'han de fer ni apostar, evidentment, per allò que calia, i que és el que fa el Govern.

I el Govern, què fa? Ho va dir el conseller aquí: una línia de continuïtat amb el treball dels governs anteriors en aquesta matèria: el 86, el 2000, el 2001, el 2002, el 2004, fins avui. I que es basa, fonamentalment, en dues coses: garantir la connectivitat en alta velocitat de la ciutat de Barcelona. Ningú podria justificar avui que una ciutat com Barcelona no tingui un grau de connectivitat important en matèria d'alta velocitat.

I per això aquest tall, aquesta minusvaloració del que ha de ser el traçat del TGV per Barcelona, amaga una altra cosa: la intenció de Convergència i Unió que Barcelona perdi capacitat econòmica, capacitat de mobilitat. Perquè el túnel que travessa Barcelona no només serveix per al tren d'alta velocitat: pot incrementar també, de quaranta a seixanta serveis ferroviaris per hora, el total de la mobilitat ferroviària que té la nostra ciutat, que té el corredor de Barcelona. I això és el que no es pot amagar.

I no es pot amagar tampoc que quan es diu «prioritzem el Vallès» és un joc que fa Convergència i Unió, eh?, un joc de l'engany, un joc, d'alguna forma, de canviar les prioritats, que va en perjudici exclusivament de l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona i de la ciutat de Barcelona.

I això, a més a més, amb un quadre plàstic al qual vam assistir, que en podríem dir *Paisatge electoral desesperat amb candidat a la llotja*, que a més a més ve a exemplificar i a significar que per Convergència i Unió fins i tot els mecanismes parlamentaris són mecanismes per jugar a la campanya electoral. I estem davant d'un tema absolutament electoralista, que interessa, d'alguna forma –tot i que sigui una forma qüestionable, des del punt de vista del respecte a la institució parlamentària–, intentar arrossegar un parell, tres, quatre, cinc vots, en favor d'un candidat al qual vam veure moix i alacaiçut aquí, en aquest hemicicle.

I per això nosaltres defensem amb claredat una esmena alternativa, perquè la responsabilitat dels grups que donem suport al Govern és la de sostenir, la de donar suport a la proposta que fa el Govern; i la proposta que fa el Govern és aquella de continuar en aquesta línia de treball que assenyalàvem abans. I una línia de treball que està en marxa i que està en una bona marxa. I si no, senyor Rull, vostè haurà de rellegir –que està en les hemeroteques, però també en les pàgines web del Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona– què es va fer, els acords als quals va arribar la reunió del Consell d'Administració de la societat Alta Velocitat Barcelona amb relació a l'estació de la Sagrera: l'enderroc de l'antiga estació de mercaderies de la Sagrera, aprovat pel Consell d'Administració el 17 d'abril; la redacció del projecte executiu de l'estructura de la futura estació intermodal de la Sagrera, o la preparació de la licitació de la cobertura ferroviària del vial subter-

rani del sector de Sant Andreu. És a dir, marxa, marxa i marxa d'un projecte que és absolutament necessari per a Barcelona i per al país.

I, quant a aquesta preocupació de tenir un corredor al Vallès, també ho va dir el conseller i ho repetim nosaltres i ho posem a la moció: és el fet que abans de final d'any es licitarà la millora, és a dir, la conversió en tram UIC, en tram europeu, de la línia que des del Port de Barcelona, el Papiol, Mollet, connecti amb la línia de l'alta velocitat d'aquí a dos o tres anys a la frontera francesa, però que ja abans de dos anys serà possible tenir aquesta amplada europea en aquest traçat, en aquest corredor del Vallès, que connectarà *nada menos*, eh?, «gens menys» que justament el Port de Barcelona amb el traçat europeu. (*Remor de veus.*)

I és per això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...que nosaltres, com que no sabem, senyor president, què pensa fer el portaveu de Convergència i Unió, perquè no s'ha manifestat amb relació a les esmenes, si són acceptades les esmenes, és evident que votarem que sí, i si no, eh?, votarem que no.

Gràcies, president, diputats i diputades.

El president

Poden posicionar-se la resta de grups, i en primer lloc ho pot fer, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, mirin, jo també el primer que els vull dir és que la seva moció és purament oportunista i electoralista. (*Remor de veus.*) Vostès saben perfectament que les qüestions tècniques les hem de deixar per als tècnics, i a més hi ha un acord d'excloure, doncs, aquest debat estrictament tècnic de l'escenari electoral, i passada la contesa electoral ho podem avaluar a fons i amb rigor, en benefici de la ciutadania i sense les presses electorals.

I a més els vull dir una altra cosa. Estic molt decebuda (*veus d'«Oh!»*) perquè els grups que donen suport al Govern, i expressament el grup parlamentari que represento, doncs, hem fet un esforç molt important per intentar consensuar unes esmenes a la seva moció, i no n'han volgut saber re. Eren unes esmenes on es podien sentir perfectament molt còmodes, i, doncs, no han volgut saber res d'elles, per aquest marcat caràcter electoral que té la seva moció.

El tren de gran velocitat, està clar que arriba massa tard a Catalunya, perquè ja coneixem quins han estat els objectius estratègics d'inversió en infraestructures dels governs estatals de torn. I no cal que els recordi l'aposta del senyor González de fa quinze anys, no?, Madrid - Sevilla. (*Remor de veus.*) I aquest endarreriment

l'hem pagat i el seguirem pagant... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Gomà i Pons

Però, tot i això –tot i això–, encara que massa tard, benvingut sigui. Aquí està, i som la sortida a Europa; per tant, aquí el tenim.

I nosaltres arribarem a la frontera francesa. Una altra cosa és la connexió amb París, que ja no hi podem fer re i s'hi preveu un important endarreriment. Però el termini, el calendari d'arribada del tren a l'estació de Sants es manté i es complirà; a finals d'aquest any 2007, el tren arribarà a Sants. I també es manté el calendari de construcció de l'estació central de Barcelona de la Sagrera, els compromisos d'inici d'obres, acordat el passat 17 d'abril al Consorci Alta Velocitat Barcelona. I el tren d'alta velocitat arriba a Sants i ha de sortir cap a França des de la Sagrera; per tant, no hi ha una altra alternativa, no hi ha cap altra possibilitat que creuar Barcelona, i així també ho ha entès Convergència i Unió quan era al Govern de la Generalitat.

Com ha de creuar Barcelona? Doncs, miri, Esquerra es reafirma en les seves alegacions formulades al projecte de traçat de l'any 2001; ens reafirmem en la idea que la millor solució per travessar Barcelona i connectar les dues estacions esmentades és a través del carrer Aragó. Nosaltres proposem el desdoblament del túnel d'Aragó, atès que aquest carrer és tres vegades més ample que la resta dels carrers de l'Eixample, i la construcció d'una estació al passeig de Gràcia, per tal, doncs, que els usuaris dels trens regionals, que han d'enllaçar entre si les principals capitals catalanes sobre aquesta infraestructura, puguin aturar-se al centre de Barcelona. Tècnicament és viable, optimitzem les infraestructures existents i generem un menor impacte a la ciutat.

Per tant, un cop passades les eleccions municipals, revisem les opcions possibles de pas pel centre de Barcelona, consensuem un traçat definitiu i elaborem un projecte constructiu que inclogui les fórmules i el finançament adient per tranquil·litzar el veïnat i garantir que les obres es realitzin sense cap risc; qüestió que, com no pot ser de cap altra manera, ve determinada pels tècnics, i no pas pel veïnat. I aquí és una greu irresponsabilitat jugar a fer por; jugar a fer por, perquè la solvència d'obres similars està acreditada. Mirin les ciutats de Madrid, de la mateixa Sevilla o altres capitals europees: estan totes foradades, i no hi ha hagut cap perill per als habitatges. (*Remor de veus.*)

Nosaltres creiem que el debat de fons és l'interminable debat de les infraestructures, el seu dèficit històric, i també el model de mobilitat que volem per al nostre país. També hem d'avaluar la competitivitat del tren d'alta velocitat, i aquest resulta competitiu per a mitjans recorreguts, i sobretot si es situa en el centre de les ciutats d'origen i destí, a diferència, doncs, dels aeroports, perquè el TGV ja saben que no resulta competitiu per a llarg recorreguts ni per a curtes distàncies.

I, per acabar, una qüestió que s'apunta a la moció i donaria lloc, doncs, a un altre debat, que és el referent a les línies ferroviàries de mercaderies. La xarxa actual està obsoleta i congestionada, i cal un veritable esforç inversor en aquest sentit per descongestionar la xarxa ferroviària en el seu conjunt: rodalia, regionals i mercaderies.

És per això que es mantenen les reserves de pas del nou corredor del TGV pel Vallès, que es licitaran les obres d'adaptació al nou ample, i, doncs, creiem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

...que és una veritable –ja acabo, senyor president– aposta de futur per al desenvolupament de Catalunya, que cal afrontar si volem un país que progressi i, alhora, que sigui sostenible.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació i la moció subsegüent del Grup de Convergència posen damunt de la taula –confiant en la bona fe amb què hem de confiar que es plantegen tots els debats parlamentaris– una reflexió sobre dos aspectes: el de les infraestructures de comunicació a l'àrea de Barcelona, des del punt de vista ferroviari, i el tema de la seguretat de les obres públiques i el capteniment o l'actitud dels ciutadans davant d'aquestes.

Sobre el primer tema, vostès coneixen que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa s'ha caracteritzat sempre per no caure en el «papanatisme» que durant molts anys ha semblat envoltar tot el que era l'AVE, oblidant-se de la importància del conjunt de la millora de les infraestructures ferroviàries de rodalia i regionals. En aquest sentit, nosaltres volem dir en aquest moment que creiem que el conjunt de solucions que s'aporten en l'actuació de Barcelona, més enllà del baixador o no a passeig de Gràcia del tren d'alta velocitat..., per nosaltres el que realment és important és, com s'ha dit també aquí i es va exposar pel conseller, que el conjunt de les infraestructures ferroviàries de rodalia, regionals i de travessia a Barcelona milloren i aconseguim incrementar molt la freqüència de pas pels túnels centrals de la ciutat.

Però jo em voldria referir especialment al segon apartat. I m'ha vingut a la memòria el debat que vam tenir al voltant de l'informe del Síndic de Greuges, no fa més de vint-i-quatre hores, quan ens cridava l'atenció –i jo m'hi vaig referir també en comentar el seu informe– de la importància que els responsables polítics, les autoritats i les forces polítiques, que tenim, doncs, una influència sobre l'opinió pública, no juguem amb les pors dels ciutadans

davant de les infraestructures i siguem pedagògics al voltant..., i no ho utilitzem de forma intercreuada per buscar petits rèdits electorals.

I crec que el cas, en aquesta situació, és paradigmàtic. Perquè davant de la legítima preocupació dels ciutadans de Barcelona i de tot arreu pels perills o pels riscos que els pugui suposar una obra pública, i en aquest cas un túnel, l'obligació de tots els responsables polítics, de tots, és garantir-los que s'aplicaran totes les mesures de seguretat, que hi hauran, al màxim, mesures de control, que estem reformant la legislació per fer possible un seguiment per part dels mateixos ciutadans respecte a aquestes obres i que, en definitiva, les obres, si tenen una finalitat d'interès general, han de ser perfectament compatibles amb el respecte als interessos dels particulars.

I aquí la intervenció del representant del Partit Popular jo crec que ha sigut el paradigma: com que l'obra suscita preocupació i el Govern aplica mesures de precaució, si aplica mesures de precaució i extrema la vigilància i fa inspeccions, ah!, confirma que hi ha risc, i si no ho fa, ah!, confirma que és un irresponsable. En què quedem?

És a dir, el que no pot ser és que apliquem en els ciutadans el dubte permanent en la credibilitat de l'obra pública. Perquè, per què no que el túnel de l'AVE per Barcelona sigui pel carrer Provença, sigui pel carrer Mallorca o sigui per sota la Sagrada Família? Suposo que tan important és la Sagrada Família com els restants centenars de milers de famílies que viuran sobre l'AVE, encara que no siguin sagrades. (*Remor de veus.*) Suposo que sí, perquè, si no, veig que la preocupació només es limita a una família, i a nosaltres ens preocupen totes les famílies.

Però, senyor Rodríguez, d'obres i de túnels se'n fan a tot Barcelona. Ens vindran vostès a proposar que s'aturin totes les obres de metro, totes les obres de soterrament de vies, que ens estan demanant moltes poblacions, només perquè hi pot haver-hi la legítima preocupació que pugui suscitar problemes o que pugui afectar la seguretat dels habitatges? No seria millor que ens uníssim tots i els expliquéssim als ciutadans que avui en dia hi ha mitjans tècnics, econòmics i voluntat política suficient per garantir que les obres es faran bé, que tindran una transparència en la seva execució, que s'aplicaran els millors recursos tècnics, i entre altres coses, vostès s'estalviaran que si mai poden governar una altra vegada, sigui a Espanya o sigui a Catalunya –i no és que els ho desitgi, simplement és una suposició–, en aquest cas, vostès també necessitaran la complicitat dels altres grups polítics, perquè puguin tirar endavant les seves obres públiques? Potser no seran a Catalunya, però poden ser en altres punts d'Espanya, en què és interessant també que els ciutadans tinguin aquesta seguretat.

Deixem de jugar amb l'efecte Nimby. Deixem de jugar amb l'efecte Nimby, fins i tot si vénen eleccions a l'Ajuntament de Barcelona. I donem als ciutadans de Barcelona la garantia que hi ha mitjans suficients perquè aquesta obra es faci, es faci bé i tots hi sortim guanyant –ells primer–, des del punt de vista de la mobilitat interna de la ciutat.

Gràcies.

El president

El senyor José Domingo? Senyor Santi Rodríguez, té la paraula. Un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Milà, jo he dit, hem dit: «Escolti'm, nosaltres no estem dient que el traçat que s'està plantejant no sigui un traçat segur, segurament ho és. Hem dit que hi han riscos. I per tant, en la mesura que hi ha riscos, el que volem i el que demanem i el que exigim és que s'avaluin totes les alternatives.» I vostès saben perfectament que hi han hagut alternatives que no s'han avaluat suficientment per garantir que el traçat és millor per un lloc que per un altre.

Escolti'm, celebro també que ens parli vostè de l'efecte Nimby, perquè, sap?, suposo que deu saber que és l'hereu de la cultura del «no», i d'això vostès en saben un «rato» llarg.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. No, nosaltres som els que hem heretat la cultura d'explicar que darrere de cada «no» hi ha un motiu, i que se li ha de donar una explicació. I si a tots els Nimby que hi han hagut a Catalunya s'haguessin donat les garanties i la informació que s'està donant a aquesta obra, molts Nimby ens hauríem estalviat.

Dit això, vostè ha dit: «Si hi han riscos, cal estudiar alternatives.» Un altre plantejament també és: si hi han riscos, cal estudiar mesures de seguretat, perquè l'alternativa que poguéssim trobar també tindria riscos i també tindríem que acabar trobant-hi mesures de seguretat.

Benvingut a la cultura del «no».

El president

Senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Yo soy perico y tengo mucha prisa... (*Remor de veus.*) En este caso aquí se ha hablado de culturas del «no» y del «sí». En el caso del grupo al que represento será el «sí, pero». Y digo del «sí, pero» en la medida en que aquí se están planteando dos temas fundamentales. Uno es el de la política de infraestructuras y otro es lo que se ha denominado como la seguridad de la obra pública. Creemos que no se debe hacer electoralismo con esto. Y evidentemente, a nuestro juicio, sí que tiene un cierto contenido electoralista la propuesta que hace Convergencia i Unió en su moción. Lo cual no quiere decir que no esté dotada de cierta razón. Y de ahí el «sí, pero».

Yendo por partes. En cuanto a la posición de nuestro partido en relación con esta materia, hemos de señalar

que nosotros somos partidarios de que el AVE pase por Barcelona. Creemos que es imprescindible que estén conectadas las estaciones de Sagrera y de Sants. Y no acabamos de entender todavía por qué se renunció al intercambiador del paseo de Gracia. De ahí que entendamos favorablemente la posición del Gobierno en cuanto al mantenimiento de un túnel por el centro de Barcelona, pero discrepamos en cuanto a la no necesidad del intercambiador del paseo de Gracia; facilita la conexión con el servicio de cercanías y al mismo tiempo centraliza una estación importante para muchos barceloneses.

En cuanto al trazado, aquí se ha apostado por la calle Aragón. Cada grupo tiene el suyo. Nosotros también. Y como somos un grupo distinto y el próximo martes haremos una exposición al respecto, nosotros mantenemos que el trazado, según han elaborado nuestros técnicos –y hablo de técnicos–, tendrá que ir por la calle Valencia. En este sentido, esta va a ser la propuesta que nosotros vamos a organizar en breve plazo y de una manera técnica, presentada por los técnicos del partido.

En este sentido, no tenemos porque entender cuestionado el principio de confianza legítima de la obra pública. Los túneles no tienen porque caerse, y es obligación de los técnicos y obligación de los políticos controlar y hacer posible que no se hundan. No tenemos recelos puesto que confiamos en que no vamos a estar permanentemente amenazados por Carmelos ni por Prats en esta materia. Confiamos en los técnicos y en este sentido confiamos en que lo hagan bien.

Plantea el tema del corredor del Vallès, la moción. Somos partidarios de que haya el corredor del Vallès, y que haya una estación del Vallès, en cuanto que facilite precisamente acceso a miles de habitantes que figuran en la segunda corona, y facilite el acceso con la Cataluña interior, del AVE. Y en esta línea nosotros apoyaremos la medida que contiene la propuesta de Convergencia i Unió, de la moción, en el sentido que se agilicen los trámites para iniciar las obras del corredor del Vallès.

En cuanto al mantenimiento de calendario y de..., vamos a apoyar las dos propuestas en cuanto mantenimiento de calendario y aceleración del calendario, pero teniendo también unas cautelas. Es decir, eso..., el espíritu lo entendemos, pero debemos también priorizar lo que antes hemos hablado de la seguridad de la obra pública. Deben hacerse y realizarse los estudios técnicos que se han de efectuar para garantizar la obra pública bien hecha, y, si bien es preocupación y obligación de las administraciones cumplir los plazos, también es preocupación y obligación de las administraciones hacer la obra bien hecha, *l'obra ben feta*.

Muchas gracias.

El president

Senyor Rull, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyors i senyores diputats, amb relació a les esmenes, acceptarem la primera esmena del Grup Parlamentari Popular, en el sentit d'emfasitzar la idea de desplegar

urbanísticament tot el sector de la Sagrera. Creiem que val la pena d'incorporar els dos elements.

No acceptarem, tanmateix, la segona esmena, que és la que obvia les referències a l'estació al passeig de Gràcia. I aquesta és la raó per la qual tampoc no podem acceptar el paquet d'esmenes que ens suggereix, que ens proposa el tripartit. Perquè la base de tot és l'estació del passeig de Gràcia. I vostès han estat incapaços de donar cap argument, ni un, per la desaparició de l'estació del passeig de Gràcia. Senyor Milà, efecte Nimby?, per què desapareix l'estació del passeig de Gràcia?

El senyor Labandera ens deia: «Home, vostès minusvaloren Barcelona fent desaparèixer el túnel.» Qui minusvalora Barcelona, qui treu capacitat de potència, en el tren d'alta velocitat, en la línia d'altres prestacions, són vostès eliminant l'estació del passeig de Gràcia. Això és bàsic, és l'essència d'aquest debat que estem plantejant en aquests moments.

I per altra banda, escoltin, no ignorin l'element de desconfiança en aquesta execució de l'obra pública. La senyora Gomà deia: «Home, és que a Madrid no s'ensorren els túnels, és que a Sevilla no s'ensorren els túnels, és que a la immensa majoria de llocs no s'ensorren.» I és veritat. Fins i tot som capaços de fer túnels, la humanitat, de fer túnels sota els oceans connectant França amb la Gran Bretanya. Però ningú no pot ignorar que aquí hi va haver una gestió no adequada de l'obra pública. En el moment del Carmel i també buscant... (*veus de fons*), buscant, traslladar confiança. No es pot minimitzar les esquerdes del TGV al Prat de Llobregat. No es pot minimitzar el que està passant a la línia 9, o el que està passant al turó de... És que no es pot –o a la Teixonera–, no es pot minimitzar. I qui no trasllada la confiança em fa l'efecte que són vostès, en aquest cas.

Dues referències finals. Senyor Labandera, vostè em parla d'electoralisme amb la presència a la seu de la sobirania nacional d'aquest poble del senyor Trias, quan el senyor Hereu ha acceptat una cessió vergonyant del castell de Montjuïc, embolicat amb la bandera espanyola? (*Remor de veus.*) Embolicat amb la bandera espanyola..., i vostè em parla d'electoralisme? (*Fora remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El Sr. Rull i Andreu

Senyor Labandera, vostè em parla d'electoralisme? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Rull, pari un segon, si us plau. Queden trenta segons, a veure si podem acabar aquest Ple tranquil·lament, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Rull i Andreu

Li agraeixo, senyor president...

El president

Senyor Rull, acabi; acabi, si us plau.

El Sr. Rull i Andreu

I acabo amb una última referència a l'estació del TGV en el Vallès Occidental. Vostès avui han fet una rebaixa de plantejaments. El que nosaltres sotmetem a votació avui és el mateix que vostès, Esquerra Republicana, Iniciativa, el PSC hi van votar favorablement fa dos anys. Què és el que ha passat? On és aquest electoralisme?

I acabo amb una referència a Esquerra Republicana. Escoltin, han decidit un traçat, l'han decidit sense majoria, a Barcelona, i el senyor Portabella en aquest cas ha estat incapaç de fer valdre la seva força aritmètica.

Avui tenim dues opcions: o estar al costat de la gent i traslladar aquesta confiança, o tapar-nos les oïdes. Malauradament, vostès han optat per aquesta segona.

Gràcies.

El president

Senyor Rull, les esmenes. (*Veus de fons.*) Concreti –concreti–, si us plau. (*Veus de fons.*) Sí, –sí, un segon, senyor Labandera–, concretament.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president. Lamento haver-ho de repetir, perquè em sembla que hem estat prou clars, però en qualsevol cas, per clarificar el debat a la resta de grups parlamentaris –a la resta de grups parlamentaris–, acceptem la primera esmena del Grup Parlamentari Popular i no acceptem la resta d'esmenes. Bàsicament les del tripartit, perquè van en bloc, podríem acceptar l'esmena al punt 1, però van en bloc i no tenim més marge.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor, Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Per contradiccions amb la intervenció del senyor Rull.

El president

Trenta segons.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. Senyor Rull, miri, nosaltres no rebaixem el plantejament sobre el Vallès. És el mateix que hem fet sempre. Per nosaltres el corredor del Vallès haurà de tenir i per això mantenim i ho diu l'esmena, «mantenir les reserves», que és refereixen evidentment a la reserva de sòl per fer aquest traçat d'alta velocitat quan correspongui. Però la prioritització per nosaltres és completar el traçat de Barcelona.

I amb relació al tema en què vostè ha fet aquesta referència al castell de Montjuïc, jo li he de dir aquella frase de Galileu: «*Eppur si muove!*» És a dir, el tenim

—el tenim—, i això segurament és el que els cou a vostè i al seu grup.

Gràcies.

El president

Senyor Santi Rodríguez?

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, és per demanar votació separada del punt número 4.

Gràcies.

El president

Del punt 4. Ja està...? Senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, és per demanar també votació separada del punt tercer.

Gràcies.

El president

Tercer, del tot.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

En primer lloc, votarem els punts números 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 44 vots a favor, 66 vots en contra.

Votarem seguidament el punt tercer.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 44 vots a favor i 66 vots en contra.

Finalment votarem el punt quart.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 67 vots en contra i 10 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i dos minuts.